

สิ่งเหนือธรรมชาติ

สิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับโลกที่มองไม่เห็น และทำไมจึงสำคัญ

ไมเคิล เอส ไฮเซอร์

แปลโดย

สิ่งเหนือธรรมชาติ

Copyright © 2015 by Michael S. Heiser

สิ่งเหนือธรรมชาติ ฉบับแปลภาษาตัดทอน

© 2017, Miqlat

เนื้อหาทั้งหมดของฉบับแปลนี้อาจมีการทำสำเนาและเผยแพร่ในรูปแบบใดๆ ได้โดยได้รับอนุญาตจากผู้ประพันธ์และเจ้าของลิขสิทธิ์ การอนุญาตนี้ใช้ได้เฉพาะฉบับแปลที่พิมพ์โดย Miqlat.org เท่านั้น Miqlat.org เป็นบริษัทไม่แสวงกำไรของสหรัฐฯ ที่ได้รับการยกเว้นภาษีตามมาตรา 501 (c)(3) ดังนั้น การอนุญาตนี้จึงไม่ครอบคลุมถึงฉบับแปลใดๆ ในภาษาเดียวกันหรือในภาษาอื่นใด ซึ่งตีพิมพ์โดย Lexham Press

ISBN

ผู้แปล:

สำหรับบิดาและมารดาของผม

เอ็ด และ แจน สปรอว์

ผู้จะได้เห็นสิ่งนี้กำลังจะเกิดขึ้น?

ผมคิดว่าเรารู้

1 ซามูเอล 1:1-28

กิตติกรรมประกาศ สำหรับต้นฉบับภาษาอังกฤษ

เนื่องจาก *สิ่งเหนือธรรมชาติ* ถูกเขียนขึ้นจากหนังสือของผมที่ชื่อ *The Unseen Realm* แนวคิดต่างๆ ที่นำเสนอในกิตติกรรมประกาศของหนังสือเล่มนั้น จึงยังเหมาะสมตรงนี้ด้วย ถึงแม้ว่าจะอยู่ในรูปฉบับย่อ

ขอบคุณกลุ่มอภิปรายออนไลน์ที่สร้างขึ้นในทันทีภายหลังจากผมตัดสินใจว่าสภาพศักดิ์สิทธิ์และโลกที่มองไม่เห็นแห่งศาสนศาสตร์พระคัมภีร์นั้น จะเป็นจุดโฟกัสแห่งอาชีพทางวิชาการของผม ไม่ประหลาดใจเลยที่ผมเรียกกลุ่มนี้ว่ากลุ่มศึกษาสภาพศักดิ์สิทธิ์ (Divine Council Study Group, DCSG) กลุ่มนี้ยุบตัวในปี พ.ศ. 2547 หลังจากผมจบการศึกษาระดับปริญญาเอกและเริ่มทำงานกับ Logos Bible Software แล้ว แต่การดำเนินการของกลุ่มนั้นก็ช่วยเตรียมผมในการเขียนหนังสือทั้งสองเล่ม

หนังสือ *The Unseen Realm* เริ่มต้นในฐานะต้นฉบับที่ชื่อว่า *The Myth That Is True* ซึ่งผมจัดทำขึ้นเพื่อผู้สนใจที่ติดตามเนื้อหาในเว็บไซต์และติดตามนวนิยายของผมที่ชื่อ *The Façade* เนื้อหาส่วนใหญ่ปรากฏครั้งแรกในจดหมายข่าว และต่อมาก็คือในบล็อก อันเป็นแนวคิดที่ทำให้ผมต้องรับผิดชอบต่อการผลิตบางสิ่งขึ้นในแต่ละเดือน ฉบับร่างที่สมบูรณ์ของ "the Myth book" อย่างที่ถูกรายชื่อต่อมาในชื่อเสร็จสิ้นในปี 2555 ต้นฉบับนั้นได้รับการปรับปรุงซึ่งเป็นผลมาจากการตอบสนองจากผู้อ่าน มีการบันทึกรายชื่อของผู้แบ่งปันเฉพาะรายไว้ในกิตติกรรมประกาศของหนังสือเรื่อง *The Unseen Realm* แล้ว

หลังสำคัญเบื้องหลังการตีพิมพ์หนังสือเรื่อง *The Unseen Realm* และต่อมาก็คือ *สิ่งเหนือธรรมชาติ* คือผู้บริหารสามคนที่ Faithlife Corporation/Logos Bible Software นั่นคือ บ็อบ พริทเชทท์, เดล พริทเชทท์ และ บิลล์ นินฮุยส์ ไม่เพียงแต่พวกเขาประสบความสำเร็จในการพัฒนาต้นฉบับของผมให้ดีขึ้น พวกเขายังมองเห็นล่วงหน้าถึงความจำเป็นที่ต้องมีฉบับกลั่นกรองสำหรับเนื้อหาของมันอีกด้วย *สิ่งเหนือธรรมชาติ* จึงเป็นผลผลิตจากภาพนิมิตของพวกเขา

เดฟ แลมเบิร์ต ซึ่งเป็นบรรณาธิการของผมสำหรับหนังสือ *The Unseen Realm* ยังมาบรรณาธิกรหนังสือเรื่อง *สิ่งเหนือธรรมชาติ* อีกด้วย เราได้รับประโยชน์จากความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ของเขาในทุกหน้าหนังสือ เขาทำให้ผมคำนึงถึงคนบนม้านั่งในโบสถ์เสมอ

สุดท้ายนี้ ผมขอขอบคุณ เดเรนา ภรรยาของผม เพราะเธอทำให้ทุกสิ่งที่ผมทำสำเร็จลงได้

กิตติกรรมประกาศ สำหรับฉบับแปลนี้

ผมต้องการจะขอบคุณผู้ถวายเงินให้กับ Miqlat.org เพราะถ้าปราศจากการให้ด้วยใจกว้างขวางของท่าน โครงการแปลนี้จะไม่อาจสำเร็จได้

สารบัญ

บทที่หนึ่ง: เชื้อพระคัมภีร์

บทที่สอง: อาณาจักรที่มองไม่เห็น: พระเจ้าและพระทั้งหลาย

บทที่สาม: กษัตริย์ในอดีตและอนาคต

บทที่สี่: การกบฏของสังคัลสิทธิ์

บทที่ห้า: ภูมิศาสตร์จักรวาล

บทที่หก: พระวาตะ พระนาม และทูตสวรรค์

บทที่เจ็ด: กฎแห่งการมีส่วนร่วม

บทที่แปด: พื้นที่สังคัลสิทธิ์

บทที่เก้า: สงครามสังคัลสิทธิ์

บทที่สิบ: ปิดซ่อนไว้ให้เห็นเด่นชัด

บทที่สิบเอ็ด: เจदनารมณห์เหนือธรรมชาติ

บทที่สิบสอง: ผู้เสด็จมาพร้อมบรรดาเมฆในท้องฟ้า

บทที่สิบสาม: การพลิกกลับครั้งยิ่งใหญ่

บทที่สิบสี่: ไม่ได้เป็นของโลกนี้

บทที่สิบห้า: ผู้มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า

บทที่สิบหก: ปกครองเหนือบรรดาทูตสวรรค์

บทสรุป

คำอธิษฐานขอการอภัยโทษบาป

คำร้องขอของผู้ประพันธ์

บทที่หนึ่ง เชื่อพระคัมภีร์

คุณเชื่อสิ่งที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์อย่างแท้จริงหรือไม่?

สำหรับบางคนแล้ว นั่นอาจดูเป็นคำถามประหลาดอันแสดงข้อสงสัยต่อหนังสือซึ่งมีแนวโน้มที่คริสเตียนอ่านกันเป็นส่วนใหญ่ แต่ผมไม่คิดว่ามันประหลาดมากนัก พระคัมภีร์บันทึกสิ่งที่ค่อนข้างแปลกประหลาด...สิ่งที่เชื่อได้ยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโลกสมัยใหม่นี้

ผมไม่ได้กำลังพูดถึงเรื่องใหญ่ๆ เช่นเรื่องที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่เสด็จมายังโลกใช่หรือไม่ ผู้ซึ่งจากนั้นก็สิ้นพระชนม์บนกางเขนและฟื้นคืนพระชนม์ ผมไม่ได้แม้แต่คิดถึงเรื่องราวอัศจรรย์อย่างในหนังสืออพยพ ตอนที่พระเจ้าทรงช่วยกัวิสราเอลออกจากอียิปต์ด้วยการเปิดทางผ่านทะเลแดงให้แก่พวกเขา คริสเตียนส่วนใหญ่จะบอกว่าพวกเขาเชื่อสิ่งเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม ถ้าคุณไม่เชื่อในพระเจ้าและพระเยซู หรือ (ไม่เชื่อ) ว่าทั้งสองพระองค์ทรงสามารถทำสิ่งอัศจรรย์ได้ เหตุผลอะไรที่จะบอกว่าคุณเป็นคริสเตียนล่ะ?

ผมกำลังพูดถึงเกี่ยวกับเรื่องราวเหนือธรรมชาติที่รู้กันน้อยมาก ที่คุณจะพบเจอนานๆ ครั้งขณะอ่านพระคัมภีร์ แต่ก็แทบไม่ได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ในโบสถ์

นี่คือตัวอย่างหนึ่ง ใน 1 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 22 บันทึกเรื่องเกี่ยวกับกษัตริย์ซัวยัยพระองค์หนึ่งของอิสราเอลที่ชื่ออาหับ พระองค์ทรงประสงค์จะร่วมรบกับกษัตริย์ยูดาห์เพื่อโจมตีศัตรู ณ สถานที่หนึ่งชื่อราโมท-กิเลอาด กษัตริย์ยูดาห์ทรงต้องการจะรู้ถึงอนาคต พระองค์ทรงอยากรู้อย่างไรที่ขึ้นถ้ากองทัพผสมของพระองค์กับกษัตริย์อาหับเข้าโจมตี ดังนั้นทั้งสองพระองค์จึงทรงถามผู้เผยพระวจนะของกษัตริย์อาหับและได้รับความสนับสนุนจากทุกคน แต่ผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นเพียงแต่ทูลอาหับถึงสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์จะได้ยิน และกษัตริย์ทั้งสองก็ทรงรู้ ดังนั้นทั้งสองพระองค์จึงทรงถามผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าที่ชื่อมีคา야ห์ สิ่งที่เขาพูดไม่ได้เป็นข่าวดีต่อกษัตริย์อาหับเลย นั่นคือ

ฉะนั้น ขอทรงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ ข้าพระบาทได้เห็นพระยาห์เวห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบริวารทั้งหมดแห่งฟ้าสวรรค์ยืนข้างๆ พระองค์ ทั้งทางข้างขวาและข้างซ้ายพระหัตถ์ และพระยาห์เวห์ตรัสว่า “ใครจะชักนำอาหับให้ขึ้นไปและล้มลงที่ราโมท-กิเลอาด?” บ้างก็ทูลอย่างนี้ บ้างก็ทูลอย่างนั้น แล้วมีวิญญาณหนึ่งออกมายืนเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ทูลว่า “ข้าพระองค์เองจะชักนำเขา” และพระยาห์เวห์ตรัสกับมันว่า “จะทำอย่างไร?” และมันทูลว่า “ข้าพระองค์จะออกไปและจะเป็นวิญญาณมูสาอยู่ในปากของผู้เผยพระวจนะทุกคนของเขา” และพระองค์ตรัสว่า “เจ้าไปชักนำเขาได้ และเจ้าจะทำสำเร็จ จงไปทำตามนั้นเถิด” ฉะนั้น ดูลิพระยาห์เวห์ทรงใส่วิญญาณมูสาในปากของผู้เผยพระวจนะทั้งหมดนี้ของฝ่าพระบาท พระยาห์เวห์ได้ตรัสเรื่องร้ายเกี่ยวกับฝ่าพระบาท (1 พงศ์กษัตริย์ 22:19-23)

คุณเข้าใจสิ่งที่พระคัมภีร์กำลังขอให้คุณเชื่อหรือไม่? ที่ว่าพระเจ้าทรงประชุมกับกลุ่มวิญญาณต่างๆ เพื่อกำหนดสิ่งที่จะเกิดขึ้นในโลกนะ? นั่นเป็นความจริงหรือไม่?

นี่คืออีกตัวอย่างหนึ่ง โดยความเชื่อเพื่อจากยูดา นั่นคือ

และพวกทูตสวรรค์ที่ไม่รักษาอำนาจครอบครองของตนเอง แต่ละทิ้งถิ่นฐานของตน พระองค์ก็ทรงจงจำไว้ด้วยโซอันไม่รู้จักสลายในที่มืด จนกว่าจะถึงเวลาพิพากษาในวันอันยิ่งใหญ่ (ยูดา 1:6)

พระเจ้าทรงจงจำทูตสวรรค์กลุ่มหนึ่งในคุกใต้ดินหรือ? นี่เป็นความจริงหรือ?

อย่างที่ผมพูดไว้แล้วว่าพระคัมภีร์มีเรื่องแปลกประหลาดมากมายบรรจุอยู่ โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับโลกฝ่ายวิญญาณที่มองไม่เห็น ผมได้พบคริสเตียนมากมายที่ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับคำสอนในพระคัมภีร์ซึ่งก่อให้เกิดการโต้แย้งน้อยกว่านี้ (อย่างน้อยที่สุดก็ในหมู่คริสเตียน) อันเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติ ตัวอย่างเช่น เรื่องที่ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใดและทรงกระทำสิ่งใด แต่ข้อความเช่นนี้มีแนวโน้มจะทำให้พวกเขา รู้สึกอึดอัดใจมาก ดังนั้นพวกเขาจึงข้ามข้อความเหล่านั้นไป ผมได้เห็นแนวโน้มนั้นอย่างใกล้ชิด ผมกับภรรยาครั้งหนึ่งไปเยือนคริสตจักรแห่งหนึ่งที่ซึ่งศิษยาภิบาลเทศนาบทเทศน์ต่อเนื่องจากหนังสือ 1 เปโตร เข้าวินวันนั้นเขาเทศนาถึง 1 เปโตร 3:18-22 สิ่งแรกที่เขาพูดหลังจากขึ้นไปยืนอยู่หลังธรรมาสน์แล้วคือ "เราจะข้ามข้อพระคำเหล่านี้ไป เพราะแปลกประหลาดเกินไป" เขาหมายถึงอะไรเมื่อพูดว่า*แปลกประหลาด* นั่นคือข้อพระคำเหล่านั้นบรรจุส่วนประกอบที่เหนือธรรมชาติซึ่งไปกันไม่ได้กับศาสนศาสตร์ของเขาเท่านั้นเอง ตัวอย่างเช่น

เพราะพระคริสต์ทรงทนทุกข์ครั้งเดียวเป็นพอเพราะบาป คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อนำพวกท่านไปถึงพระเจ้า ฝ่ายกายพระองค์จึงสิ้นพระชนม์ แต่ฝ่ายจิตวิญญาณทรงคืนพระชนม์ และโดยทางวิญญาณ พระองค์ได้เสด็จไปบอกพวกวิญญาณที่ติดคุกอยู่ ซึ่งในสมัยก่อนไม่เชื่อฟังพระเจ้า คราวเมื่อพระเจ้าทรงอดทนรอคอยให้กลับใจในสมัยโนอาห์ ขณะที่ท่านกำลังต่อเรือใหญ่ (1 เปโตร 3:18-20, ฉบับ New International Version, NIV)

วิญญาณที่ติดคุกอยู่คือใครและพวกนี้ถูกคุมขังอยู่ที่ไหน? ศิษยาภิบาลคนนั้นไม่รู้หรือไม่ก็ไม่ชอบคำตอบนั้น ดังนั้น เขาจึงเพียงแต่เลือกข้ามไปไม่สนใจข้อพระคำเหล่านี้

ในฐานะนักวิชาการด้านพระคัมภีร์ ผมได้เรียนรู้ว่าข้อความแปลกประหลาดเหล่านี้ (และส่วนอื่นๆ ในพระคัมภีร์อีกมากมายซึ่งเป็นที่รู้จักและเข้าใจกันเพียงเล็กน้อย) นั้นความจริงแล้วสำคัญมาก ข้อพระคำเหล่านี้สอนถึงแนวคิดที่เฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับพระเจ้า เกี่ยวกับโลกที่มองไม่เห็น และเกี่ยวกับชีวิตของเราเอง เชื่อหรือไม่ว่าถ้าเรารู้และเข้าใจความหมายของสิ่งเหล่านี้ แม้ว่าจะเข้าใจยากและน่าพิศวงก็ตาม มันจะเปลี่ยนวิธีที่เราคิดเกี่ยวกับพระเจ้า...เกี่ยวกับซึ่งกันและกัน ว่าทำไมเราถึงมาอยู่ที่นี่ และเกี่ยวกับจุดหมายปลายทางสุดท้ายของเรา

ในจดหมายฝากฉบับแรก อัครทูตเปาโลเขียนถึงชาวโครินธ์ เขาเป็นทุกข์ในเรื่องที่ผู้เชื่อในคริสตจักรนั้นพากันไปยังศาลเพื่อให้ระงับข้อพิพาทระหว่างกัน ซึ่งเขารู้สึกว่าเป็นการเสียเวลาและเสียพลังงานด้านอารมณ์ รวมถึง (ทำให้เกิด) ผลสะท้อนเชิงลบต่อความเชื่อ เปาโลกล่าวด้วยความตกใจระคนเจ็บปวดว่า "พวกท่านไม่รู้หรือว่าท่านจะพิพากษาโลก? พวกท่านไม่รู้หรือว่าท่านจะปกครองทูตสวรรค์!" (1 โครินธ์ 6:3, การถอดความของผม)

พิพากษาโลกหรือ? *ปกครองทูตสวรรค์หรือ?*

สิ่งที่เปาโลกำลังพูดถึงในข้อพระคำอันน่าพิศวงนั้นทั้งประหลาดใจและเปลี่ยนแปลงชีวิต พระคัมภีร์เชื่อมโยงกิจการต่างๆ ของสิ่งเหนือธรรมชาติกับชีวิตและจุดหมายปลายทางของเรา วันหนึ่งเราจะพิพากษาโลก เราจะปกครองบรรดาทูตสวรรค์อย่างที่เปาโลพูด เราจะพูดถึงเรื่องนั้นมากกว่านี้ในภายหลัง

เหตุผลที่เปาโลสามารถพูดสิ่งที่เขาพูดกับชาวโครินธ์...และกับพวกเราได้...คือว่าเรื่องราวในพระคัมภีร์นั้นเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงสร้างเรา และทรงปรารถนาจะให้เราเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวแห่งสวรรค์ของพระองค์ ไม่เป็นการบังเอิญที่พระคัมภีร์ใช้คำศัพท์ที่นำมาจากความสัมพันธ์ในครอบครัว เช่นการอยู่รวมบ้านเดียวกันและทำงานด้วยกัน เพื่อจะอธิบายอย่างรวมๆ ถึงพระเจ้าและพระเยซู ซึ่งดำรงอยู่ในโลกที่มองไม่เห็น และถึงบรรดาผู้เชื่อซึ่งก็คือ *คุณกับผม* พระเจ้าทรงประสงค์จะให้มนุษย์เป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวของพระองค์ และมีส่วนในการปกครองเหนือสิ่งทรงสร้างของพระองค์

เราทุกคนรู้แนวคิดที่ว่า *ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก* ซึ่งนำมาจากแนวคิดมากมายและแม้แต่จากการเลือกใช้คำที่พบในคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า (มัทธิว 6:10) นับจากเริ่มต้นแล้วที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้ครอบครัวมนุษย์ของพระองค์อาศัยอยู่กับพระองค์ในโลกที่สมบูรณ์แบบ พรอมนๆ กับครอบครัวของพระองค์ซึ่งมีอยู่แล้วในโลกที่มองไม่เห็น ผู้เป็นกองทัพแห่งสวรรค์ของพระองค์ เรื่องราวที่นั่น นั่นคือเป้าหมายของพระเจ้า...การถูกต่อต้านโดยเจ้าแห่งความมืด ความล้มเหลว และความสำเร็จสูงสุดในอนาคต คือสิ่งที่เขียนอยู่ในหนังสือเล่มนี้ ซึ่งก็เหมือนกับสิ่งที่บันทึกอยู่ในพระคัมภีร์ และเราก็ไม่สามารถชื่นชมบทละครของเรื่องราวในพระคัมภีร์ได้ ถ้าเราไม่รวมผู้แสดง *ทั้งหมดเอาไว้ด้วย* อันรวมถึงตัวละครที่เหนือธรรมชาติ ผู้ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมหากาพย์เรื่องนั้น แต่กลับถูกอาจารย์สอนพระคัมภีร์หลายคนมองข้าม

บรรดาสมาชิกในกองทัพแห่งสวรรค์ของพระเจ้านั้นไม่ได้ถูกรอบนอกหรือไร้ความสำคัญหรือไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของเรา ซึ่งก็คือเรื่องราวของมนุษย์ในพระคัมภีร์ พวกเขาเล่นบทสำคัญแต่บ่อยครั้งยิ่งที่ผู้อ่านพระคัมภีร์ในสมัยปัจจุบันกลับอ่านผ่านไป โดยไม่เข้าใจถึงวิธีการต่างๆ อันน่าทึ่งที่โลกฝ่ายวิญญาณดำรงอยู่ในฉากต่างๆ ซึ่งคุ้นเคยที่สุดหลายสิบฉากในพระคัมภีร์ ผมใช้เวลาหลายสิบปีที่จะมองเห็นสิ่งที่ผมเห็นในตอนนี้อยู่ในพระคัมภีร์ และผมก็ต้องการจะแบ่งปันผลที่ได้รับจากการศึกษามาเป็นเวลาหลายปีเหล่านั้น

แต่อย่าให้เราหลงไปจากคำถามที่ผมถามเมื่อตอนต้นว่า *คุณเชื่อสิ่งที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์จริงๆ หรือไม่?* นั่นเป็นที่ที่เกิปัญหาละ คุณจะไม่ได้รับประโยชน์อะไรในการเรียนรู้ถึงสิ่งที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์อย่างแท้จริงเกี่ยวกับโลกที่มองไม่เห็น และว่าสิ่งนี้มาบรรจบกับชีวิตคุณอย่างไร ถ้าคุณไม่เชื่อ

ใน 2 พงศกษัตริย์ 6:8-23 ผู้เผยพระวจนะเอลีชาประสบปัญหา (อีกครั้ง) กษัตริย์ผู้เดือดดาลองค์หนึ่งทรงส่งกองทหารหลายกองไปล้อมบ้านของเขา เมื่อคนใช้ของเขาตื่นกลัว เอลีชาบอกเขาว่า "อย่ากลัวเลย เพราะฝ่ายเรามีมากกว่าฝ่ายเขา" ก่อนที่ผู้รับใช้คนนั้นจะได้หันพักทวง เอลีชาก็อธิษฐานว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงเปิดตาของเขาเพื่อเขาจะได้เห็น" พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานในทันที นั่นคือ "และพระยาห์เวห์ทรงเปิดตาของชายหนุ่มคนนั้น และเขาก็มองและเห็นภูเขาเต็มไปด้วยม้า และรถรบเพลิงรอบเอลีชา"

คำอธิษฐานของเอลีชาคือคำอธิษฐานของผมเพื่อคุณ ขอพระเจ้าทรงเปิดดวงตาของคุณให้
เห็น เพื่อว่าคุณจะไม่สามารถคิดถึงพระคัมภีร์แบบเดียวกันนั้นอีกเลย

บทที่สอง

อาณาจักรที่มองไม่เห็น: พระเจ้าและพระทั้งหลาย

ผู้คนรู้สึกชื่นชอบสิ่งเหนือธรรมชาติและพวกเหนือมนุษย์ ลองคิดเกี่ยวกับอุตสาหกรรมความบันเทิงในไม่กี่ปีนี้ดูสิ ทั้งหนังสือ ทีวีโชว์ และภาพยนตร์ที่ถูกผลิตออกมานับเป็นพันๆ ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับทูตสวรรค์หรือเทวดานางฟ้า มนุษย์ต่างดาว สัตว์ประหลาด ปีศาจ กูดผี แม่มด มนตร์วิเศษ ผีดูดเลือดหรือแวมไพร์ มนุษย์หมาป่า และซูเปอร์ฮีโร่ (ตัวเอกในภาพยนตร์หรือการ์ตูนที่มีกำลังเกินมนุษย์) แฟรนไชส์ยอดนิยมยิ่งมากมายของฮอลลีวูดแสดงให้เห็นสิ่งเหนือธรรมชาติ: *เอ็กซ์เมน (the X-Men)*, *ดิ อเวนเจอร์ส: มหาศึกอัลตรอนถล่มโลก (the Avengers)*, ภาพยนตร์ชุดแฮรี่ พอตเตอร์ (the Harry Potter series), *ซูเปอร์แมน (Superman)*, นิยายฆาตกรรมเรื่อง *แวมไพร์ ทไวไลท์ (the Twilight saga)* ส่วน ทีวีโชว์อย่างเช่น *Fringe* และแนอน *ภาพยนตร์ชุดซูเปอร์เนเชอรัล (Supernatural)* กับ *เอกซ์ไฟล์ (X-Files)* ได้มีผู้ติดตามมากมายแม้ภายหลังจากการถ่ายทำตอนใหม่ๆ สิ้นสุดลงแล้ว และจริงๆ แล้ว สิ่งต่างๆ เหล่านี้ไม่ได้เป็นที่นิยมตลอดกาลหรือจะ ในรูปแบบของเรื่องเล่า หนังสือ หรือในศิลปะ?

ทำไมล่ะ?

คำตอบหนึ่งก็คือว่าสิ่งเหล่านี้เป็นการหลีกหนีจากความธรรมดา เรื่องเหล่านี้นำเสนอโลกที่น่าสนใจและน่าตื่นเต้นกว่าโลกของเรา บางสิ่งที่เกี่ยวกับความดีต่อสู้กับความชั่ว ซึ่งถูกขยายไปในระดับกว้างใหญ่ไพศาลนั้นทำให้เราตื่นเต้น การต่อสู้อันเป็นเรื่องเกี่ยวกับความกล้าหาญและการผจญภัยระหว่างฮีโร่มากมายแห่งมิดเดิลเอิร์ธ (แกนดอล์ฟ, โฟรโด และพรรคพวก) กับเซารอนซึ่งเป็นเจ้าแห่งความมืดในนิยายไตรภาคเรื่อง *เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์* ได้ทำให้ผู้อ่านมากมายหลงใหล (และปัจจุบันนี้ก็ทำให้ผู้ดูภาพยนตร์หลงใหลเช่นกัน) มาเป็นเวลากว่าครึ่งศตวรรษแล้ว ในตอนนี้ ยิ่งตัวร้ายมาจากโลกอื่นมากเท่าไร ก็ยิ่งทำให้ชัยชนะนั้นน่าตื่นเต้นประทับใจมากขึ้นเท่านั้น

ในอีกระดับหนึ่ง ผู้คนถูกดึงดูดสู่โลกอื่นก็เพราะ (อย่างที่มักกล่าวไว้ในหนังสือปัญญาจารย์) ว่าพระเจ้าได้ทรง “บรรจุนิรันดร์กาลไว้ในจิตใจมนุษย์ (ของเรา) ด้วย” (ปัญญาจารย์ 3:11) มีบางสิ่งเกี่ยวกับสภาพของมนุษย์ที่ปรารถนา (จะมีประสบการณ์กับ) บางอย่างที่อยู่นอกเหนือประสบการณ์มนุษย์...บางสิ่งที่ลึกลับ อัครสาวกเปาโลเขียนเกี่ยวกับความปรารถนาอย่างแรงกล้านี้ไว้เช่นกัน เขาสอนว่าสิ่งนี้มาจากการมีชีวิตอยู่ในโลกที่พระเจ้าได้ทรงสร้าง สิ่งทรงสร้างเป็นพยานถึงพระผู้สร้าง และดังนั้น (ก็เป็นพยาน) ถึงอาณาจักรที่อยู่นอกเหนือจากของเราเอง (โรม 1:18-23) ในความจริงแล้ว เปาโลกล่าวว่าแรงกระตุ้นนี้ทรงพลังยิ่งจนต้องตั้งใจข่มไว้ (ข้อ 18)

และกระนั้น ดูเหมือนเราจะไม่คิดถึงเรื่องราวแห่งความกล้าหาญและการผจญภัยในพระคัมภีร์ในแบบเดียวกับที่เราคิดถึงเรื่องเล่าอันเหนือธรรมชาติของเราเองที่อยู่ในหนังสือ ในภาพยนตร์ และในตำนานเล่าขาน มีเหตุผลหลายข้ออยู่เบื้องหลังสิ่งนั้น และเหตุผลเหล่านี้ก็เกินกว่าการขาดเทคนิคพิเศษหรือสเปเชียลเอฟเฟ็ค สำหรับบางคนแล้ว ตัวละครในพระคัมภีร์นั้นธรรมดาหรือเกี่ยวกับบรรพบุรุษมากเกินไป พวกเขาไม่รู้สึกถึงความมีชีวิตชีวาหรือความเป็นวีรบุรุษ อย่างไรก็ตาม นี่ก็เป็นคนเดิมๆ และเรื่องราวเดิมๆ ที่เราได้ยินมาตลอดนับแต่เป็นเด็กตอนเรียนระวีวารศึกษาแล้ว จากนั้นก็มีเครื่องกีดขวางทางวัฒนธรรมอีก จึงเป็นการยากที่เราจะเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับสิ่งที่ดูเหมือนขบถยาวเหยียดไม่สิ้นสุดของคนเลี้ยงแกะสมัยโบราณและผู้ชายใส่เสื้อคลุมยาว...ดูเหมือนกันนักแสดงมากมายในละครโบสถ์เรื่องการประสูติของพระเยซู

แต่ผมคิดถึงปัจจัยที่ใหญ่กว่าว่าทำไมนิยายวิทยาศาสตร์หรือจินตนาการเหนือธรรมชาติจึงจับจินตนาการของเราได้ง่ายกว่า นั่นก็คือวิธีที่เราได้ถูกสอนให้คิดเกี่ยวกับโลกที่มองไม่เห็นของพระคัมภีร์ สิ่งที่ผมได้ยินอยู่ในโบสถ์มาเป็นเวลาหลายปีนั้นไม่เพียงแต่ผิดพลาด แต่ยังทำให้เรื่องเหนือธรรมชาตินั้นน่าเบื่อหน่าย และที่เลวร้ายกว่านี้ก็คือ คำสอนของโบสถ์ทำให้โลกเหนือธรรมชาติที่มองไม่เห็นนั้นลดความสำคัญลง โดยทำให้มันไร้ซึ่งพลังอำนาจ

สิ่งมากมายที่คริสเตียนจินตนาการเกี่ยวกับโลกที่มองไม่เห็นว่าเป็นจริงนั้น กลับไม่เป็นความจริง พวกทูตสวรรค์ไม่มีปีก (ไม่นับรวมเครือบเพราะพวกนี้ไม่เคยถูกเรียกว่าทูตสวรรค์ และเป็นสิ่งทรงสร้าง พวกทูตสวรรค์มักปรากฏในร่างมนุษย์) พวกภูตผีปีศาจไม่มีเขาและหาง และพวกมันก็ไม่ได้มาอยู่ที่นี้เพื่อทำให้เราทำบาป (เราทำบาปด้วยตัวเราเอง) และขณะที่มีการพรรณนาในพระคัมภีร์เรื่องการถูกผีสิงในวิธีที่น่าสะพรึงกลัวอย่างแท้จริงนั้น ปีศาจร้ายผู้ชาญฉลาดก็ทำสิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่าชกมวยเชิดหุ่นอยู่เบื้องหลังผู้คน และยิ่งกว่านั้น พวกทูตสวรรค์และภูตผีปีศาจเป็นผู้เล่นที่ไม่สำคัญ ดูเหมือนโบสถ์จะไม่เคยเข้าไปถึงผู้ที่สำคัญที่สุดกับแผนการของพวกนี้เลย

พระทั้งหลายมีอยู่จริง

ผมถามคุณในบทแรกว่าคุณเชื่อสิ่งที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์ *จริง ๆ* หรือไม่ ให้พิจารณาว่านี่เป็นการทำข้อสอบควิซ

มีกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ว่าพระเจ้าทรงมีกองกำลังหรือคณะทำงานแห่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ผู้นำการตัดสินใจของพระองค์ไปทำให้สำเร็จ กองกำลังนี้ถูกอ้างถึงว่าเป็นการประชุม สภา หรือศาลของพระเจ้า (สดุดี 89:5-7; ดาเนียล 7:10) ข้อพระคำที่ชัดเจนที่สุดข้อหนึ่งเกี่ยวกับสิ่งนี้คือ สดุดี 82:1 คำแปลของพระคัมภีร์ฉบับ Good News Translation (GNT) กล่าวไว้อย่างถูกต้องว่า “พระเจ้าทรงเป็นประธานในที่ประชุมแห่งสวรรค์ พระองค์ประทานคำตัดสินในที่ชุมนุมของพระทั้งหลาย”

ถ้าคุณคิดถึงเรื่องนี้ดูละก็...นั่นก็เป็นข้อพระคำที่น่าตกใจ! พระคำข้อนี้ทำให้ผมตัวสั่นในครั้งแรกที่ได้อ่านอย่างแท้จริง แต่ความหมายของพระคำข้อนี้ก็เรียบง่ายอย่างที่กล่าวไว้ ซึ่งก็เหมือนกับข้อพระคำอื่นๆ นั่นคือต้องทำความเข้าใจ สดุดี 82:1 ในบริบทว่าข้อพระคำอื่นๆ ในพระคัมภีร์มีกล่าวไว้ว่าอย่างไร ในกรณีนี้ก็คือ อะไรคือสิ่งที่กล่าวเกี่ยวกับ *พระทั้งหลาย* และคำศัพท์นั้นควรมีการให้คำจำกัดความว่าอย่างไร

คำภาษาฮีบรูดั้งเดิมที่ถูกแปลว่า “พระทั้งหลาย” คือ *เอโลฮิม* พวกเราหลายคนได้คิดมานับนานว่า *เอโลฮิม* มีเพียงความหมายเดียว นั่นคือเป็นพระนามหนึ่งของพระเจ้าพระบิดา และจึงอาจเป็นการยากสำหรับเราที่จะคิดถึงคำนี้ในความหมายที่กว้างขึ้น แต่คำนี้อ้างถึง *ผู้ใดก็ตาม* ที่อาศัยอยู่ในโลกฝ่ายวิญญาณซึ่งมองไม่เห็น นั่นจึงเป็นสาเหตุว่าทำไมคุณจึงพบว่าคำนี้ใช้กับทั้งพระเจ้า (ปฐมกาล 1:1), ภูตผีปีศาจ (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:17), และกับคนตายในชีวิตหลังความตาย (1 ซามูเอล 28:13) แต่สำหรับพระคัมภีร์แล้ว คนที่ไร้วิญญาณและมีที่พำนักอยู่ในโลกวิญญาณนั้นคือ *เอโลฮิม*

คำศัพท์ภาษาฮีบรูไม่ได้อ้างถึงกลุ่มความสามารถเฉพาะซึ่งองค์พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมี พระคัมภีร์แยกพระเจ้าไว้แตกต่างจากพวกพระอื่นๆ ทั้งหมดในวิถีทางอื่นๆ ไม่ใช่ด้วยการใช้คำว่า *เอโลฮิม* ตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์บันทึกเรื่องการสั่งให้บรรดาพระทั้งหลายนมัสการพระเจ้าแห่งพระคัมภีร์ (สดุดี 29:1) พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างและกษัตริย์ของพวกนั้น (สดุดี 95:3; 148:1-5) มีกล่าวไว้ในพระธรรมสดุดี 89:6-7 (ฉบับ GNT) ว่า “ไม่มีผู้ใดในสวรรค์เหมือนพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์

ไม่มีเทพสวรรค์องค์ใดทัดเทียมพระองค์ [1 พงศ์กษัตริย์ 8:23; สดดี 97:9] พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวในสภาแห่งผู้บริสุทธิ์ของพระองค์” บรรดาผู้ประพันธ์พระคัมภีร์กล่าวไว้ค่อนข้างตรงเกี่ยวกับพระเจ้าของอิสราเอลว่าไม่มีผู้ใดเสมอพระองค์ นั่นคือพระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าของพระทั้งหลาย” (เฉลยธรรมบัญญัติ 10:17; สดดี 136:2)

เทพเจ้าเหล่านี้ใน “สภาแห่งผู้บริสุทธิ์” มีอยู่จริง ในบทแรกของหนังสือเล่มนี้ ผมอ้างถึงพระคัมภีร์ตอนหนึ่งที่พระเจ้าทรงพบปะกับบรรดากองทัพแห่งสวรรค์ของพระองค์ เพื่อจะกำหนดวิธีกำจัดกษัตริย์อาหับ ในพระคัมภีร์ตอนนั้น บรรดาสมาชิกในกลุ่มสวรรค์ถูกเรียกว่าวิญญาณ ถ้าเราเชื่อว่าโลกฝ่ายวิญญาณมีจริงและเป็นที่พักพิงของพระเจ้าและของบรรดาสิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น (เช่นพวกทูตสวรรค์) เราก็ต้องยอมรับว่ากองกำลังหรือคณะทำงานเหนือธรรมชาติของพระเจ้า ซึ่งอธิบายอยู่ในข้อพระคำที่ผมได้ยกมากล่าวข้างต้นและในข้อพระคำอื่นๆ อีกมากมายนั้น มีอยู่จริง ไม่เช่นนั้นเราก็เพียงแต่เลื่อมใสอย่างไม่จริงใจต่อความจริงฝ่ายวิญญาณเท่านั้น

และเนื่องจากการระบุไว้ในพระคัมภีร์ว่าสมาชิกแห่งสภาศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้เป็นวิญญาณ เราจึงรู้ว่าพระทั้งหลายไม่ได้เป็นเพียงรูปเคารพที่ทำด้วยหินหรือไม้เท่านั้น รูปเคารพเหล่านั้นไม่ทำงานให้กับพระเจ้าในสภาแห่งสวรรค์ เป็นความจริงที่ว่าผู้คนในโลกโบราณที่บูชาพระที่เป็นประติมากรรมนั้น สร้างรูปเคารพ แต่พวกเขาสร้างรูปเคารพเหล่านั้นที่พวกเขาสร้างด้วยมือตนเองไม่ใช่เจ้าแห่งอำนาจอย่างแท้จริง รูปเคารพอันเป็นศิลปะหัตถกรรมเหล่านั้นเป็นเพียงวัตถุที่พระของพวกเขาก็จะสามารถอาศัยอยู่เพื่อรับเครื่องบวงสรวง และแจกจ่ายความรู้ให้แก่บรรดาสาวกที่ทำพิธีกรรมเพื่อวิงวอนร้องขอให้พระเหล่านี้มาหาพวกเขาและอาศัยอยู่ในรูปเคารพนั้น

โครงสร้างและหน้าที่ของสภา

พระทั้งหลายในสดดี 82:1 ถูกเรียกต่อมาในข้อที่ 6 ว่า “บุตรขององค์ผู้สูงสุด [พระเจ้า]” วลี “บุตรของพระเจ้า” นี้ปรากฏหลายครั้งในพระคัมภีร์ ซึ่งตามปกติแล้วจะเฝ้าอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า (เช่นใน โยบ 1:6; 2:1) มีกล่าวไว้ในโยบ 38:7 ว่าพวกเขาอยู่แถวๆ นั้นก่อนพระเจ้าทรงเริ่มสร้างโลกและมนุษย์

และนั่นก็น่าสนใจมาก พระเจ้าทรงเรียกสิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ว่าเป็นบุตรชายของพระองค์ เนื่องจากพระองค์ทรงสร้างพวกเขา ภาษา “ครอบครัว” คำนั้นจึงสมเหตุสมผล ในวิธีเดียวกับที่คุณพูดถึงลูกๆ ของคุณว่าเป็นลูกชายและลูกสาวของคุณ ก็เพราะคุณมีส่วนในการสร้างพวกเขาขึ้นมา แต่นอกจากการเป็นพระบิดาแล้ว พระเจ้ายังทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขาอีกด้วย ในโลกยุคโบราณ กษัตริย์มักปกครองผ่านทางครอบครัวขยายของพระองค์ ความเป็นกษัตริย์ถูกส่งต่อไปยังทายาท การครอบครองอาณาจักรเป็นธุรกิจของครอบครัว พระเจ้าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสภาของพระองค์ และบรรดาบุตรชายของพระองค์ก็มีตำแหน่งสูงสุดรองลงไปเป็นลำดับตามสัมพันธภาพของพวกเขากับพระองค์ แต่ขณะที่เราจะอภิปรายกันตลอดหนังสือเล่มนี้ ก็มีบางสิ่งเกิดขึ้น นั่นคือพวกเขาบางคนทรยศ

บุตรของพระเจ้าเหล่านี้ยังเป็นผู้ทำการตัดสินใจอีกด้วย เราได้จาก 1 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 22 (และในตอนอื่นๆ อีกหลายตอน) ว่าภารกิจของพระเจ้ารวมถึงการมีปฏิสัมพันธ์กับประวัติศาสตร์ของมนุษย์ เมื่อพระเจ้าทรงตัดสินใจถึงเวลาที่กษัตริย์อาหับผู้ชั่วร้ายจะต้องตาย พระองค์ก็ทรงปล่อยให้สภาของพระองค์ตัดสินใจว่าจะใช้วิธีใด

การประชุมสภาศักดิ์สิทธิ์ที่ปรากฏในสดุดีบทที่ 82 และ 1 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 22 นี้ ไม่ได้เป็นเพียงการประชุมในพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับเราเท่านั้น แต่มีการประชุมสองสามครั้งที่กำหนดชะตากรรมของอาณาจักรต่างๆ ด้วย

ใน ดาเนียล บทที่ 4 ที่บันทึกว่ากษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลเนีย ทรงถูกพระเจ้าลงโทษให้กลายเป็นคนวิกลจริตชั่วคราว คำตัดสินลงโทษนั้นถูกส่งลงมา “เป็นพระราชกฤษฎีกามาจากพระเจ้าผู้สูงสุด” (ดาเนียล 4:24) และ “เป็นคำสั่งของผู้พิทักษ์” (ดาเนียล 4:17) *ผู้พิทักษ์* เป็นคำที่ใช้สำหรับบรรดาสักดิ์สิทธิ์ในสภาของพระเจ้า คำนี้กล่าวถึงวิธีที่พวกเขาเฝ้าดูอยู่เหนือเหตุการณ์ต่างๆ ของมนุษย์ตลอดเวลา พวกเขาไม่เคยหลับ

เหตุการณ์เหล่านี้ในพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับการประชุมสภาศักดิ์สิทธิ์นั้น บอกเราว่าสมาชิกสภาของพระเจ้า*มีส่วนร่วม*ในการปกครองของพระเจ้า อย่างน้อยที่สุดก็ในบางกรณี พระเจ้าทรงกำหนดสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์จะทำให้สำเร็จ แต่ก็ประทานอิสระแก่ตัวแทนเหนือธรรมชาติของพระองค์ในการกำหนดวิธี

พวกทูตสวรรค์มีส่วนร่วมในสภาของพระเจ้าเช่นกัน ในภาษาดั้งเดิมของพระคัมภีร์ คำที่ถูกแปลว่า *ทูตสวรรค์* ในพระคัมภีร์เดิมและใหม่นั้น ความจริงแล้วหมายถึง*ผู้ส่งสาร* คำว่า *ทูตสวรรค์* นั้นโดยพื้นฐานแล้วเป็นลักษณะงาน ทูตสวรรค์ส่งข่าวสารให้แก่ผู้คน เราจะเรียนรู้เกี่ยวกับทูตสวรรค์และหน้าที่ของพวกเขา รวมทั้งหน้าที่อื่นๆ ของสมาชิกสภาของพระเจ้าให้มากกว่านี้ ในบทต่อไป

ทำไมสิ่งนี้จึงสำคัญ

ปฏิกิริยาตอบสนองของคุณต่อทุกสิ่งที่คุณได้อ่านในหนังสือเล่มนี้มาจนถึงตอนนี้ อาจเป็นอย่างนี้ “(มัน) เป็นเรื่องน่าหลงใหล ฉันไม่เคยเห็นเรื่องอย่างนั้นในพระคัมภีร์มาก่อนเลย แต่ข้อมูลทั้งหมดนี้มีความหมายโดยนัยอะไรต่อชีวิตประจำวันของฉัน และต่อวิธีปฏิบัติงานของโบสถ์ล่ะ? (ถ้าจะมีบ้างล่ะก็)” และคำตอบก็คือ ความจริงที่น่าเสนอในหนังสือเล่มนี้มี *ทุกสิ่ง* ที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจของเราว่าพระเจ้าคือใคร และวิธีที่เราเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับพระองค์ และจุดประสงค์ของเราในโลกนี้คืออะไร เพื่อช่วยทำให้สิ่งนั้นชัดเจน ผมจะปิดท้ายแต่ละบทด้วยส่วน “ทำไมสิ่งนี้จึงสำคัญ” แบบนี้ที่เปิดให้เห็นข้อเสนอแนะและการนำไปใช้ในเชิงปฏิบัติแห่งความจริงของบทนั้น

ในบทนี้ เราได้อภิปรายถึงวิธีที่พระคัมภีร์อธิบายการบริหารจักรวาลของพระเจ้า และข้อมูลเชิงลึกอะไรที่เกี่ยวกับพระเจ้าซึ่งเราได้รับจากคำอธิบายเหล่านั้น และในท้ายที่สุดคือว่าพระเจ้าทรงเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับเราอย่างไร

อย่างแรกก็คือ ภารกิจของครอบครัวแห่งสวรรค์คือการเป็นแม่แบบสำหรับวิธีที่พระองค์ทรงเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับครอบครัวในโลกของพระองค์ เราจะอภิปรายเรื่องนั้นต่อไป แต่นี่เป็นตัวอย่างหนึ่ง นั่นคือ คุณอาจจะสงสัยว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงต้องการมีสภาที่ปรึกษา พระเจ้าไม่ควรจะ*ต้องการ*ความช่วยเหลือในการทำสิ่งใด แม้แต่ในโลกฝ่ายวิญญาณ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า! แต่มีการบันทึกไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ว่าพระองค์ทรงใช้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในระดับรองทำสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จ

พระองค์ไม่ได้ทรง*ต้องการ*สภาศักดิ์สิทธิ์ แต่พระองค์ทรงเลือกจะใช้สภานั้น และพระองค์ก็ไม่ทรงต้องการเราเช่นกัน ถ้าพระเจ้าทรงเลือกเอง พระองค์ก็ทรงเพียงแต่ตรัสเสียงดังกับทุกคนที่ต้องการพระกิตติคุณ ประทานการหนุนใจทุกอย่างที่ทุกคนต้องการเพื่อจะทำให้พวกเขากลับมาหา

พระองค์ และกัตรีสว่าดี พระองค์ทรงสามารถชักชวนผู้คนให้รักคนอื่น ๆ ได้ด้วยการทำให้พวกเขาทำเช่นนั้น แต่พระองค์ไม่ทรงทำ พระองค์กลับทรงใช้ผู้คน นั่นคือคุณกับผม ให้ทำงานนั้นให้สำเร็จ

อย่างที่สอง พระเจ้าทรงสามารถกำหนดเหตุการณ์ต่างๆ ไว้ล่วงหน้าได้ เพื่อให้ทุกสิ่งเป็นไปตามวิธีที่พระองค์ประสงค์ แต่พระองค์ไม่ทรงทำ ในเรื่องราวของกษัตริย์อาหับ พระเจ้าทรงอนุญาตให้ผู้ช่วยแห่งสวรรค์ของพระองค์กำหนดวิธีที่จะทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ พูดอีกอย่างก็คือ พระองค์ทรงอนุญาตให้พวกเขาได้ทำตามใจปรารถนา นั้นบอกเราว่าไม่ใช่ทุกสิ่งถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า และว่านั่นเป็นความจริงไม่เพียงแต่ในโลกที่มองไม่เห็นเท่านั้น แต่ยังเป็นจริงในโลกของเราอีกด้วย

ในพระคัมภีร์นั้น โลกที่มองไม่เห็นมีโครงสร้าง พระเจ้าทรงเป็นประธานเจ้าหน้าที่บริหารหรือซีอีโอ สิ่งทรงสร้างเหล่านั้นที่ทำงานให้กับพระองค์เป็นครอบครัวของพระองค์ พวกเขาแบ่งอำนาจปกครองกัน พวกเขามีส่วนร่วมในวิธีดำเนินงานของบริษัท

น่าประหลาดใจที่พระคัมภีร์บันทึกเกี่ยวกับมนุษยชาติไว้แบบเดียวกัน นับจากเริ่มต้นในสวนเอเดน พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้ปกครองโลกร่วมกับพระองค์ พระเจ้าทรงบอกอาดัมกับเอวาว่า “จงมีลูกดก เพื่อว่าลูกหลานของเจ้าจะอาศัยอยู่ทั่วโลกและควบคุมโลกนี้” (ปฐมกาล 1:28 ฉบับ GNT) อาดัมกับเอวาเป็นลูกของพระเจ้า...เป็นครอบครัวในโลกของพระเจ้า พระเจ้าทรงประสงค์จะสถิตอยู่กับพวกเขาและอนุญาตให้พวกเขามีส่วนร่วมในการทำทั้งโลกใบนี้ให้เป็นเหมือนสวนเอเดน

นั่นเป็นแนวคิดที่คุ้นเคยสำหรับผู้อ่านส่วนใหญ่ สิ่งที่มองไม่เห็นเด่นชัดนักคืออาดัมกับเอวาไม่ได้เป็นเพียงสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้าในสวนเอเดนเท่านั้น ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ก็อยู่ที่นั่นเช่นกัน เอเดนเป็นสถานที่ที่พระเจ้าสถิต และในที่ที่พระเจ้าสถิต ครอบครัวของพระองค์ก็อยู่ที่นั่นด้วย เราคิดถึงสวรรค์ว่าเป็นสถานที่ที่เราจะได้อยู่กับพระเจ้าและทูตสวรรค์ของพระองค์ ซึ่งเป็นครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ นั่นเป็นสิ่งที่ตั้งใจให้เป็นตั้งแต่แรกเริ่ม และจะให้ เป็นในอนาคต ไม่เป็นการบังเอิญที่พระคัมภีร์จบลงด้วยการที่สวรรค์กลับมายังโลกในรูปสวนเอเดนโลกแห่งใหม่ (วิวรณ์บทที่ 21-22)

เพื่อจะเข้าใจจุดหมายปลายทางของเรา เราจำเป็นต้องย้อนกลับไปยังเวลาที่ครอบครัวสองครอบครัวของพระเจ้าครอบครองอยู่ในพื้นที่เดียวกัน เราต้องกลับไปยังสวนเอเดน

บทที่สาม กษัตริย์ในอดีตและอนาคต

เราได้รับการแนะนำสั้นๆ สู่สภาแห่งสวรรค์ของพระเจ้า ซึ่งเป็นครอบครัวที่มองไม่เห็นและกองกำลังหรือคณะทำงานของพระองค์ ยังมีมากกว่าสิ่งทั้งหมดนั้นอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราจำเป็นต้องมองไปยังวิธีการที่ผู้แสดงบทบาทสำคัญอย่างเช่นพระเยซูและชาดานว่าเป็นส่วนหนึ่งของภาพนั้นอย่างไร แต่ก่อนที่เราจะกลับไปสู่เรื่องที่ว่าเกิดอะไรขึ้นในโลกที่มองไม่เห็น เราจำเป็นต้องคิดถึงเกี่ยวกับตัวเราเองในรูปแบบใหม่ การปกครองของพระเจ้าในโลกฝ่ายวิญญาณที่มองไม่เห็นโดยผ่านทางสภาของพระองค์นั้น เป็นแม่แบบสำหรับการปกครองของพระองค์ในโลก ซึ่งนักศาสนศาสตร์เรียกว่าอาณาจักรของพระเจ้า สิ่งทั้งหมดนั้นเริ่มต้นในหนังสือปฐมกาล...ในสวนเอเดน

สวนเอเดน – โสมออฟฟิศของพระเจ้า

อะไรคือสิ่งแรกที่คุณคิดถึงเมื่อคุณได้ยินคำว่า “สวนเอเดน”? คนส่วนใหญ่ที่ผมได้พูดคุยด้วยคิดถึงอาดัมกับเอวา สวนเอเดนเป็นบ้านของพวกเขา นั่นเป็นที่ที่พระเจ้าวางพวกเขาไว้ (ปฐมกาล 2:15–25)

แต่สวนเอเดนยังเป็น *พระนิเวศของพระเจ้า* อีกด้วย เอเสเคียลกล่าวถึงสวนเอเดนว่าเป็น “พระอุทยานของพระเจ้า” (เอเสเคียล 28:13; 31:8–9) ไม่แปลกใจเลยจริงๆ สิ่งที่สามารถทำให้ประหลาดใจคือว่าภายหลังจากที่เรียกสวนเอเดนว่า “พระอุทยานของพระเจ้า” แล้ว เอเสเคียลก็เรียกเอเดนอีกชื่อหนึ่งว่า “ภูเขาบริสุทธิ์แห่งพระเจ้า” (28:14) ในทันที ในศาสนาโบราณมากมาย สวนสวยหรูและภูเขาที่ไม่อาจเข้าถึงได้นั้นถูกพิจารณาว่าเป็นที่อยู่ของพระทั้งหลาย พระคัมภีร์ใช้การพรรณนาทั้งสองอย่างนั้นอธิบายสวนเอเดน สวนเอเดนเป็นพระนิเวศของพระเจ้า และดังนั้นพระองค์จึงทรงดำเนินภารกิจที่นี่ มันเป็นสำนักงานใหญ่หรือโสมออฟฟิศของพระองค์ และเมื่อพระเจ้าสถิตอยู่ที่ใด สภาของพระองค์ก็จะอยู่กับพระองค์ที่นั่น

ฉายาของพระเจ้า

ข้อพระคำที่สำคัญที่สุดข้อหนึ่งในพระคัมภีร์บอกใบ้ให้เราเห็นว่าทั้งพระเจ้าและสภาของพระองค์อยู่ในสวนเอเดน ในปฐมกาล 1:26 นั้น พระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา” (ฉบับ Lexham English Bible, LEB), ทำตัวเอนเพื่อเน้น) พระเจ้าทรงประกาศความตั้งใจของพระองค์ต่อหมู่คณะหนึ่ง พระองค์กำลังตรัสกับใครหรือ? ก็กับกองทัพแห่งสวรรค์ของพระองค์ซึ่งก็คือสภาของพระองค์ พระองค์ไม่ได้กำลังตรัสกับสมาชิกอื่นๆ ในตรีเอกานุภาพ เพราะถ้าพระเจ้าพระบุตรและพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงรู้อะไร พระเจ้าพระบิดาก็ไม่ทรงสามารถล่วงรู้อะไรนั้นได้! และนี่เป็นหมู่คณะนั้นที่พระองค์กำลังตรัสด้วย เพื่อเรียนรู้สิ่งที่พระองค์ได้ทรงตัดสินใจจะกระทำ

คำประกาศนั้นเข้าใจง่าย มันจะเป็นเหมือนที่ผมพูดกับเพื่อนๆ บางคนว่า “เราไปกินพิซซ่ากัน!” *เรามาทำนี่กัน!* ชัดเจนเพียงพอ แต่มีบางสิ่งอื่นๆ อีกที่เราไม่ต้องการจะพลาด ความจริงแล้วพระเจ้าไม่หมู่คณะนั้นเข้าร่วมในการตัดสินใจของพระองค์

ไม่เหมือนการประชุมสภาศักดิ์สิทธิ์ในวาระอื่นๆ ที่เราได้อ่านเจอ สมาชิกสภาของพระเจ้าไม่เข้าร่วมในการตัดสินใจครั้งนี้ เมื่อมนุษย์ถูกสร้างขึ้นซึ่งมันที่กอยู่ในข้อพระคำถัดไป (ปฐมกาล 1:27) พระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างเพียงพระองค์เดียว การสร้างมนุษย์คือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดการด้วยพระองค์

เอง เมื่อย้อนกลับไปยังเรื่องเปรียบเทียบการชวนไปกินพิซซ่านั้น ถ้าผมทำตามคำพูดของผมด้วยการขับรถรับทุกคนไปยังร้านพิซซาและยื่นกรานจะจ่ายเงินเอง ผมก็จะเป็นคนเดียวที่ทำงานทั้งหมดนั้น นั่นเป็นสิ่งที่เราเห็นว่ากำลังเกิดขึ้น ณ ที่นี้

เป็นการเข้าใจได้ว่าพระเจ้าจะทรงเป็นเพียงผู้เดียวที่สร้างมนุษย์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสภาพของพระองค์ไม่มีอำนาจแบบนั้น แต่นั่นก็ทำให้เกิดเหตุการณ์แปลกประหลาดอีกเหตุการณ์หนึ่งขึ้น ในปฐมกาล 1:27 มนุษย์ถูกสร้างตามแบบพระฉายา *ของพระเจ้า* ("พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายา *ของพระองค์*," ฉบับ LEB, ทำตัวเอนเพื่อเน้น) แล้วเกิดอะไรขึ้นกับ "ฉายา *ของเรา*" จากข้อที่ 26 ละ?

ความจริงแล้ว ไม่มีอะไรเกิดขึ้น การสับเปลี่ยนระหว่างวลี "ฉายา *ของเรา*" กับ "ฉายา *ของพระเจ้า*" ที่บันทึกไว้ในปฐมกาล 1:26-27 นั้นเปิดเผยบางสิ่งที่น่าทึ่ง พระดาร์สของพระเจ้าที่ว่า "จงให้เราสร้างมนุษย์ตามแบบฉายา *ของพวกเขา*" นั้นหมายความว่าพระองค์กับสิ่งมีชีวิตที่พระองค์กำลังตรัสด้วยนั้นแบ่งปันบางสิ่งที่เหมือนกัน ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไร มนุษย์ก็จะแบ่งปันสิ่งนั้นด้วยเหมือนกันเมื่อพระเจ้าทรงสร้างพวกเขา ไม่เพียงแต่เราเหมือนพระเจ้าในทางใดทางหนึ่ง แต่เรายังเหมือนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสภาพของพระองค์ด้วย

"บางสิ่ง" นั้นถูกสื่อสารโดยวลี "พระฉายา *ของพระเจ้า*" บทแปลของปฐมกาล 1:26 ที่ดีกว่าจะเป็นว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ *เหมือน* กับฉายา *ของพระองค์* การเป็นมนุษย์ก็คือการ *เป็น* ฉายา *ของพระเจ้า* อย่างที่อาจพูดกันว่าเราเป็นตัวแทนของพระองค์

ฉายา *ของพระเจ้า* นั้นไม่ใช่ความสามารถที่พระเจ้าประทานแก่เรา...เหมือนความฉลาด เราอาจสูญเสียความสามารถได้ แต่เราไม่อาจสูญเสียสถานภาพการเป็นฉายา *ของพระเจ้า* ได้ นั่นต้องไม่ใช่การเป็นมนุษย์! มนุษย์ทุกคน นับจากปฏิสนธิจนเสียชีวิต จะเป็นมนุษย์เสมอและก็เป็นฉายา *ของพระเจ้า* เสมอ นี่คือเหตุผลว่าทำไมชีวิตของมนุษย์จึงศักดิ์สิทธิ์

เราเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้อย่างไร? เราเห็นในบทที่ผ่านมาแล้วว่าพระเจ้าทรงแบ่งปันสิทธิอำนาจของพระองค์กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในคณะทำงานหรือกองกำลังที่มองไม่เห็นของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำสิ่งเดียวกันนั้นกับมนุษย์ที่อยู่ในโลก พระเจ้าทรงเป็นองค์จอมกษัตริย์ที่อยู่เหนือทุกสิ่งทั้งที่ตามองเห็นและมองไม่เห็น พระองค์ทรงปกครอง พระองค์ทรงแบ่งปันการปกครองนั้นกับครอบครัวของพระองค์ในโลกฝ่ายวิญญาณและในโลกมนุษย์ เรามาอยู่ที่นี่เพื่อมีส่วนร่วมในแผนการของพระเจ้า เพื่อจะทำให้โลกนี้เป็นทุกสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ให้เป็น และเพื่อมีความสุข เพลิดเพลินในโลกนี้กับพระองค์

ในท้ายที่สุด พระเจ้าก็ทรงแสดงให้เห็นว่าเราควรจะทำเช่นนั้นอย่างไร พระเยซูทรงเป็นตัวอย่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในการเป็นตัวแทนของพระเจ้า พระองค์ทรงถูกเรียกว่าพระฉายา *ของพระเจ้า* ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา (โคโลสี 1:15) และแก่นแท้เดียวกับพระเจ้า (ฮีบรู 1:3) เราจึงต้องเลียนแบบพระเยซูสำหรับเหตุผลนั้น (โรม 8:29; 2 โครินธ์ 3:18)

สองสภา...หนึ่งจุดหมาย

มีความหมายหนึ่งในสิ่งนี้ทั้งหมดที่ผมหวังว่าคุณจะเข้าใจ มนุษย์โดยพื้นฐานแล้วเป็นคณะบริหารของพระเจ้า...เป็นสภาของพระองค์ *ในโลก* เราถูกสร้างให้อาศัยอยู่ในที่สถิตของพระเจ้าพร้อมกับครอบครัวแห่งสวรรค์ของพระองค์ เราถูกสร้างให้มีความสุขกับพระองค์และรับใช้พระองค์ชั่วนิรันดร์

ตั้งแต่แรกแล้ว สิ่งนั้นตั้งใจให้เกิดในโลกเช่นเดียวกัน สวนเอเดนเป็นที่ที่สวรรค์และโลกมาบรรจบกัน พระเจ้ากับสมาชิกสภาของพระองค์ยึดครองพื้นที่เดียวกับของมนุษย์

แต่เพื่ออะไรล่ะ?

พระเจ้าทรงบอกอาดัมกับเอวาว่า “จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครอง...สัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินทั้งหมด” (ปฐมกาล 1:28) นี่เป็นงานสำหรับผู้ที่เป็นฉายาของพระเจ้า พวกเขาจะรับใช้พระเจ้าในฐานะ กษัตริย์-ผู้ดูแล เหนือสิ่งทรงสร้าง งานของมนุษย์คือการแพร่กระจายออกไปทั่วโลกและขยายสวนเอเดนไปทั่วพิภพ เพื่อทำให้อาณาจักรของพระเจ้าแผ่ขยายใหญ่ขึ้น งานนั้นใหญ่เกินไปสำหรับสองคน ดังนั้น พระเจ้าทรงประสงค์ให้อาดัมกับเอวามีลูกหลาน

ดังที่เราารู้แล้วว่าอาดัมกับเอวาและลูกหลานของพวกเขาล้มเหลว มนุษย์ทำบาป ถ้าไม่เกิดเหตุการณ์นั้นขึ้น โลกก็จะถูกเปลี่ยนทีละน้อยให้เป็นเหมือนสวนเอเดนโลกแล้ว และเราก็จะมีชีวิตนิรันดร์บนพิภพที่สมบูรณ์แบบ โดยอาศัยอยู่กับพระเจ้าและครอบครัวฝ่ายวิญญาณของพระองค์

พระเจ้าทรงรักมนุษย์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงให้อภัยอาดัมกับเอวา แต่มนุษย์ที่เหลือนับแต่นั้นมาถูกกำหนดให้เดินตามรอยเท้าของอาดัมกับเอวา เราทุกคนทำบาปและสมควรตายถ้าพระเจ้าไม่ทรงเข้ามาแทรกแซง (โรม 6:23) เราเป็นสิ่งที่ต้องตายและดังนั้นจึงเป็นคนบาป เราต้องการความช่วยเหลือรอดพ้นบาป

แนวคิดที่ว่าพระเจ้าทรงต้องการให้เราเข้าร่วมในครอบครัวอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ เป็นส่วนหนึ่งในสภาของพระองค์ และมีชีวิตอยู่ในการสถิตของพระองค์นั้น ช่วยเราให้เข้าใจสิ่งอัศจรรย์บางประการที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์ได้

แนวคิดนี้อธิบายว่าทำไมพระคัมภีร์จึงอ้างถึงพวกผู้เชื่อว่าเป็น “บุตรของพระเจ้า” หรือ “ลูกๆ ของพระเจ้า” (ยอห์น 1:12; 11:52; กาลาเทีย 3:26; 1 ยอห์น 3:1-3)...อธิบายว่าทำไมบรรดาผู้เชื่อจึงถูกบรรยายว่า “ได้รับฐานะเป็นบุตร” เข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า (กาลาเทีย 4:5-6; โรม 8:14-6)...อธิบายว่าทำไมเราจึงถูกกล่าวถึงว่าเป็น “ทายาท” ของพระเจ้าและอาณาจักรของพระองค์ (กาลาเทีย 4:7; ทิโต้ส 3:7; ยากอบ 2:5) และ “มีส่วนในพระลักษณะของพระองค์” (2 เปโตร 1:4; ดู 1 ยอห์น 3:2 ด้วย)...อธิบายว่าทำไมหลังจากพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว พระองค์ตรัสว่าพระองค์จะทรงอนุญาตให้ผู้เชื่อ “กินผลจากต้นไม้ที่ให้ชีวิต ที่อยู่ในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า” (วิวรณ์ 2:7)...อธิบายว่าทำไมพระองค์ได้ทรงสัญญาจะแบ่งปันการปกครองบรรดาประชาชาติกับเรา (วิวรณ์ 2:26-28) และแม้แต่พระที่นั่งของพระองค์เอง (วิวรณ์ 3:21) เราเคลื่อนไป *ข้างหน้า* ผ่านชีวิตนี้เพื่อ *กลับไป* ยังสวนเอเดน *สวรรค์จะกลับมาสู่โลก*

นั่นเป็นสิ่งที่เราจะทำในชีวิตหลังความตาย นั่นคือปกครองในสวนเอเดนโลกแห่งใหม่ เราจะสนุกเพลิดเพลินกับสิ่งที่อาดัมกับเอวาถูกมุ่งหมายให้ทำนับแต่แรกเพื่อให้ช่วยสร้าง ชีวิตนิรันดร์ไม่ได้เกี่ยวกับการเล่นพิณและร้องเพลงทุกวันเวลา แต่เกี่ยวกับการค้นพบและเพลิดเพลินในสิ่งทรงสร้างอันไร้ตำหนิในความเต็มเปี่ยมสมบูรณ์ที่ไม่อาจนึกคิดได้ไปพร้อมๆ กับพระเจ้า กับพระเยซูผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์ และกับบรรดาเพื่อนๆ ของเราผู้เป็นฉายาของพระเจ้า ทั้งที่เป็นมนุษย์ *และ* สิ่งเหนือธรรมชาติ

ทำไมสิ่งนี้จึงสำคัญ

ดูเหมือนอาจจะไม่เป็นเช่นนั้น แต่แนวคิดมากมายแห่งการเปลี่ยนแปลงชีวิตขยายออกมาจากสิ่งทั้งหมดนี้ การดำเนินชีวิตอยู่อย่างตระหนักรู้ว่าชีวิตเราเป็นตัวแทนของพระเจ้าและทำให้แผนการของพระองค์ก้าวหน้าไปนั้น แม้ถ้าเรายังไม่เห็นแผนการนั้นก็ตาม จะเปลี่ยนวิธีที่เราดำเนินชีวิตไปในแต่ละวัน

แผนการดั้งเดิมของพระเจ้าคือทำให้โลกทั้งใบเป็นเหมือนสวนเอเดน พระเจ้าทรงต้องการให้มนุษย์มีส่วนร่วมในการขยายการปกครองอันประเสริฐของพระองค์ออกไปทั่วโลก เหมือนกับในสวนเอเดน พระองค์ตรัสบอกอาดัมกับเอวาให้มีลูกมากๆ และให้ครอบครองและดูแลสิ่งทรงสร้างของพระองค์ (ปฐมกาล 1:26-28) พระบัญชาั้นไม่ถูกล้มแม้อายหลังการล้มลง ในความจริงแล้ว พระบัญชาั้นถูกย่ำภายหลังเหตุการณ์น้ำท่วมใหญ่ที่นาถลัวนั้น (ปฐมกาล 8:17; 9:1) แม้จะสูญเสียสวนเอเดนแล้ว พระเจ้าก็ทรงมุ่งหมายจะฟื้นฟูมันขึ้นมาใหม่ ในท้ายที่สุดแล้ว การปกครองของพระองค์ ซึ่งก็คืออาณาจักรของพระองค์ จะกลับมาอย่างเต็มรูปแบบเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา และเมื่อพระเจ้าทรงสร้างสวรรค์และโลกใหม่ (ดังมีกล่าวไว้ในวิวรณ์ บทที่ 21 และ 22 ว่าเหมือนสวนเอเดนมาก) ในระหว่างนี้ เราสามารถเผยแพร่วางแผนการนี้ของพระเจ้าและพระกิตติคุณของพระเยซูไปทุกหนแห่งได้ เรายังสามารถเป็นผู้แทนของพระเจ้าต่อทุกคนที่เราพบและในทุกสถานที่ได้เช่นกัน เราเป็นตัวแทนของพระเจ้าเพื่อฟื้นฟูสวนเอเดนขึ้นมาใหม่ ณ บัดนี้และที่นี่ โดยตั้งตารอยคอยวันที่พระเยซูจะทรงนำแผนการนั้นไปสู่จุดสำคัญสูงสุด

การใคร่ครวญและตระหนักถึงตัวเราเองในฐานะตัวแทนของพระเจ้าซึ่งเป็นฉายาของพระองค์นั้น หมายความว่า*การตัดสินใจที่เราทำนั้นเป็นสิ่งสำคัญ* คริสเตียนผู้ไม่หลงหายในความบาปอีกต่อไปแล้ว สามารถทำให้แผนการของพระเจ้าสำเร็จได้ด้วยการช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราอยู่ที่นี้เพื่อเผยแพร่วางแผนการนี้แห่งชีวิต (ที่ดำเนินไป) กับพระเจ้า และบอกผู้คนที่ต้องการพระกิตติคุณถึงวิธีที่พวกเขาจะสามารถมีความสุขเพลิดเพลินกับสิ่งนั้นได้เช่นเดียวกัน ชีวิตของเราพบปะกับผู้คนมากมาย ความทรงจำของพวกเขาในการพบปะเหล่านั้นกระเพื่อมผ่านชีวิตของพวกเขา และผ่านทุกคนที่พวกเขาสัมผัสและต้องชีวิต เราเป็นการมองเห็นเพียงแวบหนึ่งต่อชีวิตที่ไม่ว่าจะมีพระเจ้าหรือไม่มีพระเจ้า ไม่มีทางสายกลาง

ความรู้ที่ว่ามนุษย์ทุกคนเป็นฉายาของเจ้านั้น ควรจะกระตุ้นเราให้เห็นชีวิตมนุษย์ว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์เช่นเดียวกัน สิ่งนี้ขยายไปนอกเหนือการตัดสินใจทางจริยธรรมอันสำคัญยิ่งซึ่งรับมือกับชีวิตและความตาย สิ่งที่เราได้เรียนรู้มีผลกระทบต่อวิธีที่เรามองกันและกันและเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันเป็นอย่างมาก ไม่มีการเหยียดเชื้อชาติในโลกของพระเจ้า ความอยุติธรรมเข้ากันไม่ได้กับการเป็นผู้แทนของพระเจ้า การใช้อำนาจในทางที่ผิด ไม่ว่าจะที่บ้าน ที่ทำงาน หรือในรัฐบาล ก็เป็นสิ่งชั่วร้าย มันไม่ใช่วิธีที่พระเจ้าทรงจัดการกับลูกๆ ของพระองค์ในสวนเอเดน ดังนั้น มันจึงไม่ใช่วิธีที่เราจัดการกับเพื่อนๆ ผู้เป็นฉายาของพระเจ้าเช่นกัน

สุดท้ายนี้ การเป็นผู้แทนของพระเจ้าหมายความว่างานทุกงานที่ถวายเกียรติแด่พระองค์นั้นเป็นการทรงเรียก*ฝ่ายวิญญาณ* ทุกงานที่ถูกกฎหมายสามารถเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนโลกของเราให้เข้าสู่ (การเป็น) สวนเอเดนและการอวยพรแก่เพื่อนๆ ผู้เป็นฉายาของพระเจ้า หรือแม้ก็ไม่เป็นเช่นนั้น พระเจ้าไม่ได้ทรงมองผู้คนที่ทำงานรับใช้ว่าบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์หรือพิเศษกว่าเนื่องเพราะรายละเอียดงานของพวกเขา พระเจ้าทรงสนพระทัยเกี่ยวกับวิธีที่เราแต่ละคนเป็นตัวแทนของพระองค์ในที่ที่เราอยู่ ไม่ว่าเราจะต่อสู้กับความมืดด้วยการแบ่งปันชีวิตที่พระเจ้าทรงต้องการให้ทุกคนได้มีประสบการณ์ในที่สุด หรือไม่เราก็ไม่ทำเลย โอกาสนั้นไม่จำเป็นต้องนาตื่นเต้นประทับใจ มันเพียงแต่ต้องฉวยไว้เท่านั้น

แม้นิมิตนั้นจะน่าตื่นเต้นเหมือนกับเจตนารมณ์ของพระเจ้าในสวนเอเดน นิมิตนั้นก็ดับลงด้วยอัตราความเร็วเท่าเทียมกัน มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสมบูรณ์ เสรีภาพในมือของสิ่งมีชีวิตที่ไม่สมบูรณ์...แม้แต่กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ก็อาจให้ผลลัพธ์ที่หายหน้าได้

บทที่สี่ การกบฏของสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ผมจบบทที่แล้วด้วยความคิดว่าเจตจำนงเสรีในมือของสิ่งมีชีวิตที่ไม่สมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็สิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือมนุษย์ สามารถให้ผลลัพธ์ที่หายนะได้ นั้นเป็นการกล่าวน้อยกว่าความจริง หายนะบางประการ (ที่บันทึกไว้) ในบทตั้นๆ ของพระคัมภีร์ ซึ่งทั้งหมดนั้นเกี่ยวข้องกับทั้งมนุษย์และสิ่งเหนือธรรมชาติ อธิบายประเด็นนี้

ให้นึกถึงเรื่องทีพระเจ้าทรงตัดสินพระทัยจะแบ่งปันสิทธิอำนาจของพระองค์กับทั้งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในอาณาจักรเหนือธรรมชาติและมนุษย์ที่อยู่ในโลก นั้นเป็นฉากหลังของพระดำรัสของพระเจ้าที่ว่า “ให้เรสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา” (ปฐมกาล 1:26, ทำตัวเอนเพื่อเน้น) และความจริงทีว่าจากนั้นพระเจ้าก็ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบ *พระฉายาของพระองค์* สิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณและมนุษย์เป็นฉายาของพระเจ้า เราแบ่งปันสิทธิอำนาจของพระองค์และเป็นผู้แทนของพระองค์ในฐานะผู้ปกครองร่วม

ในอีกแง่หนึ่ง นั้นเป็นการตัดสินใจที่ยอดเยี่ยม เจตจำนงเสรีคือส่วนหนึ่งของการเป็นเหมือนพระเจ้า เราไม่สามารถเป็นเหมือนพระองค์ได้ถ้าเราไม่มีสิ่งนี้ และถ้าปราศจากเจตจำนงเสรีแล้วแนวคิดเช่นความรักและการเสียสละตนเองก็สิ้นสุดลง ถ้าคุณเพียงแต่ถูกตั้งโปรแกรมให้ “รัก” ก็ไม่มีการตัดสินใจในสิ่งนี้ นั้นไม่จริง คำพูดและการกระทำตามสคริปต์นั้นไม่เป็นสิ่งจริงแท้ การคิดเกี่ยวกับสิ่งนี้น่าผมกลับไปยังภาพยนตร์ชุดสตาร์วอร์สเรื่องสุดท้ายที่ชื่อ *การกลับมาของเจได (The Return of the Jedi)* วิญญาณของ โอบีวัน เคโนบี บอกลคว่า ดาร์ธ เวเดอร์ พ่อของเขานั้น “เป็นเครื่องจักรมากกว่าเป็นคน” และกระนั้นในตอนท้าย เราพบว่านั้นไม่เป็นความจริง เวเดอร์ช่วยลคให้รอดพ้นจากจักรพรรดิองค์นั้นโดยเอาชีวิตของตนเข้าแลก เขาไม่ได้เป็นแค่เครื่องจักรที่ถูกตั้งโปรแกรมไว้ การตัดสินใจของเขามาจากหัวใจ...จากความเป็นมนุษย์ นั่นคือจากเจตจำนงเสรีของเขาเอง

แต่ก็มีด้านมืดในการตัดสินพระทัยของพระเจ้า การประทานเสรีภาพให้แก่สิ่งมีชีวิตที่ชาญฉลาดหมายความว่าพวกเขาสามารถทำและจะทำการเลือกผิดได้ หรือไม่ก็ตั้งใจกบฏ และโดยพื้นฐานแล้วนั้นก็ประกันได้ว่าต้องเกิดขึ้น ก็เพราะพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสมบูรณ์ไร้ที่ติอย่างแท้จริง พระองค์ทรงเป็นเพียงผู้เดียวที่**เรา**สามารถไว้วางใจได้อย่างแท้จริง นี่คือเหตุผลว่าทำไมสิ่งต่างๆ จึงสามารถผิดพลาดได้และก็ผิดพลาดไปแล้วในสวนเอเดน

ปัญหาในสวรรค์

ให้คิดเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในสวนเอเดน อาดัมกับเอวาไม่ได้อยู่เพียงลำพัง พระเจ้าทรงอยู่ที่นั่นกับสภาของพระองค์ สวนเอเดนเป็นศูนย์บัญชาการของสิ่งศักดิ์สิทธิ์/มนุษย์เพื่อ “มีอำนาจเหนือ” แผ่นดินโลกทั้งหมด (ปฐมกาล 1:26–28) โดยการเผยแพร่ชีวิตของสวนเอเดนไปทั่วปฐพี แต่หนึ่งในสมาชิกสภานั้นไม่พอใจแผนการของพระเจ้า

อย่างทีเราได้เห็นในปฐมกาล บทที่ 1 มีการแยมเป็นนัยในปฐมกาล บทที่ 3 ว่าสวนเอเดนเป็นบ้านของสิ่งศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ มีบันทึกไว้ในข้อที่ 22 ว่าภายหลังอาดัมกับเอวาได้ทำบาปแล้ว พระเจ้าตรัสว่า “ดูสิ มนุษย์กลายเป็นเหมือน**ผู้หนึ่ง**ในพวกเราแล้ว โดยทีรู้ความดีและความชั่ว” (ทำตัวเอนเพื่อเน้น) วลีนั้นเป็นสิ่งที่บอกรูปแบบเดียวกับทีเราเห็นในปฐมกาล 1:26 (“ฉายาของเรา”)

เรารู้จักตัวละครสำคัญของปฐมกาล บทที่ 3 นั่นคืองูใหญ่ ซึ่งความจริงแล้วไม่ใช่งู แล้วมันก็ไม่ใช่สัตว์จริงๆ ด้วย ไม่มีความพยายามใดที่มีประสิทธิผลที่จะจับมันขังไว้ในตุ้กระจกที่สวนสัตว์ และมันก็ไม่ถูกทำให้เป็นที่ยับยั้งด้วย มันเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ในวิวรณ์ 12:9 ระบุว่ามันเป็นมารชาตान คริสเตียนบางคนทำการสันนิษฐานบนพื้นฐานของวิวรณ์ 12:7-12 ว่าการกบฏของทูตสวรรค์เกิดขึ้นภายหลังการทรงสร้างไม่นาน นั่นคือ

และเกิดสงครามขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลกับบรรดาทูตสวรรค์ของท่านต่อสู้กับพญานาค และพญานาคกับบริวารของมันก็ต่อสู้ แต่มันพ่ายแพ้และพบว่าไม่มีที่อยู่สำหรับพวกมันในสวรรค์อีกต่อไป พญานาคใหญ่ตัวนั้นคืองูดึกดำบรรพ์ที่เขาเรียกกันว่ามารและชาตानผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก มันถูกโยนลงมาจากแผ่นดินโลก และเหล่าบริวารของมันถูกโยนลงมากับมันด้วย (วิวรณ์ 12:7-9, ฉบับ LEB)

แต่สงครามในสวรรค์ที่พรรณานานี้เกี่ยวข้องกับภารกิจกำเนิดของพระเมสสิยาห์ (วิวรณ์ 12:4-5, 10; ฉบับ LEB) ดังนี้

และพญานาคตัวนั้นก็ยืนอยู่ข้างหน้าหญิงที่กำลังจะคลอดบุตร เพื่อจะกินบุตรของนางทันทีที่บุตรนั้นคลอดออกมา แล้วนางก็คลอดบุตรชาย ผู้ที่จะนำทางประชาชาติทั้งหมดด้วยคทาเหล็ก แต่บุตรของนางถูกนำไปเฝ้าพระเจ้ายังพระที่นั่งของพระองค์...

และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังในสวรรค์กล่าวว่า

“บัดนี้ความรอดและฤทธิ์เดช

และอาณาจักรของพระเจ้าของเรา

และสิทธิอำนาจของพระคริสต์ของพระองค์มาถึงแล้ว

เพราะว่าผู้กล่าวหาพี่น้องของเรา ถูกโยนลงไปแล้ว

คือผู้ที่กล่าวหาพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าของเราทั้งกลางวันกลางคืนนั้น

ไม่มีสัญญาณบ่งบอกในพระคัมภีร์ว่าก่อนเหตุการณ์ในสวนเอเดนนั้น ผู้เป็นฉายาของพระเจ้าทั้งมนุษย์และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใด ต่อต้านพระประสงค์ของพระเจ้าหรือเป็นกบฏ เหตุการณ์ต่างๆ เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในปฐมกาล บทที่ 3

อาชญากรรมของงูใหญ่ตัวนั้นคือว่ามันทำการเลือกอย่างเสรีที่จะปฏิเสธสิทธิอำนาจของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงกำหนดแล้วว่าอาดัมกับเอวาจะเข้าร่วมในธุรกิจของครอบครัวอย่างที่อาจพูดกัน พวกเขาจะขยายสวนเอเดนไปทั่วโลก แต่ศัตรูนั้นไม่ต้องการให้พวกเขาอยู่ที่นั่น มันตั้งตัวเองขึ้นแทนที่พระเจ้า มันพูดในใจว่า “ข้าจะขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้าเหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้าจะนั่งเป็นประธานบนขุนเขาแห่งพระทั้งหลาย” (อิสยาห์ 14:13, ฉบับ New Living Translation, NLT)

มันได้รับข่าวร้ายที่คาดไม่ถึงยิ่ง เนื่องเพราะการล่อลวงของงูใหญ่นำไปสู่การทำบาปของอาดัมกับเอวา มันจึงถูกขับไล่ออกไปจากพระนิเวศของพระเจ้า (เอเสเคียล 28:14-16) และถูกเนรเทศให้ลงมายังโลก นั่นคือ “ถูกเหวี่ยงลงมายังพื้นดิน” ในภาษาพระคัมภีร์ (อิสยาห์ 14:12) อันเป็นสถานที่ที่ความตายครอบครองอยู่ ที่ซึ่งไม่มีชีวิตนิรันดร์ แทนที่จะเป็นเจ้าแห่งชีวิต มันกลับ

กลายเป็นเจ้าแห่งความตาย ซึ่งหมายความว่าศัตรูที่ยิ่งใหญ่ตัวนั้นตอนนี้ได้อ้างสิทธิ์เหนือมนุษย์ทุกคน เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสวนเอเดนหมายถึงการสูญเสียความเป็นอมตะของโลกไป ตอนนี้มนุษย์จะต้องได้รับการไถ่เพื่อจะมีชีวิตนิรันดร์กับพระเจ้าในสวนเอเดนแห่งใหม่

ผลร้ายที่ตามมาเนื่องจากการล้มลงคือคำสาปแช่งอย่างต่อเนื่องมากมาย คำแช่งสาปแช่งต่อองูใหญ่ตัวนั้นรวมคำแช่งพระเจ้าไว้เล็กน้อยด้วย พระเจ้าตรัสว่าลูกหลานของเอวาและของเจ้างูตัวนั้นจะเป็นศัตรูกัน นั่นคือ “พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงตรัสกับงูว่า...เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้า และพงศ์พันธุ์ของนางด้วย” (ปฐมกาล 3:14-15, ฉบับ LEB) ใครคือลูกหลานของเอวา? ก็มนุษย์โง่ละ และใครคือลูกหลานของงู? เอ้อ...นั่นเป็นนามธรรมมากกว่า อัครสาวกยอห์นให้ตัวอย่างแก่เรา เช่นบรรดาผู้นำยิวที่เกลียดพระเยซู พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านมาจากพ่อของท่านคือมาร” (ยอห์น 8:44) พระเยซูทรงเรียกยูดาสผู้ทรยศพระองค์ว่ามารร้าย (ยอห์น 6:70) ลูกหลานของงูนั่นคือใครก็ตามที่ต่อสู้ขัดขวางแผนการของพระเจ้าเหมือนอย่างที่มีนทำ

เชื้อพันธุ์ที่ไม่ดี

ไม่นานนักก็เกิดปัญหามากขึ้นตามมา ลูกคนหนึ่งของอาดัมกับเอวาเป็นฆาตกร คาอินฆ่าอาเบลซึ่งแสดงว่าเขา “มาจากมาร” (1 ยอห์น 3:12) ขณะที่จำนวนประชากรมนุษย์เพิ่มขึ้นในประวัติศาสตร์ พระคัมภีร์ ความชั่วร้ายก็เพิ่มมากขึ้นด้วย (ปฐมกาล 6:5)

ตอนนี้ก็มาถึงการกระทำผิดที่เหนือธรรมชาติอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งแม้ว่าอาจจะไม่มีการอภิปรายกันมากนักในคำเทศนาตอนเช้าวันอาทิตย์ แต่ก็มีผลกระทบใหญ่หลวงต่อการขยายความชั่วร้ายในโลกตอนนี้มีกฎมากกว่าหนึ่ง ความชั่วร้ายซึ่งติดต่อกันและแพร่ขยายผ่านมนุษย์ในปฐมกาล 6:5 เกี่ยวพันกับเรื่องราวที่บันทึกไว้ในปฐมกาล 6:1-4 ซึ่งเกี่ยวกับบรรดาบุตรชายของพระเจ้าที่สมรสกับบุตรสาวของมนุษย์จนเกิดลูกที่รู้จักกันในชื่อเนฟิล

ไม่ได้มีกล่าวไว้มากนักในหนังสือปฐมกาลเกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น แต่เรื่องราวเล็กๆ น้อยๆ ปรากฏอยู่ตามที่ต่างๆ ในพระคัมภีร์ และในชนบทประเพณีต่างๆ ของชาวยิวนอกเหนือจากพระคัมภีร์ใหม่ที่บรรดาผู้ประพันธ์รู้ดีและอ้างอิงไว้ในงานเขียนของพวกเขา

ตัวอย่างเช่น เปโตรและยูดาสเขียนเกี่ยวกับทูตสวรรค์ที่ทำบาปก่อนนำท่วมโลก (2 เปโตร 2:4-6, ฉบับ GNT; ดูในยูดาสบทที่ 5-6 ด้วย) บางสิ่งที่พวกเขากล่าวถึงนั้นมาจากแหล่งข้อมูลของชาวยิวที่อยู่นอกพระคัมภีร์ เปโตรกับยูดากล่าวว่าบรรดาบุตรชายของพระเจ้าที่ทำความผิดนั้นถูกคุมขังอยู่ใต้โลก พุดอีกนัยหนึ่งก็คือพวกเขากำลังถูกขังอยู่ในรกจนกว่าจะถึงยุคสุดท้าย พวกเขาจะเป็นส่วนหนึ่งของการตัดสินพิพากษาครั้งสุดท้ายของพระเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์ว่าเป็น “วันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า”

แหล่งข้อมูลของเปโตรกับยูดานั้นเป็นที่รู้จักกันดีต่อนักวิชาการด้านพระคัมภีร์ แหล่งหนึ่งก็คือพระคัมภีร์เล่มหนึ่งที่ชื่อ 1 เอโนค ซึ่งเป็นที่นิยมแพร่หลายในบรรดาชาวยิวในสมัยพระเยซูและพวกคริสเตียนในคริสต์จักรยุคแรก แม้ว่ามันจะไม่ได้รับการพิจารณาว่าศักดิ์สิทธิ์และได้รับการดลใจก็ตาม แต่เปโตรกับยูดาคิดว่าเนื้อหาบางส่วนในหนังสือเล่มนั้นมีความสำคัญพอที่จะบรรจุไว้ในจดหมายฝากที่พวกเขาเขียน

แหล่งข้อมูลเหล่านี้คาดเดาว่าบุตรชายของพระเจ้าต้องการจะ “ช่วย” มนุษย์ด้วยการให้ความรู้ของพระเจ้าแก่พวกเขา และจากนั้นก็ถูกทำให้หันเหไป หรือไม่พวกเขาก็ต้องการจะเลียนแบบพระ

เจ้าด้วยการสร้างผู้เป็นฉายาของพวกเขาเอง ทั้งเปโตรและยูดายังรวมคำอธิบายว่าภูตผีปีศาจมาจากไหนไว้ด้วย พวกมันคือวิญญาณที่ออกจากร่างของเนฟิลที่ถูกฆ่าตายทั้งก่อนและในระหว่างน้ำท่วมใหญ่ พวกมันท่องเที่ยวไปในโลกเพื่อรังควานมนุษย์และเสาะหาร่างใหม่เพื่อสำแดงตน ในหนังสือหลายเล่มของพระคัมภีร์ที่ตามหลังปฐมกาลนั้น บรรดาลูกหลานของเนฟิลที่ปรากฏอยู่ใน ปฐมกาล 6:1-4 ถูกเรียกว่าคนอานาคและเรฟาอิม (กันดารวิถี 13:32-33; เฉลยธรรมบัญญัติ 2:10-11) คนเรฟาอิมบางคนเหล่านี้ปรากฏตัวในดินแดนใต้พิภพของคนตาย (อิสยาห์ 14:9-11) ที่ซึ่งงูใหญ่ตัวนั้นถูกผลักลงมา ผู้ประพันธ์หนังสือในพระคัมภีร์ใหม่ในเวลาต่อมาจะเรียกสถานที่นั้นว่านรก

แนวคิดเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าผู้ประพันธ์ชาวยิวในยุคแรกเข้าใจยัณตรายของสิ่งที่บันทึกไว้ในปฐมกาล 6:1-4 บรรดาบุตรชายของพระเจ้ากำลังพยายามจะสร้างสวนเอเดนขึ้นใหม่ที่ซึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์กับมนุษย์อยู่ร่วมกัน ตามวิธีของตนเอง พวกเขาที่กักกว่าตนเองรู้ดีกว่าพระเจ้าว่าควรจะเกิดอะไรขึ้นในโลก ซึ่งก็เหมือนกับศัตรูแต่ดั้งเดิมที่ได้กักกักเช่นนี้ การเปลี่ยนแปลงการของพระเจ้าเพื่อกลับมาปกครองโลกอีกครั้งของมัน จบลงด้วยการทำให้สถานการณ์ที่เลวร้ายกลับแย่ลงไปอีก

ไม่เพียงแต่ฉากใน ปฐมกาล 6:1-4 จะเป็นการสะท้อนอันน่าหวาดกลัวของพงศ์พันธุ์ของใหญ่นั้น (ซึ่งจงใจต่อต้านพระเจ้า) แล้ว มันยังเป็นบทโหมโรงต่อสิ่งเลวร้ายต่างๆ ที่จะตามมา ในช่วงวันเวลาของโมเสสและโยชูวานั้น ศัตรูบางพวกที่พวกเขาเข้าต่อกรเมื่อพยายามจะอ้างสิทธิ์เหนือดินแดนพันธสัญญาอันคือเผ่าพันธุ์มนุษย์ยักษ์ที่กระจัดกระจายอยู่ (เฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 2-3) มนุษย์ยักษ์เหล่านี้มีชื่อเรียกหลากหลาย ในกันดารวิถี 13:32-33 นั้น พวกเขาถูกเรียกว่าคนอานาค พวกเขาถูกกล่าวถึงเป็นพิเศษว่าเป็นลูกหลานที่ยังมีชีวิตอยู่ของพวกเนฟิล ซึ่งเป็นลูกหลานของบรรดาบุตรชายของพระเจ้าที่บันทึกไว้ในปฐมกาล 6:1-4 มีกล่าวไว้ในพระคัมภีร์เดิมว่าคนอิสราเอลต่อสู้กับศัตรูที่มีขนาดใหญ่มากเหล่านี้จนถึงยุคสมัยของกษัตริย์ดาวิด พระองค์ทรงสังหารโกลิอัท (1 ซามูเอล บทที่ 17) และคนของพระองค์ได้ฆ่าพี่น้องของโกลิอัทจนในที่สุดก็ยุติยัณตรายจากคนพวกนี้ (2 ซามูเอล 21:15-22)

ทำไมสิ่งนี้จึงสำคัญ

คำสาปแช่งอันเป็นการเผยพระวจนะซึ่งกระทำต่อองูใหญ่และการทำผิดของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตามมานั้น เป็นช่วงแรกๆ ของสิ่งที่นักศาสนศาสตร์เรียกว่าสงครามฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเป็นการต่อสู้ระหว่างความดีกับความชั่ว และเป็นสงครามอันยาวนานที่กระทำต่อพระเจ้าและประชากรของพระองค์ มันเป็นสงครามที่ต่อสู้กันในสมรภูมิของสองอาณาจักร นั่นคืออาณาจักรที่มองเห็นและที่มองไม่เห็น

แม้เรื่องราวเหล่านี้จะแปลกประหลาด แต่ก็สอนบทเรียนหนึ่งที่สำคัญ นั่นคือ พระเจ้าทรงทำการต่อสู้อันศักดิ์สิทธิ์เมื่อมาถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับโชคชะตาของมนุษย์ พระองค์ยังทรงต่อสู้อยู่ในทุกวันนี้ การต่อต้านพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับโลกและมนุษยชาตินั้นยังดำเนินอยู่อย่างกระตือรือร้น ทั้งในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณและในหมู่มนุษยชาติ แต่พระเจ้าทรงมีแผนการของพระองค์เองสำหรับวิธีที่จะทำให้สวรรค์และโลกมารวมกันอีกครั้ง การเข้าแทรกแซงที่เป็นปรักภัยจะถูกลงโทษ มนุษย์มีคุณค่ามากยิ่ง แผนการของพระเจ้าสำหรับครอบครัวมนุษย์ของพระองค์นั้นจะไม่ถูกปรับเปลี่ยนหรือล้มล้างไป

พระคัมภีร์หลายตอนเหล่านี้ยังสอนบทเรียนในทางบวกด้วยเช่นกัน ขณะสงครามต่อต้านพระเจ้าที่ยาวนานสามารถสืบทอดรอยย้อนกลับไปยังการตัดสินใจพระทัยของพระเจ้าในการสร้างพระ

ฉายาของพระองค์ ทั้งที่เป็นมนุษย์และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ผู้จะแบ่งปันพระลักษณะแห่งเสรีภาพของพระองค์ พระเจ้าก็ได้ทรงเป็นสาเหตุของความชั่วร้าย

ในพระคัมภีร์ไม่มีการบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าทรงกระตุ้นให้พระฉายาของพระองค์ไม่เชื่อฟัง หรือว่าการไม่เชื่อฟังของพวกเขาถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว ความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงรู้ถึงอนาคตก็ไม่ได้หมายความว่ามันถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว เรารู้อย่างแน่นอนจากพระคัมภีร์หลายตอน อย่างเช่นใน 1 ซามูเอล 23:1-14 ซึ่งบันทึกไว้เกี่ยวกับเวลาที่ดาวิดรักษาเมืองเคลีอาห์ที่มีกำแพงล้อมรอบไว้จากคนฟีลิสเตีย หลังจากการต่อสู้ครั้งนั้นแล้ว กษัตริย์ซาอูลก็ทรงรู้ว่าดาวิดอยู่ในเมืองนั้น พระองค์ได้ทรงพยายามสังหารดาวิดมาระยะเวลาหนึ่งแล้วเนื่องเพราะความหวาดระแวงว่าดาวิดจะมาแย่งบัลลังก์ของพระองค์ พระองค์จึงส่งกองทัพไปยังเมืองเคลีอาห์ด้วยหวังจะดักจับดาวิด ภายในกำแพงเมืองนั้น เมื่อดาวิดได้ยินเกี่ยวกับแผนการของกษัตริย์ซาอูล เขาจึงทูลถามพระเจ้าว่า

“พวกผู้นำของชาวเคลีอาห์จะมอบข้าพระองค์ไว้ในมือท่านหรือ? ซาอูลจะเสด็จลงมาจริงๆ ดังที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยินนั้นหรือ? ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระองค์ทรงบอกผู้รับใช้ของพระองค์เถิด”

และพระยาห์เวห์ตรัสว่า “เขาจะลงมา...ใช่แล้ว พวกเขาจะมอบเจ้า” (1 ซามูเอล 23:11-12, ฉบับ NLT)

จากนั้นดาวิดก็ทำสิ่งที่พวกเขาจะทำ นั่นคือเขารีบออกจากเมืองนั้นอย่างรวดเร็วที่สุด *และนั่นบอกเราว่าทำไมการทรงรู้ถึงเหตุการณ์ต่างๆ ล่วงหน้าของเจ้านั้นไม่ได้หมายความว่าเหตุการณ์เหล่านั้นถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า* ใน 1 ซามูเอล บทที่ 23 นี้ บันทึกว่าพระเจ้าทรงล่วงรู้สองเหตุการณ์ล่วงหน้าที่ความจริงแล้วไม่ได้เกิดขึ้นเลย การที่พระเจ้าทรงล่วงรู้ล่วงหน้าว่าจะมีการกบฏอันศักดิ์สิทธิ์ และมีความล้มเหลวของมนุษย์ ก็ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ทรงทำให้สิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้น การรู้ล่วงหน้าไม่จำเป็นต้องหมายถึงการกำหนดไว้ล่วงหน้า

เราจำเป็นต้องพิจารณาเหตุการณ์ต่างๆ ของการล้มลงในแง่นี้ พระเจ้าทรงรู้ว่าอาดัมกับเอวาจะล้มลง พระองค์ไม่ได้ทรงประหลาดพระทัย พระองค์ทรงรู้ทุกสิ่ง...ทั้งสิ่งที่จริงและสิ่งที่เป็นไปได้ แต่ความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงสามารถล่วงหน้าว่าความชั่วร้ายและการกบฏจะเข้ามาในโลกของพระองค์ ทั้งในส่วนของมนุษย์และการกบฏของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ผู้ล่องหนให้มนุษย์ชาติกบฏ ก็ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงเป็นสาเหตุทำให้เกิดสิ่งนี้

เราสามารถมองและควรจะมองความชั่วร้ายที่เราประสบในชีวิตและในช่วงเวลาของเราเองในแบบเดียวกันนั้น พระเจ้าทรงรู้ถึงการล้มลงล่วงหน้าและทรงมีแผนหนึ่งซึ่งพร้อมไว้แล้วเพื่อทำการแก้ไข พระองค์ยังทรงรู้ว่าเราจะเป็นคนบาปแต่กำเนิดและล้มเหลว (อย่างมาก ให้เราพูดความจริง) แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทรงกำหนดความล้มเหลวเหล่านั้นไว้ล่วงหน้า เมื่อเราทำบาป เราต้องรับผิดชอบ ต่อบาปของเรา เราทำบาปเพราะเราเลือกเอง เราไม่อาจพูดได้ว่าพระเจ้าทรงต้องการให้มันเกิดขึ้น หรือว่าเราไม่มีทางเลือกเพราะมันถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว

แต่พระเจ้าทรงรักเราถึงขั้นที่ว่า “ขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา” (โรม 5:6-8) พระองค์ทรงรักเราทั้งๆ ที่รู้ว่าเราจะทำอะไร พระองค์ไม่เพียงประทานเสรีภาพแก่เรา (ที่จะเลือก) ทำบาป แต่พระองค์ยังประทานเสรีภาพแก่เรา (ในการเลือกที่) จะเชื่อพระกิตติคุณ และมีชีวิตอยู่เพื่อพระเยซูอีกด้วย

พระเจ้ายังทรงล่วงรู้ด้วยเช่นกัน (และเราก็รู้โดยประสบการณ์) ว่าสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นกับผู้คน และแม้แต่กับคริสเตียน ความชั่วร้ายอยู่ในโลกนี้ก็เพราะผู้คน (และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ) มีเสรีภาพ (ในการเลือก) ทำความชั่ว พระเจ้าของเราไม่ได้ทรงเป็นเทพเจ้าผู้ไร้ศีลธรรมที่กำหนดสิ่งน่ากลัวต่างๆ ไว้ล่วงหน้า หรือเป็นผู้ประสงค์ให้อาชญากรรมอันน่าสะพรึงกลัวและความบาปเกิดขึ้น เพื่อว่าแผนการที่ยิ่งใหญ่กว่าบางอย่างจะประสบความสำเร็จในการจัดการแก้ปัญหาเหล่านั้น พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ความชั่วร้าย...จบ แผนการของพระองค์จะเคลื่อนไปข้างหน้าทั้งๆ ที่มีความชั่วร้าย ด้วยการมีชัยเหนือความชั่วร้าย และในท้ายที่สุดก็ตัดสินพิพากษาความชั่วร้ายนั้น

เราอาจถามว่าทำไมพระเจ้าไม่ทรงกำจัดความชั่วร้ายไปเสียในตอนี้ มีเหตุผลหนึ่งคือ เพราะสำหรับพระเจ้าที่จะทรงกำจัดความชั่วร้ายนั้น พระองค์ก็ต้องทรงกำจัดพระฉายาของพระองค์ ทั้งมนุษย์และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ผู้ไม่ได้สมบูรณ์แบบไร้ที่ตีเหมือนพระองค์ นั่นจะเป็นการแก้ปัญหาความชั่วร้าย แต่ก็หมายถึงว่าความคิดดั้งเดิมของพระเจ้า นั่นคือการสร้างตัวแทนที่ศักดิ์สิทธิ์และมนุษย์ให้ดำรงอยู่และปกครองร่วมกับพระองค์นั้น เป็นความผิดพลาดมหันต์ พระเจ้าไม่ทรงทำสิ่งผิดพลาด

เช่นเดียวกันที่เราอาจปรารถนาว่าพระเจ้าไม่เคยประทานเสรีภาพแก่มนุษย์เลย แต่เช่นนั้นแล้ว พวกเราจะเป็นอย่างไรละ ในการเลือกที่จะประทานเสรีภาพแก่เรา พระเจ้าทรงเลือกที่จะไม่สร้างเราให้เป็นทาสผู้โง่เขลาหรือหุ่นยนต์เช่นเดียวกัน นั่นเป็นทางเลือกของการมีเจตจำนงเสรี แต่เนื่องจากเสรีภาพเป็นพระลักษณะหนึ่งที่เรามีส่วนร่วมพระเจ้า ถ้าปราศจากเสรีภาพ เราก็ไม่อาจเป็นตามฉายาของพระเจ้าอย่างแท้จริงได้ พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นหุ่นยนต์ พระองค์ทรงสร้างเราให้เป็นเหมือนพระองค์เอง นั่นไม่ใช่ความผิดพลาดเช่นกัน พระเจ้าทรงรักความคิดในเรื่องมนุษย์ชาติมากกว่าจะทรงตัดสินพระทัยเป็นอย่างอื่นได้ และดังนั้นพระองค์จึงทรงคิดหาหนทางที่จะไถ่มนุษยชาติ สร้างสวนเอเดนขึ้นมาใหม่ และเข็ดน้ำตาทุกหยด (วิวรณ์ 7:17; 21:4) ภายหลังจากความชั่วร้ายเข้ามาในโลกแล้ว

เราจะพิจารณาดูสงครามต่อต้านพระเจ้าที่ยาวนานนี้กันต่อไป พระเจ้าทรงมียุทธวิธีในการต่อสู้ แต่สถานการณ์นั้นกำลังจะเลวร้ายลงก่อนที่จะพระองค์จะทรงเริ่มกระทำบางสิ่ง

บทที่ห้า ภูมิศาสตร์จักรวาล

การกระทำผิดของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เราพิจารณาในบทที่ผ่านมานี้มีบางอย่างที่เหมือนกัน การทำผิดทั้งสองอย่างนั้นเป็นการกบฏที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งพุ่งเป้าไปยังการเลือกแผนการของพระเจ้าสำหรับมนุษยชาติและการฟื้นฟูการปกครองของพระองค์ขึ้นมาใหม่ ในบทนี้ เราจะไปดูการกบฏอีกครั้งหนึ่งซึ่งเริ่มจากมนุษย์

การกบฏนี้ทำให้เกิดสถานการณ์ที่ลำบากใจซึ่งเราทุกคนยังเป็นส่วนหนึ่งอยู่ และสถานการณ์นั้นยังเกี่ยวพันกับสิ่งมีชีวิตที่เหนือธรรมชาติด้วย ความพยายามอย่างมหันต์สำหรับยุทธศาสตร์การฟื้นฟูของพระเจ้านั้นกลับเลวร้ายลง จนมีเพียงการเสด็จกลับมาของพระเยซูเท่านั้นที่จะแก้ปัญหาได้ในที่สุด

หอบาเบล

เรื่องราวของหอบาเบล (ปฐมกาล 11:1-9) เป็นเรื่องราวหนึ่งในพระคัมภีร์ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีที่สุด แต่ขณะเดียวกันก็เป็นที่น่าสนใจน้อยที่สุด เด็กๆ เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ในโรงเรียนรวีวารศึกษาว่าเป็นเวลาที่พระเจ้าทรงสร้างความสับสนแก่ภาษาต่างๆ ของมนุษย์

หลังเหตุการณ์น้ำท่วมโลก พระเจ้าทรงยับยั้งพระบัญชาที่พระองค์ได้ประทานแก่ออาดัมและเอวาว่าให้ครอบครองแผ่นดินโลก พระองค์ทรงพยายามจะเริ่มแพร่อิทธิพลแห่งการปกครองของพระองค์โดยผ่านมนุษยชาติ อีกครั้งหนึ่งที่มันไม่ได้ผล ผู้คนปฏิเสธ พวกเขาท้อใจ พวกเขาไม่มีความคิดที่ดีกว่าหรือไม่ก็คิดเช่นนั้น พวกเขาตัดสินใจจะสร้างหอคอยขึ้นเพื่อ *หลีกเลี่ยงการถูกทำให้กระจัดกระจายไป* (ปฐมกาล 11:4) เหตุผลนี้ดูแปลกประหลาด แน่นนอนที่หอคอยอันมหัศจรรย์นี้จะทำให้พวกเขามีชื่อเสียง (ปฐมกาล 11:4) แต่นั่นจะป้องกันไม่ให้กระจัดกระจายไปทั่วโลกได้อย่างไร?

คำตอบอยู่ที่หอบาเบล นักวิชาการพระคัมภีร์และนักโบราณคดีรู้ว่าอาณาจักรบาบิโลเนีย โบราณและเมืองต่างๆ ที่อยู่รายล้อมนั้นสร้างหอคอยที่เรียกว่าซิกกูรัตขึ้น จุดประสงค์ของซิกกูรัตคือจัดหาสถานที่ที่ผู้คนมาพบกับบรรดาพระเจ้าทั้งหลาย *หอคอยนี้เป็นส่วนหนึ่งของบริเวณวิหาร* แทนที่จะทำให้โลกเป็นเหมือนสวนเอเดน นั่นคือเผยแพร่ความรู้และการปกครองของพระเจ้าไปทุกแห่งหน แต่ผู้คนกลับต้องการจะนำพระเจ้าลงมาสถิตในที่แห่งเดียว

นั่นไม่ใช่แผนการของพระเจ้า และพระองค์ก็ไม่ทรงพอพระทัย ดังนั้นพระองค์จึงตรัสกับพวกสมาชิกในสภาของพระองค์อีกครั้งหนึ่งว่า *“ให้เราลงไปทำให้ภาษาของพวกเขาสับสน”* (ปฐมกาล 11:7 ฉบับ GNT, ทำตัวเอนเพื่อเน้น) พระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้นและมนุษย์ก็ถูกทำให้แตกแยกและกระจัดกระจายไป เหตุการณ์นี้อธิบายวิธีที่บรรดาประชาชาติซึ่งถูกบันทึกรายชื่ออยู่ในปฐมกาลบทที่ 10 ที่เป็นบทก่อนหน้านั้น ถือกำเนิดขึ้นมา

นั่นเป็นเรื่องราวที่คริสเตียนส่วนใหญ่รู้ ตอนนี้เป็นเรื่องที่เราไม่รู้

บรรดาพระเจ้าและประชาชาติของพระเหล่านั้น

ปฐมกาล บทที่ 11 ไม่ได้เป็นเพียงพระคัมภีร์ตอนเดียวที่อธิบายว่าเกิดอะไรขึ้นที่หอบาเบล มีการอธิบายถึงเรื่องนี้ไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติ 32: 8-9 ไว้แบบนี้ นั่นคือ

เมื่อผู้สูงสุดประทานมรดกแก่บรรดาประชาชาติ เมื่อพระองค์ทรงแยกมนุษยชาติ พระองค์ทรงกันเขตของผู้คนทั้งหลายตามจำนวนบุตรชายของพระเจ้า แต่ส่วนของ พระยาห์เวห์คือประชากรของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์

พระคัมภีร์บางฉบับแปลวลีนี้ที่อยู่ในประโยคแรกนั้นว่า “บุตรชายแห่งอิสราเอล” แทนที่จะเป็น “บุตรชายของพระเจ้า” แต่ยังไม่มีการแปลอิสราเอลตอนสร้างหอบาเบล พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัมก็ ในภายหลังเหตุการณ์ที่หอบาเบล (ปฐมกาล บทที่ 12) ดังนั้น “บุตรชายแห่งอิสราเอล” จึงไม่ ถูกต้อง แต่ “บุตรชายของพระเจ้า” เป็นศัพท์เฉพาะที่พบในม้วนหนังสือทะเลตาย ซึ่งเป็นพระคัมภีร์ ที่เขียนด้วยลายมือที่เก่าแก่ที่สุด พระคัมภีร์ฉบับ English Standard Version (ESV) แปลได้ถูกต้อง

การใช้คำเป็นสิ่งสำคัญ เมื่อพระเจ้าทรงแบ่งแยกชาติต่างๆ ชาติเหล่านั้นก็ถูกแบ่งกันในหมู่ บุตรชายของพระเจ้า พระเจ้าทรงจัดแบ่งชาติต่างๆ ให้แก่บรรดาสมาชิกสภาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ นี่เป็นการอธิบายของพระคัมภีร์ที่ว่าทำไมชาติอื่นๆ จึงมานมัสการพระอื่นๆ จนกระทั่งถึงเหตุการณ์ที่ หอบาเบล พระเจ้าทรงประสงค์จะมีสัมพันธภาพกับมนุษย์ทั้งหมด แต่การกบฏที่หอบาเบล เปลี่ยนแปลงสิ่งนั้น พระเจ้าทรงตัดสินพระทัยจะปล่อยให้บรรดาสมาชิกสภาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ปกครองชาติอื่นๆ

พระเจ้าได้ทรงตัดสินพิพากษามนุษยชาติ แม้ภายหลังเหตุการณ์น้ำท่วมใหญ่ พวกเขาก็ไม่ พินฟูแผนการสร้างอาณาจักรที่พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นไว้ที่สวนเอเดน ดังนั้น พระเจ้าทรงตัดสิน พระทัยจะสร้างชนชาติหนึ่งขึ้น “ส่วน” ของพระองค์ตั้งบันทึกไว้ใน เฉลยธรรมบัญญัติ 32:9 ก็คือ อิสราเอล พระองค์ทรงทำสิ่งนี้ โดยเริ่มจากการเรียกอับราฮัม ซึ่งบันทึกไว้ในปฐมกาลบทที่ 12 อัน เป็นบทต่อจากบทที่กล่าวถึงเรื่องหอบาเบล

การที่พระเจ้าทรงจัดแบ่งประชาชาติให้แก่พระอื่นๆ นั้นดีกรอบพระคัมภีร์เดิมทั้งหมด ด้วยวิธีใด หรือ? ก็เพราะพระคัมภีร์เดิมที่เหลือทั้งหมดนั้นเกี่ยวกับพระเจ้าของอิสราเอลกับประชากรของ พระองค์ซึ่งก็คือชาวอิสราเอล ชัดแย้งกับพระต่างๆ ของประชาชาติอื่นๆ และผู้คนที่อาศัยอยู่ในชาติ เหล่านั้น

นั่นไม่ใช่เจตจำนงดั้งเดิมของพระเจ้า ใช่แล้ว สิ่งที่พระองค์ทรงกระทำที่หอบาเบลต่อบรรดา ประชาชาติคือการพิพากษา แต่พระเจ้าไม่เคยทรงตั้งพระทัยว่าชาติต่างๆ เหล่านั้นจะถูกละทิ้ง ตลอดไป เมื่อพระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับอับราฮัม พระองค์ทรงทำให้ชัดเจนว่า “ทุกครอบครัวใน โลกจะได้รับพร” ผ่านทางอับราฮัมกับลูกหลานของเขา (ปฐมกาล 12:3, ฉบับ NLT) พระเจ้ากำลัง ทรงวางแผนจะนำประชาชาติต่างๆ กลับสู่ครอบครัวของพระองค์ ณ เวลาหนึ่งในอนาคต

เปาโลรู้สิ่งนี้ทั้งหมด เขากล่าวไว้ในบทเทศน์ที่เทศนาต่อพวกนักปรัชญาในกรุง เอเธนส์ว่า

พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติมาจากคนๆ เดียวให้อยู่ทั่วพิภพโลก พระองค์ทรง กำหนดเวลาล่วงหน้าให้ชาติใดรุ่งเรืองและชาติใดล่มสลาย และพระองค์ทรงกำหนด เขตแดนให้เขาทั้งหลายอยู่ด้วย

เพื่อพวกเขาจะได้แสวงหาพระเจ้าและบางทีอาจจะค้นหาและพบพระองค์ แม้ว่า พระองค์ไม่ทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย (กิจการฯ 17:26-27, ฉบับ NLT)

พระเจ้าได้ทรงเตือนประชากรของพระองค์โดยผ่านทางโมเสส ไม่ให้มัสการ “บริวารของ ท้องฟ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:19–20) ซึ่งเป็นคำนิยามซึ่งพบในที่อื่นๆ สำหรับบรรดาสมาชิกแห่ง สภาศักดิ์ลึกลับนั้น (1 พงศ์กษัตริย์ 22:19) ดังที่บันทึกไว้ใน กิจการฯ 17:26–27 อันทำให้เห็น ชัดเจนว่าพระประสงค์ของพระเจ้าคือว่าบรรดาประชาชาติจะยังคงแสวงหาพระองค์ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง แต่พวกพระทั้งหลายผู้ได้ถูกตั้งให้ครอบครองเหนือชาติต่างๆ นั้นเข้าแทรกแซงในแผนการนี้ ในสองวิธี

เราเห็นในตอนก่อนหน้าแล้วว่า สดุดี 82:1 บันทึกว่าพระเจ้าได้ทรงจัดการประชุมของพวกพระ ทั้งหลายแห่งสภานั้น ได้มีการกล่าวไว้ในสดุดีตลอดทั้งบทนี้ซึ่งทำให้เรารู้ว่าทำไม พวกพระแห่ง ประชาชาติต่างๆ นั้นได้ปกครองชาติเหล่านั้นอย่างอยุติธรรม ในวิธีการที่ตรงข้ามกับพระประสงค์และ หลักการแห่งความยุติธรรมที่แท้จริงของพระเจ้า พระเจ้าทรงกล่าวหาพวกเขาในทันทีที่เริ่มประชุม นั้นคือ “เจ้าทั้งหลายจะพิพากษาอย่างอยุติธรรมและลำเอียงเข้าข้างคนอธรรมนานเท่าใด?” (สดุดี 82:2, ฉบับ NLT) หลังจากทรงตำหนิพวกเขาในพระคำอีกสองข้อต่อมาในเรื่องความอยุติธรรมแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงพรรณานว่าพระเหล่านี้ได้ล้มเหลวที่จะช่วยบรรดาชาติต่างๆ ที่เดินอยู่ใน ความมืด ให้หาทางกลับมาสู่พระเจ้าองค์เที่ยงแท้ได้อย่างไร นั่นคือ “พระทั้งหลายผู้ก่อกวนไม่เข้าใจและไม่รู้อะไรเลย! พวกเขาเดินเตร็ดเตร่ในความมืด ขณะที่ทั่วทั้งโลกก็สิ้นสะเทือน” (สดุดี 82:5, ฉบับ NLT)

น่าเศร้าใจที่คนอิสราเอลลงเอยด้วยการนมัสการพระมากมายที่ “พวกเขาไม่รู้จัก” (เฉลยธรรม บัญญัติ 29:26; ดู 32:17 ด้วย) แทนที่จะแสวงหาพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ ปฏิกริยาของพระเจ้านั้น รวดเร็วและรุนแรง (สดุดี 82:6–7) นั่นคือ “เรากล่าวว่า ‘เจ้าทั้งหลายเป็นพระ เป็นบุตรองค์สูงสุด เจ้าทุกคนนั้นแหละ ถึงกระนั้น พวกเจ้าก็จะตายอย่างมนุษย์ และล้มลงเหมือนผู้ปกครองอื่นๆ ทุก คน’” (ฉบับ NLT)

พวกพระทั้งหลายจะสูญเสียความเป็นอมตะ (สดุดี 82:7) และตายอย่างมนุษย์ เราได้จากพระ คัมภีร์ตอนอื่นๆ ว่าการพิพากษานี้เป็นบางสิ่งเกี่ยวกับเวลาสิ้นยุค (อิสยาห์ 34:1–4) ในตอนท้าย ของ สดุดีบทที่ 82 ผู้ประพันธ์เผ่ารอวันที่ในที่สุดพระเจ้าจะทรงนำบรรดาประชาชาติทั้งหลาย กลับคืนมาในฐานะมรดกของพระองค์ ดังที่เราจะได้เห็นในเวลาต่อมาว่าพระองค์จะทรงสมปรารถนา (ตามที่บันทึกไว้) ในพระคัมภีร์ใหม่

โลกทัศน์ของเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 32

เนื่องจากโลกทัศน์ของเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 32 *ภูมิศาสตร์ในพระคัมภีร์นั้นคือจักรวาล* พื้นโลก นั้นศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งหมายถึงได้ฤทธิศกถวายแด่พระยาห์เวห์ หรือไม่ก็เป็นอาณาจักรของพระอื่น โลกทัศน์ นี้สะท้อนให้เห็นอยู่หลายแห่งในพระคัมภีร์ ตัวอย่างเช่น ในหนังสือดาเนียลซึ่งอยู่ในพระคัมภีร์เดิม ที่อ้างถึงชาติต่างประเทศซึ่งถูกปกครองโดย “เจ้า” ผู้พิทักษ์ต่างๆ (ดาเนียล 10:13, 20–21) อีก ตัวอย่างหนึ่งคือ เมื่อดาวิดกำลังหนีจากกษัตริย์ชาวอูล เขาถูกบังคับให้ออกจากอิสราเอลเข้าไปอยู่ ในดินแดนของพวกฟิลิสเตีย มีบันทึกไว้ใน 1 ซามูเอล 26:19 ว่า ดาวิดร้องออกมาว่า “พวกเขาได้ ชับไล่ข้าพระบาทออกไปจากแผ่นดินของพระยาห์เวห์ ไปยังประเทศที่ข้าพระบาทนมัสการพระ ต่างชาติได้เท่านั้น” (ฉบับ GNT) ดาวิดไม่ได้สับเปลี่ยนพระ เขาไม่ได้ปฏิเสธด้วยว่าพระเจ้าสถิตอยู่ ทุกหนแห่ง แต่ดินแดนอิสราเอลเป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นสถานที่ที่เป็นของพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ ดา วิดติดอยู่ในอาณาเขตของพระอื่น

เรื่องโปรดของผมในพระคัมภีร์เดิมที่แสดงให้เห็นประเด็นนี้อยู่ใน 2 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 5 นามานเป็นผู้บัญชาการคนหนึ่งของกองทัพซีเรีย เขาเป็นโรคเรื้อน หลังจากทำตามคำแนะนำของเอลีชาโดยไปชำระตัวเขาเองเจ็ดครั้งในแม่น้ำจอร์แดนแล้ว เขาก็หายจากโรคเรื้อนอย่างอัศจรรย์ นามานบอกเอลีชาว่า “ข้าพเจ้ารู้แล้วว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใด ไม่ว่าที่ไหนในโลก นอกจากในอิสราเอล” (5:15) ผู้เผยพระวจนะคนนั้นไม่ยอมรับสิ่งใดตอบแทน ดังนั้นนามานจึงถ่อมใจร้องขอดินบรรทุก ล้อกลับไปบ้านกับเขาด้วย *ดินหรือ? ทำไมจึงขอดินละ? ก็เพราะพื้นดินนั้นเป็นของพระเจ้าของอิสราเอล มันจึงศักดิ์สิทธิ์*

ไม่เป็นการบังเอิญที่เราพบการคิดแบบเดียวกันนั้นในพระคัมภีร์ใหม่ เปาโลใช้คำศัพท์เรียกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นศัตรูอยู่หลายคำ (เอเฟซัส 1:20-21; 3:10; 6:12; โครินธ์ 1:16; 2:15) นั่นคือพวกภูตผีที่มีอำนาจ พวกภูตผีที่มีฤทธิ์เดช พวกภูตผีที่ครอบครอง พวกภูตผีที่มีอำนาจในสวรรค์ สถาน พวกภูตผีที่ปกครอง พวกภูตผีที่ครอบงำ พวกภูตผีที่ครอบครองบัลลังก์ สิ่งเหล่านี้มีเหมือนกันคืออะไร? คำศัพท์เหล่านี้เป็นที่รู้จักกันดีซึ่งใช้อธิบายการควบคุมทางภูมิศาสตร์

อัศจรรย์เปาโลเขียนจดหมายฝากสองฉบับไปถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เพื่อกล่าวถึงสถานการณ์บางอย่างที่เขาได้ยินมา ในจดหมายฉบับแรก เขาบอกพวกผู้นำคริสตจักรให้ขับไล่ชายคนหนึ่งซึ่งทำบาปทางเพศแต่ไม่กลับใจให้ออกไปจากโบสถ์ (1 โครินธ์ 5:1-13) นำแปลกใจที่เขาเขียนว่าผู้นำเหล่านั้นต้อง “มอบคนเช่นนี้ให้ซาตาน” (1 โครินธ์ 5:5) คำพูดนี้สมเหตุสมผลอย่างไร?

คำพูดของเปาโลสมเหตุสมผลก็เพียงแต่ต้องนำไปวางไว้ในฉากของโลกทัศน์ด้านภูมิศาสตร์จักรวาลแห่งพระคัมภีร์เดิม ในศาสนศาสตร์แห่งพระคัมภีร์เดิมนั้น “ส่วน” ของพระยาห์เวห์คืออิสราเอลและดินแดนที่พระองค์จะประทานแก่คนอิสราเอล ซึ่งก็คือดินแดนคานาอัน การสถิตอยู่ของพระองค์ทำให้พื้นดินนั้นศักดิ์สิทธิ์...ทำให้มันบริสุทธิ์ ตั้งแต่แรกแล้วที่พระยาห์เวห์สถิตอยู่ ณ เติร์ท เมื่อคนอิสราเอลหยุดพักและตั้งค่ายพักแรม หีบพันธสัญญาที่ถูกวางไว้ตรงกลาง อันเป็นการกำหนดว่าค่ายที่ตั้งของอิสราเอลเป็นพื้นดินที่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ ต่อมา ภายหลังจากอิสราเอลตั้งบ้านเรือนอยู่ในคานาอันแล้ว พระยาห์เวห์ก็สถิตอยู่ในพระวิหารอันเป็นการชำระดินแดนพันธสัญญาให้เป็นพื้นดินบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ โดยพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับประชากรของพระองค์ ตอนนี้พระยาห์เวห์สถิตอยู่ในบรรดาผู้เชื่อ เราจึงเป็นวิหารของพระเจ้า (1 โครินธ์ 6:19; 2 โครินธ์ 6:16; โรม 8:9) นั่นหมายความว่าบรรดาผู้เชื่อซึ่งเป็นพระกายของพระคริสต์เป็นประชากรใหม่ของพระเจ้า...เป็นอิสราเอลใหม่ เปาโลอธิบายสิ่งนั้นไว้อย่างชัดเจนในกาลาเทีย บทที่ 3 ว่า

บุตรหลานที่แท้จริงของอับราฮัมก็คือคนเหล่านั้นที่เชื่อและวางใจในพระเจ้า...

เพราะว่าพวกท่านทุกคนเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ และพวกท่านทุกคนที่ได้เข้าร่วมเป็นหนึ่งกับพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวม (ชีวิตของ) พระคริสต์ เหมือนกับสวมเสื้อผ้าใหม่ จะไม่เป็นยิวหรือไม่ใช่ยิว จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์ และบัดนี้ที่ท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์ ท่านก็เป็นบุตรแท้ของอับราฮัม ท่านเป็นทายาทของเขา และพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงทำกับอับราฮัมก็เป็นของท่าน (กาลาเทีย 3:7, 26-29, ฉบับ NLT)

เนื่องจากบรรดาผู้เชื่อและสถานที่ต่างๆ ที่ผู้เชื่อมารวมตัวกัน เป็นพื้นดินที่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ ความบาปจึงต้องถูกขับออกไป ดังเช่นพื้นดินรอบๆ ค่ายพักของอิสราเอล และชนชาติต่างๆ ที่ร้าย

ล้อมรอบอยู่นั้นอยู่ภายใต้การควบคุมครอบครองของพระอื่นๆ จึงถูกคิดว่าเป็นพื้นดินที่ไม่บริสุทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ และในตอนนี้อย่างที่โลกเป็นพื้นดินที่ไม่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงสั่งให้ขับไล่ผู้เชื่อคนหนึ่งที่ไม่กลับใจออกไปอยู่ในโลก ซึ่งก็คือออกไปอยู่ในอาณาเขตของซาตาน การถูกขับออกจากคริสตจักรคือการถูกนำกลับไปไว้ในอาณาเขตที่ไม่บริสุทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ นั่นเป็นที่ของความบาป

ทำไมสิ่งนี้จึงสำคัญ

ภูมิศาสตร์จักรวาลอันเป็นผลมาจากการพิพากษาของพระเจ้าต่อบรรดาชนชาติต่างๆ ที่หอบาเบลนั้น เป็นฉากหลังสำหรับการต่อสู้ดิ้นรนของอิสราเอล มันยังเป็นการจัดเตรียมสำหรับพระกิตติคุณด้วย ชาวประเสริฐแห่งการงานของพระเยซูที่ทรงกระทำบนกางเขนคือว่า ประชากรของพระเจ้าไม่ได้เป็นเพียงคนยิวเท่านั้นอีกต่อไป แต่เป็นทุกคนที่เชื่อในพระเยซู (กาลาเทีย 3) ขณะที่พวกเขาออกไปในโลกนั้น อาณาจักรของซาตานก็ถูกเปลี่ยนเป็นอาณาเขตของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าขยายออกไปโดยเข้าควบคุมประชาชาติต่างๆ อีกครั้งหนึ่ง

บทเรียนนี้คือว่าโลกที่ไม่ใช่บ้านของเรา ความมิดได้แพร่กระจายไปทั่วโลก โดยพื้นฐานแล้วผู้ไม่เชื่อเป็นเชลยของเจ้าแห่งอำนาจฝ่ายวิญญาณ พวกเขาต้องการพระกิตติคุณเพื่อจะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไท และอย่าลืมว่า *พระกิตติคุณ* เป็นอาวุธของเรา เราไม่ได้รับมอบสิทธิอำนาจให้เผชิญหน้าโดยตรงกับภูตผีที่ปกครองและภูตผีที่มีฤทธิ์เดช เราไม่ได้รับส่งมอบของประทานฝ่ายวิญญาณที่ให้เกิดผลเช่นนั้นจากพวกอัครทูต แต่การแบ่งปันพระกิตติคุณอย่างซื่อสัตย์จะพลิกสถานการณ์ พระมหาบัญชาเป็นแผนต่อสู้ฝ่ายวิญญาณ เราจะเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นมากขึ้นในบทต่อไป

อีกบทเรียนหนึ่งคือว่าเราจำเป็นต้องมองทุกการประชุมของบรรดาผู้เชื่อแท้ๆว่าเป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ พระเจ้าไม่ทรงสนพระทัยรูปลักษณะภายนอก อาคาร และขนาดของที่ประชุม สิ่งสำคัญคือว่าในที่ที่ สองหรือสามคนมารวมกัน พระเยซูทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขา (มัทธิว 18:20) พื้นที่นั้นศักดิ์สิทธิ์ ทุกการประชุมซึ่งไม่ว่าจะเล็กหรือไม่เป็นที่รู้จักเพียงใด เป็นแนวหน้าแห่งสงครามฝ่ายวิญญาณ ทุกโบสถ์มีงานอย่างเดียวกัน บรรดาเจ้าแห่งความมิดจะไม่มีชัย

เราจะกลับไปยังแนวคิดแห่งภูมิศาสตร์จักรวาลอีกครั้งเมื่อเราไปถึงงานรับใช้ของพระเยซู สำหรับตอนนี้ มีการแบ่งฝ่ายอย่างชัดเจนแล้ว ประชาชาติต่างๆ ในโลกนี้ได้ถูกพระเจ้าพิพากษาและตัดสินแล้ว ถึงเวลาสำหรับพระองค์แล้วที่จะทรงเริ่มต้นใหม่และพยายามอย่างยิ่งในการตัดแยกส่วน และประชากรของพระองค์เองออกมา

บทที่หก

พระวาทะ พระนาม และทูตสวรรค์

ในบทที่ผ่านมาเราเรียนรู้เกี่ยวกับภูมิศาสตร์จักรวาลของพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงละทิ้งบรรดาประชาชาติเพื่อโต้ตอบต่อการกบฏของมนุษย์ที่หอบาเบล พระองค์ทรงส่งมอบพวกนั้นให้กับสมาชิกสภาแห่งสวรรค์ของพระองค์ ซึ่งก็คือบรรดาบุตรชายของพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:8-9) และเพื่อจะแทนที่ชาติต่างๆ ที่ถูกละทิ้งในตอนี้ พระองค์จะทรงสร้างประชากรขึ้นมาใหม่ ซึ่งเป็นชาติของพระองค์เอง พวกเขาจะเป็นตัวแทนของพระองค์ในการสร้างอาณาจักรของพระองค์ขึ้นใหม่ในโลก แต่งานนั้นจะเป็นการต่อสู้ที่น่ากลัว เพราะพระอื่นๆ กับผู้คนในอาณาจักรของพวกเขาเหล่านั้นจะกลายเป็นศัตรูผู้ร้ายของอิสราเอลและของพระเจ้า

ประชากรใหม่ของพระเจ้าจะเริ่มจากชายคนหนึ่งชื่ออับราม ชื่อของเขาต่อมาจะเปลี่ยนเป็นอับราฮัม ภายหลังการตัดสินใจพิพากษาที่หอบาเบลไม่นาน พระเจ้าก็ทรงเยี่ยมเยียนเขา

อับราฮัมพบกับพระวาทะ

คริสเตียนส่วนมากคุ้นเคยกับเรื่องพระเจ้าทรงเยี่ยมเยียนอับราฮัมซึ่งปรากฏอยู่ในปฐมกาล บทที่ 12 พระเจ้าทรงบอกอับราฮัมให้ออกจากบ้านและไปยังสถานที่หนึ่งซึ่งเขาไม่เคยไป พระเจ้าทรงสัญญาจะนำเขาไป พระองค์ตรัสบอกอับราฮัมว่าพระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าของเขาและประทานพันธสัญญาพิเศษแก่เขา พระองค์จะทรงทำให้อับราฮัมและนางซาราห์มีบุตรชายแม้ว่าทั้งคู่จะแก่ชราแล้ว และจากบุตรคนนั้นก็จะมีคนจำนวนมากตามมา...ผู้คนที่จัดตั้งครอบครัวใหม่ของพระเจ้าขึ้นในโลกนี้ และบรรดาประชาชาติจะได้รับการอวยพรผ่านทางพวกเขา

เรามักจะคิดถึงการเผชิญหน้าของอับราฮัมกับพระเจ้าว่าเป็นเสียงที่มาจากสวรรค์หรือเป็นเสียงที่เกิดขึ้นในหัวของอับราฮัม หรือบางทีพระเจ้าอาจจะเสด็จมาหาเขาในความฝัน พระคัมภีร์บันทึกไว้อย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงทำเช่นนั้นกับพวกผู้เผยพระวจนะและคนอื่นๆ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นกับอับราฮัม พระเจ้าทรงทำบางสิ่งที่น่าตื่นเตนมากกว่านั้น พระองค์เสด็จมาในร่างมนุษย์ พระองค์ตรัสกับอับราฮัมหน้าต่อหน้า

เราได้รับการบอกใบ้ในเรื่องนี้ใน ปฐมกาล 12:6-7 มีกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ว่าพระเจ้าทรงปรากฏแก่อับราฮัม สามบทต่อมา พระเจ้าทรงปรากฏอีกครั้งหนึ่ง (ปฐมกาล 15:1-6) คราวนี้พระเจ้าเสด็จมาหาอับราฮัมในฐานะ "พระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้า" ใน *นิมิต* นี้ไม่ใช่เสียงในศีรษะ เพราะ "พระวาทะ" นั้นนำอับราฮัมออกมาข้างนอกและแสดงให้เห็นดวงดาวมากมายที่แสดงว่าลูกหลานของเขาจะมากมายนับไม่ถ้วน (ปฐมกาล 15:5)

พระเจ้าทรงปรากฏแก่อับราฮัมในรูปมนุษย์ในโอกาสอื่นๆ (ปฐมกาลบทที่ 18) พระองค์ทรงทำเช่นเดียวกันนั้นกับอิสอัค (ปฐมกาล 26:1-5) ซึ่งเป็นบุตรชายที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาจะประทานแก่อับราฮัม และต่อมาก็กับยาโคบซึ่งเป็นบุตรของอิสอัค (ปฐมกาล 28:10-22; 31:11-12; 32:24-30)

"พระวาทะ" นั้นหรือพระสุรเสียงของพระเจ้าในฐานะเป็นวิธีหนึ่งซึ่งสำแดงพระเจ้าในรูปมนุษย์นั้น ปรากฏขึ้นในสถานที่ที่ไม่คาดคิด ตัวอย่างหนึ่งที่ผมชอบนั้นบันทึกอยู่ใน 1 ซามูเอล บทที่ 3 เด็กชายซามูเอลได้ยินเสียงที่เรียกเขาในตอนกลางคืนมาตลอดขณะเขาพยายามจะนอนหลับ ในที่สุด เอลีซึ่งเป็นปุโรหิตที่ซามูเอลอาศัยอยู่ด้วยและทำงานรับใช้ ก็คิดว่านี่เป็นเสียงของพระเจ้า ใน

ข้อ 10 บันทึกว่าพระเจ้าเสด็จกลับมาหาซามูเอล นั่นคือ “พระยาห์เวห์เสด็จมาทรงยืนอยู่ที่นั่น และทรงเรียกอย่างครั้งก่อนๆ ว่า ‘ซามูเอล ซามูเอลเอ๋ย’” (ฉบับ GNT) เรารู้ว่านี่เป็นพระเจ้าในรูปมนุษย์ เพราะมีการอธิบายว่าพระองค์ทรงยืนอยู่ และเพราะมีกล่าวไว้ในตอนท้ายของบทนี้ (1 ซามูเอล 3:19) ว่า “พระด้าร์สของพระยาห์เวห์” ทรงปรากฏต่อซามูเอลอยู่เสมอ

ผู้เผยพระวจนะอีกคนที่ “พระวาทขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เสด็จมาหาในร่างมนุษย์ก็คือเยเรมีย์ ในเยเรมีย์ บทที่ 1 บันทึกว่า เยเรมีย์กล่าวว่า “พระวจนะ” เสด็จมาหาเขาในที่ที่เขาถูกเรียกให้เป็นผู้เผยพระวจนะ เยเรมีย์ระบุว่า “พระวจนะ” นั่นคือองค์พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้ *พระหัตถ์* และต้องเขา (เยเรมีย์ 1:1-9)

พระเจ้าในร่างมนุษย์

การที่พระเจ้าทรงปรากฏในร่างมนุษย์นั้นความจริงแล้วเป็นรูปแบบหนึ่งในพระคัมภีร์เก่า และเป็นเช่นนี้มานานก่อนที่พระองค์จะเสด็จมาในฐานะพระเยซูชวาวนาซาเรธเสียอีก เมื่อคุณคิดถึงเกี่ยวกับเรื่องนี้ มันก็มีเหตุผล พระเจ้าไม่ทรงเหมือนพวกเราเลย มีการบอกไว้ในพระคัมภีร์ว่าไม่มีมนุษย์คนใดสามารถมองเห็นพระลักษณะที่แท้จริงของพระเจ้า ซึ่งเป็นการสถิตอันรุ่งโรจน์อย่างแท้จริง และยังมีชีวิตอยู่ได้ เมื่อตัวละครต่างๆ ในพระคัมภีร์เผชิญหน้ากับพระเจ้าทางกายภาพ พวกเขา ก็คิดว่าตัวเองต้องตาย (ปฐมกาล 32:30; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:24; ผู้วินิจฉัย 6:22-24) แต่พวกเขาก็ไม่ตายเพราะพระเจ้าทรงทรงการปรากฏพระองค์ผ่านบางสิ่งที่จิตใจของมนุษย์สามารถประมวลผลได้ นั่นคือในรูปไฟ เมฆ และบ่อยครั้งกว่าที่คริสเตียนหลายคนจะตระหนัก ก็คือในรูปมนุษย์

ในหลายเหตุการณ์ที่การปรากฏของพระเจ้าในรูปมนุษย์ถูกพรรณนาว่าเป็นการเผชิญหน้ากับ “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ทูตสวรรค์องค์นี้เป็นตัวละครที่คุ้นเคย ตัวอย่างเช่น ทูตสวรรค์ปรากฏต่อโมเสสในพุ่มไม้ที่มีไฟลุกโชน (อพยพ 3:1-3) พระเจ้าผู้ประทับอยู่ในพุ่มไม้ทรงสัญญาจะใช้โมเสสให้นำผู้คนของพระองค์ออกจากอียิปต์ พระเจ้าได้ทรงปรากฏต่อยาโคบอย่างชัดเจนในความฝันที่เบธเอล (ปฐมกาล 28:10-22) ที่ซึ่งพระองค์ทรงถูกระบุว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (พระยาห์เวห์) ต่อมาทูตสวรรค์ของพระเจ้ายาโคบก็มาหายาโคบในความฝันอีกครั้งและบอกเขาตรงๆ ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวกับที่ยาโคบได้พบที่เบธเอลก่อนหน้านั้น (ปฐมกาล 31:11-12)

อาจารย์สอนพระคัมภีร์มากมายลังเลที่จะระบุว่าทูตสวรรค์องค์นี้คือพระเจ้า แต่ก็มีบางคนที่แน่นอนหลายครั้งว่าทูตสวรรค์นี้เป็นพระเจ้า บางทีสิ่งสำคัญที่สุดอาจเกิดขึ้นไม่นานภายหลังจากพระเจ้าประทานพระบัญญัติแก่มอเสส ขณะคนอิสราเอลเตรียมตัวเดินทางไปยังดินแดนพันธสัญญา พระเจ้าทรงบอกโมเสสว่า

นี่แน่ เราใช้ทูตของเราหน้าหน้าพวกเจ้า เพื่อคุ้มครองพวกเจ้าตามทาง และเพื่อนำพวกเจ้าไปถึงที่ที่เราได้เตรียมไว้ จงเอาใจใส่ทูตนั้น และจงเชื่อฟังเขา อย่าตั้งอรั้นกับเขา เพราะเขาจะไม่ยกโทษให้พวกเจ้าเลย ด้วยว่าเขาทำในนามของเรา (ชื่อของเราอยู่ในเขา)

ถ้าเจ้าเชื่อฟังเขาจริงๆ และทำทุกสิ่งตามที่เราสั่งไว้ เราจะเป็นศัตรูต่อศัตรูของเจ้าและจะเป็นปฏิปักษ์ต่อปฏิปักษ์ของเจ้า (อพยพ 23:20-22)

นี่ไม่ใช่ทวดสวรรค์ธรรมดา ทวดสวรรค์นี้สามารถให้อภัยความบาป (หรือไม่ให้อภัย) ได้ ทวดสวรรค์นี้มีพระนามของพระเจ้าอยู่ในเขา (ทำในนามของพระเจ้า) ส่วนวนคำพูดนั้นแปลกประหลาด แต่ก็สำคัญ “พระนาม” นั้นเป็นวิธีการของพระคัมภีร์เดิมในการกล่าวถึงพระเจ้า นั่นคือการสถิตอยู่ หรือพระลักษณะอันแท้จริงของพระเจ้า ตัวอย่างเช่นใน อิสยาห์ 30:27-28 มีการกล่าวพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะบุคคล...ในฐานะพระเจ้าพระองค์เอง นั่นคือ

นี่แน่ะ พระนามของพระยาห์เวห์มาจากที่ไกล
ร้อนไปด้วยความร้อนของพระองค์กับควันที่บดขยี้
ริมพระโอษฐ์ของพระองค์เต็มด้วยความพิโรธ
และพระชีวหาของพระองค์เหมือนไฟเผาผลาญ
พระบัสสาสะของพระองค์เหมือนลำธารที่ท่วมท้น

แม้ทุกวันนี้ ชาวยิวที่เชื่อฟังยังคงกล่าวถึงพระเจ้าด้วยการพูดว่า ha-shem (“พระนามนั้น”) อีกวิธีที่จะรู้ว่าทวดสวรรค์นี้เป็นพระเจ้าในรูปมนุษย์ก็คือการเปรียบเทียบสิ่งที่บันทึกไว้ใน อพยพ 23:20-22 กับตอนอื่นๆ ทวดสวรรค์ที่ได้พบโมเสสในพุ่มไม้ที่มีไฟลุกโชน...ทวดสวรรค์ที่มีพระนามของพระเจ้าอยู่ในตัวเขา ได้นำคนอิสราเอลออกจากอียิปต์และเข้าไปในดินแดนพันธสัญญา (ผู้วินิจฉัย 2:1-3) แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ได้ทรงทำเช่นเดียวกันนั้น (โยชูวา 24:17-18) และ เดชานู ภาพยิ่งใหญ่ของพระเจ้างก็ทรงทำสิ่งเดียวกัน (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:37-38) องค์พระผู้เป็นเจ้า, เดชานู ภาพยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และทวดสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นวิธีที่แตกต่างกันในการชี้ไปที่บุคคลเดียวกัน นั่นคือพระเจ้า แต่ทวดสวรรค์นั้นอยู่ในร่างมนุษย์ พระคัมภีร์ตอนหนึ่งซึ่งชี้ให้เห็นประเด็นที่น่าสนใจที่สุดก็ยังคงคลุมเครืออย่างมากเช่นกัน มีไม่กี่คนที่เคยสังเกตสิ่งนี้ มันเป็นฉากตอนใกล้ตาย ก่อนยาโคบเสียชีวิต เขาต้องการจะอวยพรลูกๆ ของโยเซฟ เขาหวนระลึกถึงเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตเขาขณะอวยพร นั่นคือเรื่องราวที่เขาเผชิญหน้ากับพระเจ้า เขาเริ่มการอวยพรอย่างนี้ (ปฐมกาล 48:15-16)

ขอพระเจ้าที่อับราฮัมและอิสอัคบรรพบุรุษข้าพเจ้าดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์นั้น
ขอพระเจ้าผู้ทรงบำรุงเลี้ยงข้าพเจ้าตลอดชีวิตจนถึงวันนี้
ขอทวดสวรรค์ที่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้น...

จากนั้นในข้อที่ 16 ไม่น่าเชื่อว่าเขาอธิษฐานว่า “(ขอทวดสวรรค์นั้น) โปรดอวยพรแก่เด็กทั้งสองนี้” (ฉบับ NIV, ทำตัวเอนเพื่อเน้น) เขาไม่ได้อธิษฐานว่า “ขอพวกเขาอวยพรเด็กหนุ่มเหล่านี้” ราวกับว่ากำลังพูดถึงสองบุคคล นั่นคือพระเจ้ากับทวดสวรรค์ แต่เขารวมทั้งสองเข้าเป็นหนึ่งเดียวในคำอธิษฐานนั่นคือ ขอทวดสวรรค์นั้นโปรดอวยพรแก่เด็กทั้งสองนี้

ใน ผู้วินิจฉัย บทที่ 6 นั้นน่าตื่นตะลึงกว่ามาก นั่นคือการทรงเรียกกิเดโอน พระคัมภีร์บทนี้มีทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและทวดสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าปรากฏอยู่ในฉากเดียวกัน (ผู้วินิจฉัย 6:22-23) แม้แต่ในพระคัมภีร์เดิม พระเจ้าทรงเป็นมากกว่าหนึ่งบุคคล และหนึ่งในนั้นคือพระองค์ผู้เสด็จมาในร่างมนุษย์

พระเยซู: พระวาทะ พระนาม และทูตสวรรค์

การพรรณนาถึงพระเจ้าที่เราได้ปิดซ่อนไว้จนถึงจุดนี้ควรจะฟังคุณๆ คำพรรณนาทั้งหมดเหล่านี้เป็นเรื่องราวที่บันทึกในพระคัมภีร์เดิมถึงวิธีที่กล่าวเกี่ยวกับพระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่

อับราฮัมพบพระวาทะซึ่งก็คือพระเจ้าในรูปมนุษย์ ในยอห์น 1:1 นั้น อัครสาวกยอห์นเขียนไว้ว่า “ในปฐมกาลพระวาทะดำรงอยู่ และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า” ในข้อ 14 ยอห์นบอกว่าพระวาทะนี้ “ทรงเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเรา” ตอนที่ชาวยิวในศตวรรษที่หนึ่งอ่านพระกิตติคุณยอห์น ความคิดของเขาหรือเธอก็จะย้อนกลับไปยังองค์พระเจ้า ซึ่งเสด็จมาในฐานะพระวาทะ ความจริงแล้ว แม้แต่พระเยซูยังทรงอ้างว่าอับราฮัมได้ “เห็นวันของเรา” และว่าพระองค์ได้ทรงอยู่มาก่อนอับราฮัม (ยอห์น 8:56-58)

โมเสสพบทูตสวรรค์ขององค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของซึ่งก็คือพระเจ้าในรูปมนุษย์ ในพุ่มไม้ที่มีไฟลุกโชน และในภายหลังจากนั้น ทูตสวรรค์นั้นนำคนอิสราเอลออกจากอียิปต์เพื่อเข้าสู่ดินแดนพันธสัญญา แต่ยูดาเขียนในจดหมายฝากสั้นๆ ของเขาว่า “ถึงพวกท่านจะรู้ข้อความเหล่านี้หมดแล้ว ข้าพเจ้าก็ปรารถนาให้ท่านระลึกว่าแม้องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ (พระเยซู) ทรงช่วยชนชาติหนึ่งให้รอดพ้นจากแผ่นดินอียิปต์ แต่ภายหลังก็ทรงทำลายคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อ” (1:5) ทูตสวรรค์นั้นคือพระเจ้าในร่างมนุษย์ ทูตสวรรค์นั้นเป็นบุคคลที่สองในตรีเอกานุภาพ ผู้ซึ่งต่อมาจะทรงถือกำเนิดจากนางมารีย์พรหมจารี

การสถิตของพระเจ้าซึ่งก็คือพระนามนั้น ทำให้ทูตสวรรค์นี้แตกต่างจากทูตสวรรค์อื่นๆ ทั้งหมด ในบางครั้งพระคัมภีร์ใหม่ก็บันทึกว่าพระเยซูตรัสเกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดาโดยทรงใช้คำว่าพระนาม ในคำอธิษฐานในสวนเกทเสมนีก่อนที่จะทรงถูกจับกุมไปใต้สวนอันจะนำไปสู่การถูกตรึงกางเขนนั้น พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติที่ข้าพระองค์มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา ข้าพระองค์สำแดงพระนามของพระองค์แก่บรรดาคนที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์จากโลก...ข้าพระองค์ทำให้พวกเขารู้จักพระนามของพระองค์” (ยอห์น 17:5-6, 26) ในคำตรัสสุดท้ายนั้นพระองค์ทรงหมายถึงอะไร พระเยซูไม่ได้กำลังตรัสว่าพระองค์ทรงอนุญาตให้ผู้คนรู้จักพระนามของพระเจ้า พวกเขาเป็นชาวยิว พวกเขารู้จักพระนามของพระเจ้าซึ่งก็คือพระยาห์เวห์ พวกเขา มีพระคัมภีร์เดิม พวกเขาสามารถค้นหาพระนามของพระเจ้าได้ในข้อพระคำเป็นพันๆ ข้อ เมื่อพระเยซูตรัสว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงพระนามของพระเจ้าแก่ผู้คนเหล่านี้ พระองค์ก็ทรงหมายความว่าพระองค์ได้ทรงสำแดง *พระเจ้า* แก่พวกเขา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าต่อหน้าต่อตาพวกเขา *พระองค์ทรงเป็นพระนามในร่างมนุษย์*

ทำไมสิ่งนี้จึงสำคัญ

เราได้มาไกลพอในการศึกษาเพื่อเข้าใจโครงสร้างภูมิประเทศในพระคัมภีร์ เรื่องราวทั้งหมดในพระคัมภีร์ที่คุณรู้จักนั้นเกิดขึ้นในบริบทแห่งความขัดแย้งฝ่ายวิญญาณที่ควบคุมและครอบงำอยู่ในโลกที่มองไม่เห็น มันเป็นการปะทะแบบผู้ชนะกินรวบระหว่างบรรดาพระทั้งหลาย

ในมุมมองของพระคัมภีร์ต่อโลกที่มองไม่เห็นนั้น พระเจ้าทรงมีศัตรูที่เอาจริงเอาจังและเป็นอันตราย พระอื่นๆ ที่พระองค์ทรงสร้างซึ่งครั้งหนึ่งเคยเชื่อสัตย์ต่อพระองค์ ก็ไปทำตามใจตนเอง พระทั้งหลายที่ภักฐเหล่านี้เป็นพวกที่เปาโลบรรยายไว้ว่าเป็น พวกภูตผีที่มีอำนาจ พวกภูตผีที่ครอบงำพิภพในยุคมืด พวกภูตผีที่ปกครอง พวกภูตผีที่ครอบครองบัลลังก์แห่งโลกที่มองไม่เห็น (เอเฟซัส 6:11; โครินธ์ 1:16) พวกมันยังอยู่ที่นี้ ไม่ได้มีกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ใหม่ว่าพวกมันจากไปแล้ว พวก

มันอยู่เพื่อต่อต้านการปกครองของพระเจ้า และเพื่อขัดขวางการกลับมารวมกันใหม่ชั่ววันรันดร์กับ
ครอบครัวมนุษย์อันเป็นที่รักของพระองค์โดยผ่านทางพระกิตติคุณ

หนึ่งในภูตผีที่ครองพิภพในยุคมืดเหล่านี้คือเจ้าแห่งความตาย มันมีสิทธิ์โดยชอบธรรมเหนือ
มนุษยชาติ ก็เพราะความหลงกลวงของอาดัมกับเอวานั้นทำให้เกิดการสูญเสียความเป็นอมตะ และ
นั่นก็เป็นเป้าหมายของมัน ซึ่งคือการทำลายล้างคนของพระยาห์เวห์ให้สิ้นซาก นั่นเป็นสิ่งที่
ลูกหลานของบรรดาบุตรของพระเจ้าผู้เป็นปรปักษ์วางแผนไว้ ตอนที่ชาวอิสราเอลเข้าสู่ดินแดนคา
นาอัน นั่นคือต้องฆ่าหรือไม่ก็ถูกฆ่า เพื่อป้องกันประชากรของพระเจ้าไม่ให้ครอบครองดินแดนนั้น
เมื่ออิสราเอลเข้าไปในดินแดนนั้นได้แล้ว เป้าหมายของภูตผีที่ครองพิภพในยุคมืดก็ยังเหมือนเดิม
แต่ยุทธวิธีของมันเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งคือล่อลวงให้คนของพระเจ้าไปนมัสการพระอื่นๆ และเมื่อนั้น
พระยาห์เวห์ก็จะกำจัดคนเหล่านั้นให้มัน และนั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้น พระเจ้าทรงเนรเทศคนของ
พระองค์ออกไป

แต่บรรดาเจ้าแห่งความมืดรู้อีกสิ่งหนึ่งคือรู้ว่าพระยาห์เวห์จะไม่ทรงละทิ้งแผนการของพระองค์
คำสาปแช่งอันเนื่องจากการกบฏครั้งดั้งเดิมนั้นได้ทำนายไว้ว่า วันหนึ่งพงศ์พันธุ์ของเอวาจะมา
ยกเลิกผลแห่งความล้มเหลวของมนุษย์ในสวนเอเดน พวกมันรู้ว่า ณ เวลาหนึ่งในอนาคตนั้น
พระองค์ผู้ที่ (พระเจ้า) ได้ทรงสัญญาไว้จะมาปรากฏ แม้ขณะที่เปาโลบอกเรานั้น พวกมันยังไม่รู้
อย่างแน่นอนว่าพระเจ้ากำลังทรงวางแผนจะทำอะไร (1 โครินธ์ 2:6-8; เอเฟซัส 3:10; 6:12) นั่นก็
เพราะมันเป็นเรื่องลึกลับที่องค์ผู้สูงสุดทรงจงใจจะซ่อนไว้จากทุกคนและทุกสิ่ง

บทที่เจ็ด กฎแห่งการมีส่วนร่วม

เรื่องราวของเรามาถึงตอนนี้ นั่นคือพระเจ้าทรงลงทัณฑ์บรรดาชาติต่างๆ กับผู้คนในชาตินั้นๆ ที่หอบาเบล พวกเขาพระในระบอบที่ได้อบรมหมายให้ปกครองพวกนั้นก็ครองอำนาจ (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:8-9) เมื่อพระเจ้าทรงเริ่มต้นใหม่กับอับราฮัม ก็เป็นการชัดเจนว่าพระองค์ทรงวางแผนว่าวันหนึ่งจะนำชาติต่างๆ กลับคืนมาโดยผ่านทางอิทธิพลของอิสราเอล (ปฐมกาล 12:3) แต่บรรดาพระของประชาชาติทั้งหลายจะต้องถูกบังคับให้ละทิ้งอำนาจของตนเองและการนมัสการ (ที่ได้รับ) (สดุดี 82:6-8) นั่นหมายถึงความขัดแย้ง ทั้งในอาณาจักรที่มองเห็นและมองไม่เห็น ในทันทีที่มีประเทศอิสราเอล ประเทศนี้ก็เป็นที่ยอมรับของบรรดาพระต่างๆ

พระยาห์เวห์คือผู้ใด

ใช้เวลาไม่นานนักในเรื่องราวที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์สำหรับอิสราเอลที่จะลงเอยในตำแหน่งที่ส่อแหลม เรื่องราวของยาโคบ (ปฐมกาลบทที่ 37-50) อธิบายว่าทำไมอิสราเอลจึงต้องไปอียิปต์ การจัดเตรียมของพระเจ้าเปลี่ยนอันตรายที่พวกพี่ชายของโยเซฟตั้งใจจะทำต่อเขา ให้กลับกลายเป็นการช่วยอิสราเอลให้รอดพ้นจากการกันดารอาหาร (ปฐมกาล 46:3-4; 50:20) และการที่พระเจ้าไม่ได้ทรงบอกให้อิสราเอลออกจากอียิปต์ในทันทีก็เป็นเจตจำนงของพระองค์เช่นกัน พระเจ้าทรงรู้ว่าฟาโรห์ผู้ทรงให้เกียรติโยเซฟจะสิ้นพระชนม์และถูกแทนที่โดยศัตรูผู้หนึ่ง (อพยพบทที่ 1) พระองค์ได้ทรงเห็นล่วงหน้าว่าอียิปต์จะบังคับคนอิสราเอลให้ตกเป็นแรงงานทาส (ปฐมกาล 15:13-16) พระองค์ยังทรงรู้จักว่าพระองค์จะทรงช่วยกู้อิสราเอลเมื่อถึงเวลาเหมาะสม (ปฐมกาล 46:4)

แต่ทำไมต้องรอละ? พระเจ้ามักจะทรงมีเหตุผลที่ดีสำหรับความทุกข์ยากเสมอ เราไม่สามารถมองเห็นได้เสมอไป แม้ว่าในกรณีนี้พระคัมภีร์จะบันทึกไว้ชัดเจนก็ตาม

หลังจากโมเสสได้หนีออกจากอียิปต์และตั้งที่พักในถิ่นทุรกันดารแล้ว พระเจ้าก็ทรงเรียกเขาตรงพุ่มไม้ที่มีไฟลุกโชน (อพยพ 3:1-14) เพื่อส่งเขากลับไปยังอียิปต์ พระบัญชาของพระองค์นั้นง่าย นั่นคือให้เขาไปทูลฟาโรห์ว่า “จงปล่อยประชากรของเราไป” (อพยพ 5:1) แต่ฟาโรห์ทรงมีความคิดอื่น พระองค์ทรงเป็นพระในร่างมนุษย์ในอียิปต์ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความสง่างามและอำนาจทั้งหมด พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้พระเจ้าที่มองเห็นของคนที่เลี้ยงแกะชาวฮีบรูมาบอกพระองค์ให้ทำอะไร พระองค์ไม่ได้ทรงรู้เลยว่าพระเจ้าของโมเสสนั้นมีอยู่จริงหรือไม่ พระองค์ทรงตอบอย่างเย้ยหยันว่า “พระยาห์เวห์นั้นเป็นใครเล่า? เราจึงจะต้องฟังเสียงของพระองค์และปล่อยคนอิสราเอลไป” (อพยพ 5:2)

พระองค์กำลังจะได้รับคำตอบ ซึ่งจะเป็นคำตอบที่เจ็บปวด พระเจ้าได้ทรงทำให้ฟาโรห์ตั้งตัวขึ้นต่อสู้ พระเจ้าได้ตรัสบอกโมเสสว่า “เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง ไม่ยอมให้ประชากรไป” (อพยพ 4:21) พระเจ้าทรงหาเรื่องเพื่อจะต่อสู้ หลังจากพวกเขาได้กดขี่คนอิสราเอลมาเป็นเวลาหลายศตวรรษแล้ว ก็ถึงเวลาที่อียิปต์กับพวกเขาทั้งหลายจะต้องถูกลงโทษ ความใจแข็งกระด้างของฟาโรห์เป็นส่วนหนึ่งของแผนการนั้น พระคัมภีร์บันทึกไว้ว่าภัยพิบัติต่างๆ นั้นลี้ลับไปยังพวกเขาของอียิปต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภัยพิบัติสุดท้าย นั่นคือการเสียชีวิตของบุตรหัวปี (อพยพ 12:12; เลวีนิติ 33:4) ซึ่งกลายเป็นการโจมตีโดยตรงต่อพระราชวงศ์ของฟาโรห์ นั่นคือ “ในเวลา

เที่ยงคืน พระยาห์เวห์ทรงประหารบุตรหัวปีทุกคนในแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่พระราชบุตรหัวปีของ ฟาโรห์ผู้ประทับบนบัลลังก์ จนถึงบุตรหัวปีของนักโทษที่อยู่ในคุกมืด ทั้งลูกหัวปีของสัตว์เลี้ยงทุกตัว” (อพยพ 12:29)

ฟาโรห์ได้ทรงเยาะหยันพระเจ้า และสถานการณ์ก็ได้พลิกผันอย่างรุนแรง อย่างที่เปาโลเขียนต่อไปว่า “อย่าหลงเลย ท่านจะล้อเล่นกับพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าใครหว่านอะไรลง ก็จะได้เกี่ยวเกี่ยวสิ่งนั้น” (กาลาเทีย 6:7) อียิปต์ที่ถูกตีกระหน่ำซึ่งกำลังจะปลดปล่อยคนอิสราเอลออกจากดินแดนอียิปต์นั้นก็ได้ออกผลลัพท์ดังปรารถนา ผู้คนที่อยู่ไกลถึงเมืองคานาอันได้ยินเกี่ยวกับการเขียนดีที่พระเจ้าของอิสราเอลได้ทรงกระทำต่ออียิปต์กับบรรดาพระของชาตินี้ (โยชูวา 2:8–10; ให้อ่านเทียบกับอพยพ 15:16–18; โยชูวา 9:9) เจโรทซึ่งเป็นพ่อตาขามีเดียนของโมเสส สรุบบทเรียนชีวิตนั้นตอนโมเสสกลับมาในที่สุดว่า “บัดนี้เราทราบว่พระยาห์เวห์ทรงเป็นใหญ่กว่าพระทั้งปวง” (อพยพ 18:11, ฉบับ LEB)

ไม่ประหลาดใจเลยที่ในตอนนั้นโมเสสซึ่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของทะเลแดงถามคำถามอันเป็นวาทศิลป์ โดยเยาะเย้ยฟาโรห์กับกองทัพของพระองค์ที่จมอยู่ใต้น้ำว่า *ในบรรดาพระต่างๆ องค์ไหนจะเป็นเหมือนพระองค์เล่า?* (อพยพ 15:11)

เมื่อออกจากอียิปต์และเดินผ่านทะเลแดงแล้ว ชาวอิสราเอลก็รู้ว่าพวกเขาจะมุ่งไปทางไหน พวกเขา กำลังจะไปพบพระเจ้าของพวกเขาที่ภูเขาซีนาย ซึ่งเป็นพระนิเวศและศูนย์บัญชาการในโลกในขณะนั้นของพระองค์

ความจริงคือว่าคนอิสราเอลไม่รู้เกี่ยวกับพระเจ้ามากนัก ในวันเวลาแห่งการอพยพนั้น *ไม่มีพระคัมภีร์* (ที่บันทึกให้อ่าน) *เลย* ความรู้เพียงอย่างเดียวที่คนอิสราเอลมีเกี่ยวกับพระเจ้านั้น พวกเขาได้รับผ่านทางเรื่องราวต่างๆ ที่ได้ยินมาจากพ่อแม่ และส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น ตอนที่เมื่อได้อ่านเรื่องราว นั้นจากพระคัมภีร์ เราก็สามารถเห็นได้ชัดเจนว่าพระเจ้าทรงมีวัตถุประสงค์อะไร คนอิสราเอลมีสิ่งมากมายต้องเรียนรู้ ภูเขาซีนายเป็นห้องเรียน

อิสราเอลคือครอบครัวและผู้แทนของพระเจ้าในโลก

เมื่อโมเสสได้ยินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ฟาโรห์ก่อนการอพยพ เขาทูลฟาโรห์ว่าพระเจ้าทรงมีข้อความมาถึงพระองค์ว่า “คนอิสราเอลเป็นบุตรชายของเรา เป็นบุตรหัวปีของเรา...จงปล่อยบุตรของเราให้ไปรับใช้เรา” (อพยพ 4:22–23, ฉบับ LEB) พระดำริของพระเจ้าในการมีบุตรชายในกรณีนี้ซึ่งอ้างถึงลูกหลานของอับราฮัมทั้งหมดนั้น เป็นสิ่งสำคัญ สิ่งนี้นำเรากลับไปสู่การที่พระเจ้าทรงสร้างอาดัมกับเอวา

พระเจ้าทรงประสงค์จะมีครอบครัวมนุษย์ พระองค์ทรงต้องการจะสถิตอยู่ในโลกซึ่งเป็นสิ่งทรงสร้างของพระองค์ กับประชากรที่พระองค์ได้ทรงสร้าง พระองค์ทรงประสงค์ให้ครอบครัวที่มองไม่เห็นกับครอบครัวมนุษย์อาศัยอยู่กับพระองค์และรับใช้พระองค์ พระองค์ทรงต้องการให้ผู้คนที่จำนวนและให้ทั้งโลกกลายเป็นสวนเอเดน แต่เมื่อพระเจ้าทรงละทิ้งมนุษยชาติที่หอบาเบล พระองค์ก็ไม่ทรงมีบุตรคนอื่น ๆ อีกเลย จนกระทั่งพระองค์ทรงเรียกอับราฮัม อิสราเอลเป็นครอบครัวใหม่ของพระเจ้า ถึงเวลาแล้วที่ต้องกลับไปสู่แผนการดั้งเดิม ดังที่อาดัมกับเอวาได้เป็นฉายาของพระเจ้าในโลก ตอนนี้อิสราเอลจะต้องรับบทบาทหน้าที่นั้น

การกลับไปยังภูเขาซีนายเป็นการคืนสู่เหย้า แม่สภาแห่งสวรรค์ก็ตั้งอยู่ที่นั่น เพื่อเฝ้าดูการทำ ให้แผนการของพระเจ้ากลับมามีชีวิตต่อไป พวกเขาเป็นพยานถึงพันธสัญญาใหม่ระหว่างพระเจ้า กับประชากรของพระองค์ ซึ่งก็คือพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติของพระเจ้าซึ่งออกโดยสภาของพระเจ้า

สิ่งนี้ทำให้คุณประหลาดใจหรือไม่เมื่อผมพูดว่าสภาแห่งสวรรค์ตั้งอยู่ที่ภูเขาซีนาย ตอนพระเจ้าทรง ตราบัญญัติสิบประการนั้น? ถ้าคุณเคยดูภาพยนตร์เกี่ยวกับการอพยพและการเดินทางสู่ซีนาย คุณจะ ไม่เห็นพวกทูตสวรรค์ แต่มีกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ว่าพวกเขาอยู่ที่นั่น และแม่แต่มีบันทึกว่าพวกทูต สวรรค์ออกพระราชบัญญัติของพระเจ้า (กิจการฯ 7:52-53; ฮีบรู 2:1-2)

ยังมีกล่าวไว้ (ในพระคัมภีร์) อีกว่าพระราชบัญญัตินั้นถูกเขียนขึ้น “ด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระ เจ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 9:9-10) ถ้อยคำนั้นคั่นหู นั่นคือพระเจ้าในรูปมนุษย์ พระเจ้าประทับบน ภูเขาซีนายโดยทรงปรากฏเป็นมนุษย์ ซึ่งก็เหมือนกับเรื่องราวมากมายในปฐมกาลที่เกี่ยวกับทูต สวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์กับกองทัพแห่งสวรรค์ของพระองค์ประทานพระราชบัญญัติแก่ โมเสสและคนอิสราเอล

หลังจากการออกพระราชบัญญัติแล้ว โมเสส อารอน และพวกบุตรชายของอารอน รวมทั้งผู้ อาวุโสเจ็ดสิบคนของอิสราเอลต้องไปเข้าเฝ้าพระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ทรงปรากฏในร่างมนุษย์อีกครั้ง หนึ่ง ครั้งนี้พวกเขาไปพบปะกันเพื่อกินและดื่ม (อพยพ 24:9-11) เหมือนที่พระกระยาหารมือ สดท้ายในสมัยพระเยซูที่ประทับตราพันธสัญญาใหม่แห่งพระโลหิตของพระองค์ มีอาหารนี้ก็เฉลิม ฉลองพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้าที่ทรงทำกับอิสราเอลบนภูเขาซีนาย ซึ่งก็คือพระราชบัญญัติ

พระเจ้าประทานพระราชบัญญัติแก่อิสราเอลเพื่อที่พวกเขาจะบริสุทธิ์ (เลวีนิติ 19:2) พระองค์ ทรงประสงค์จะให้อิสราเอลถูกแยกออกจากประชากรในชาติอื่นๆ เพื่อให้แตกต่างจากทุกคนในฐานะ เป็นครอบครัวของพระองค์ เหมือนดังที่พระเจ้าทรงแตกต่างอย่างสมบูรณ์จากพระอื่นๆ ทั้งปวงและ ทุกสิ่งที่เป็นของโลก ดังนั้น ประชากรของพระเจ้าจำเป็นต้องแตกต่างจากประชากรของชาติอื่นๆ

ความบริสุทธิ์หมายถึงอะไร? และแนวคิดเบื้องหลังสิ่งนี้คืออะไร? ความบริสุทธิ์ไม่ได้หมายถึง ความแปลกประหลาด ความบริสุทธิ์ต้องนำมาเกี่ยวข้องกับองค์พระผู้เป็นเจ้า...ต้องถูกอุทิศ ถวายแด่พระเจ้า และต้องมีความสุขเพลิดเพลินกับสิ่งดีทั้งหมดในชีวิตที่มาพร้อมกับการ (ดำเนิน ชีวิต) อย่างถูกต้องกับพระเจ้า พระเจ้าทรงต้องการจะตั้งดูชาติอื่นๆ ให้กลับมาหาพระองค์ (เฉลย ธรรมบัญญัติ 4:6-8; 28:9-10) นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมจึงมีบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ถึงการเรียก อิสราเอลว่าเป็น “อาณาจักรแห่งปุโรหิต” (อพยพ 19:6) และ “ความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ” (อิสยาห์ 42:6; 49:6; ดุซอ 51:4; 60:3 ด้วย) ทั้งชนชาตินั้นได้รับมรดกแห่งสถานะของอับราฮัมใน การเป็นพรต่อประชาชาติทั้งหมด (ปฐมกาล 12:3)

ความซื่อสัตย์ต่อความเชื่อ

การ (ดำเนินชีวิตอย่าง) ถูกต้องกับพระเจ้าเป็นอีกวิธีหนึ่งในการพูดคุยเกี่ยวกับความรอด แต่ทั้งๆ ที่ เราถูกสอนบ่อยๆ ในโรงเรียนรวีวารศึกษา ความรอดไม่ได้มาถึงคนอิสราเอลโดยการเชื่อฟังกฎ ข้อบังคับ...ด้วยการทำตามพระราชบัญญัติ ไม่ว่าจะในพระคัมภีร์เดิมหรือพระคัมภีร์ใหม่ ความรอด ไม่ใช่ได้รับด้วยการกระทำหรือแม่แต่สมควรได้รับ แต่ความรอด *ได้รับ* โดยพระคุณของพระเจ้าในการ ตอบสนองต่อความเชื่อ

คนอิสราเอลก็เหมือนคนเหล่านั้นในพวกเราที่เกิดมาภายหลังการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ที่ต้องมีความเชื่อ พวกเขาต้องเชื่อว่าพระเจ้าของพวกเขาเป็นพระเจ้าของบรรดาพระทั้งปวง โดยเชื่อวางใจว่าพระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นประชากรของพระองค์ พวกเขาเท่านั้นที่สามารถเข้าถึงพระเจ้าแห่งพระทั้งหลายได้ พระราชบัญญัติไม่ได้เป็นวิธีที่คนอิสราเอลได้รับความรอด แต่เป็นวิธีที่พวกเขาแสดงความจงรักภักดีต่อพระเจ้าที่พวกเขาเชื่อ ความรอดสำหรับคนอิสราเอลนั้นเกี่ยวกับความเชื่อในพระสัญญามากมายและในพระลักษณะของพระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย และเกี่ยวกับการปฏิเสธที่จะนมัสการพระอื่น มันเกี่ยวกับ*ความเชื่อและความซื่อสัตย์จงรักภักดี*จากหัวใจ ไม่ใช่ด้วยการเอาใจพระเจ้าเพื่อให้ได้รับความเชื่อถือนั้นและไว้วางใจจากพระองค์

กษัตริย์ดาวิดทรงทำสิ่งที่น่ากลัวเช่นการล่วงประเวณีและการจัดแจงให้มีการฆาตกรรม (2 ซามูเอล บทที่ 11) ตามด้วยบทในพระราชบัญญัตินั้น พระองค์ทรงเป็นผู้กระทำผิดและสมควรถูกประหารเพราะอาชญากรรมที่พระองค์ทรงก่อ แต่แม้จะเป็นเช่นนั้น พระองค์ก็ไม่ทรงสิ้นคลอนในความเชื่อของพระองค์ในพระยาห์เวห์ว่าทรงเป็นพระเจ้าองค์สูงสุด พระองค์ไม่ได้ทรงเปลี่ยนความจงรักภักดีของพระองค์ไปยังพระอื่นเลย และพระเจ้ก็ทรงเมตตาต่อพระองค์

นี่เป็นความจริงเช่นเดียวกับในพระคัมภีร์ใหม่ การเชื่อข่าวประเสริฐหมายถึงการเชื่อว่าพระเจ้าของอิสราเอลเสด็จมายังโลกในฐานะมนุษย์ โดยเต็มพระทัยสิ้นพระชนม์บนกางเขนเพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเรา และทรงฟื้นคืนพระชนม์อีกครั้งในวันที่สาม เราต้องใช้เวลาเชื่อในเรื่องนั้นและจากนั้นก็แสดงความจงรักภักดีของเราต่อพระเยซูด้วยการละทิ้งพระอื่นๆ ทั้งหมด ไม่ว่าพระอื่นๆ เหล่านั้นจะพูดเกี่ยวกับความรอดว่าอย่างไร พระคัมภีร์บันทึกว่าไม่มีความรอดในนามอื่นใดนอกจากพระเยซู (กิจการฯ 4:12) และว่าความเชื่อต้องสมบูรณ์ไม่เปลี่ยนแปลง (โรม 11:17-24; ฮีบรู 3:19; 10:22, 38-39) ความล้มเหลวส่วนตัวไม่ได้เป็นสิ่งเดียวกับการแลกพระเยซูกับพระอื่นๆ และพระเจ้ก็ทรงสามารถรู้ความแตกต่างนั้น

ทำไมสิ่งนี้จึงสำคัญ

มีสัญลักษณ์อันน่าประทับใจที่แสดงเป็นนัยไว้มากมายในหนังสืออพยพและสิ่งที่เกิดขึ้นที่ภูเขาซีนาย จากที่โมเสสพบกับคนอื่นๆ ร่วมกินและดื่มกับพระเจ้าในรูปมนุษย์บนภูเขาที่จับความสนใจของเราในทันที มีพวกผู้อาวูโสเจ็ดสิบคนอยู่กับโมเสส ถ้าคุณนับบรรดาประชาชนชาติที่บันทึกในปฐมกาล บทที่ 10 ที่พระเจ้าได้ทรงละทิ้งภายหลังเหตุการณ์ที่หอบาเบล คุณก็จะนับได้เจ็ดสิบชาติ ประชาชาติเหล่านั้นถูกมอบหมายแก่ (ให้อยู่ในการปกครองของ) บรรดาบุตรชายของพระเจ้า ซึ่งเป็นพระในระดับรองอื่นๆ ตอนที่พระเจ้าของอิสราเอลทรงพิพากษาบรรดาชาติต่างๆ (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:19-20; 32:8-9) ทำไมจึงมีผู้อาวูโสเจ็ดสิบคน มีบุตรชายของพระเจ้าเจ็ดสิบ และมีเจ็ดสิบประชาชาติที่ถูกตัดสิทธิ์ล่ะ?

ความสอดคล้องกันนั้นเป็นการจงใจ เมื่อพระเยซูทรงเริ่มงานรับใช้ในโลกของพระองค์ พระองค์ทรงส่งสาวกเจ็ดสิบคนออกไป (ลูกา 10:1) นี่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดก่อนพระมหาบัญชาจำนวน (เจ็ดสิบ) นั้นสื่อสารถึงแนวคิดที่บรรดาสาวกของพระเยซูจะอ้างสิทธิ์ใหม่อีกครั้งเหนือบรรดาประชาชาติต่างๆ สำหรับการปกครองอาณาจักรของพระเจ้า อาณาจักรนั้นจะเข้าถึงรูปแบบสุดท้ายตอนสิ้นยุคในสวนเอเดนโลกแห่งใหม่ซึ่งบันทึกอยู่ในวิวรณ์ บทที่ 21-22 การกล่าวซ้ำจำนวนเจ็ดสิบนั้นเป็นข่าวสาร นั่นคือครอบครัวใหม่ในโลกของพระเจ้า ซึ่งก็คืออิสราเอลหรือลูกหลานของอับราฮัมจะเป็นหนทางสู่การนำสิ่งที่สูญหายไปกลับคืนมา

แต่มันไม่หยุดตรงนั้น อัครทูตเปาโลเขียนไว้ในกาลาเทีย บทที่ 3 ว่าบรรดาผู้เชื่อได้รับมรดกพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัม ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูนั้นเป็นลูกของอับราฮัมผ่านทางความเชื่อ (กาลาเทีย 3:26–29) นั้นหมายความว่าคณกับผมถูกกำหนดให้ทำงานเพื่อนำประชาชาติต่างๆ กลับคืนมาจากพวกพระทั้งหลาย เป็นงานของเราที่จะเปลี่ยนใจผู้คนจากการถูกควบคุมครอบครองฝ่ายวิญญาณโดยพวกพระอื่นๆ ให้กลับมาสู่ความเชื่อในพระเยซู เราเป็นสภาแห่งมนุษย์ที่ตั้งขึ้นใหม่ในโลกของพระเจ้า และเมื่อเราได้รับสง่าราศี เราก็คจะเข้าร่วมกับครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ในสวนเอเดนแห่งใหม่

พระคัมภีร์ถ่ายทอดแนวคิดเหล่านี้ในหลายที่ หนังสือวิวรณ์พรรณนาถึงพวกผู้เชื่อที่ได้รับมรดกการปกครองประชาชาติต่างๆ ร่วมกับพระเยซูตอนสิ้นยุค (วิวรณ์ 3:21) นั้นหมายความว่าเราจะขับไล่บรรดาบุตรชายของพระเจ้าที่ได้ควบคุมครอบครองประชาชาติเหล่านั้นนับแต่เหตุการณ์ที่หอบาเบล นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมยอห์นถึงบอกว่าผู้เชื่อมีสิทธิอำนาจที่จะเป็นลูกของพระเจ้า (ยอห์น 1:12; อ่านเทียบกับ 1 ยอห์น 3:1–3) ความจริงแล้ว เราจะขับไล่พวกบุตรชายของพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์แต่เป็นปฏิปักษ์ในตอนยุคสุดท้าย

นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมเปาโลตอนที่เขาเขียนถึงพวกผู้เชื่อเพื่อห้ามพวกเขาไม่ให้ไปให้ศาลทางโลกแก้ปัญหาข้อขัดแย้งของพวกเขา โดยพูดว่า “พวกท่านรู้แล้วไม่ใช่หรือว่าเราจะพิพากษาพวกทูตสวรรค์?” (1 โครินธ์ 6:3) เมื่อเราถูกทำให้ศักดิ์สิทธิ์ (ได้รับสง่าราศี) ในโลกใหม่แล้ว *เราก็คจะอยู่เหนือกว่าพวกทูตสวรรค์* วันหนึ่งเราจะถูกทำให้เป็นเหมือนพระเยซู (1 ยอห์น 3:1–3; 1 โครินธ์ 15:35–49) และปกครองประชาชาติต่างๆ ที่ตอนนี้ถูกควบคุมโดยพวกพระที่เป็นปฏิปักษ์ ร่วมกับพระองค์ (วิวรณ์ 2:26) พวกผู้เชื่อซึ่งเป็นลูกหลานฝ่ายวิญญาณของอับราฮัม ในที่สุดจะพลิกกลับการถูกตัดสิทธิ์ของบรรดาประชาชาติที่มาพร้อมกับคำแช่งสาปแห่งความตาย อันขยายผลมาจากความล้มเหลวที่สวนเอเดน

เราควรจะดำเนินชีวิตโดยเชื่อในจุดหมายปลายทางนี้ ทุกสิ่งในแผนการ (ที่บันทึกอยู่ใน) พระคัมภีร์เดิมนั้นนำมาซึ่งพวกเรา ให้คิดย้อนกลับไปยังสวนเอเดน พระเจ้าทรงประสงค์ให้สองครอบครัวของพระองค์ ซึ่งครอบครัวหนึ่งศักดิ์สิทธิ์และอีกครอบครัวหนึ่งเป็นมนุษย์ ให้อาศัยอยู่และปกครองร่วมกันในสวนเอเดน แผนการนั้นถูกทำลายโดยการกบฏ แต่ก็ถูกฟื้นฟูขึ้นใหม่โดยการช่วยกู้อิสราเอลออกจากอียิปต์ พระเมสสิยาห์จะทรงมาจากพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม พระองค์จะทรงทำลายความล้มเหลวในสวนเอเดน (ปฐมกาล 3:15) ถ้าปราศจากอิสราเอลแล้ว เราก็คจะไร้ซึ่งจุดหมายปลายทาง

และนั่นเป็นเหตุผลที่ถูกต้องว่าทำไมพระทั้งหลายกับบรรดาผู้ติดตามจะพยายามกำจัดอิสราเอลให้หมดสิ้นอีกครั้งหนึ่ง

บทที่แปด พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์

คนอิสราเอลใช้เวลามากกว่าหนึ่งปีที่ภูเขาซีนาย ทำไมนานมากขนาดนั้นล่ะ? พวกเขาได้เข้าสู่พันธสัญญากับพระเจ้าและได้รับบัญญัติสิบประการแล้ว แต่พวกเขายังต้องเรียนรู้อีกมาก การสัญญาจะเชื่อในและจงรักภักดีต่อพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา นั่นคืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เป็นเรื่องหนึ่ง แต่การรู้อะไรที่พระเจ้าทรงคาดหวังและรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นเช่นใดนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

แนวคิดแห่งความบริสุทธิ์

กฏบัญญัติและวิธีปฏิบัติแปลกๆ มากมายที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์เดิมถูกวางรากฐานไว้เพื่อต้องการสอนผู้คนว่าพระเจ้า *ไม่ทรงเหมือน* สิ่งอื่นใด พระองค์ทรงพิเศษไม่เหมือนใครในพระธรรมชาติและพระลักษณะของพระองค์ พระองค์ทรง *แปลกแตกต่าง* จากมนุษย์และสิ่งอื่นใดอย่างสิ้นเชิง สำหรับอิสราเอลแล้ว นั่นเป็นความจริงที่ต้องได้รับการสนับสนุนตลอดเวลา ไม่เช่นนั้นแล้ว พระเจ้าก็อาจถูกคิดว่าเป็นสิ่งธรรมดา

ถ้อยคำตามพระคัมภีร์สำหรับแนวคิดแห่งความแปลกแตกต่างพิเศษของพระเจ้าคือ *ความบริสุทธิ์* ซึ่งหมายถึง "การถูกแยกไว้" หรือ "แตกต่างอย่างชัดเจน" แนวคิดนี้ไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับการประพฤติตามหลักศีลธรรม นั่นคือเกี่ยวกับแนวคิดที่ว่าเราควรประพฤติบางอย่างเพื่อสะท้อนมาตรฐานทางศีลธรรมที่แตกต่างอย่างชัดเจนของพระเจ้า แม้ว่าสิ่งนั้นจะถูกรวมไว้ด้วย (เลวีนิติ 19:2)

พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยเพียงประทานคำอธิบายทางสติปัญญาเรื่องความบริสุทธิ์แก่คนอิสราเอล พระองค์ทรงประสงค์ให้แนวคิดแห่งความแปลกแตกต่างของพระองค์แทรกซึมเข้าไปในชีวิตของคนอิสราเอลสมัยโบราณด้วย มีกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ว่าสิ่งนี้จะสำเร็จได้ก็โดยผ่านพิธีกรรมต่างๆ (การกระทำที่เป็นสัญลักษณ์) และด้วยกฎเกณฑ์สำหรับการเข้าไปยังบริเวณศักดิ์สิทธิ์

พระเจ้าทรง "แปลกแตกต่าง" อย่างไร?

คำตอบสั้นๆ ต่อคำถามนี้คือ "ในทุกทาง" แต่นั่นก็เป็นนามธรรมเกินไป พระคัมภีร์บันทึกสิ่งทีปฏิบัติได้จริงไว้มากกว่านั้น และพิธีการกับกฎเกณฑ์เหล่านั้นสำหรับชุมชนอิสราเอลก็สะท้อนสิ่งนั้น

ตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์สอนเราว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นเพียงแหล่งแห่งชีวิตของอิสราเอลเท่านั้น แต่พระองค์ *ทรงเป็น* ชีวิต พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นของโลกนี้ ซึ่งเป็นสถานที่ที่มีความตาย โรคภัย และความไม่สมบูรณ์ อาณาจักรของพระองค์นั้นเหนือธรรมชาติ อาณาจักรของเราคือโลก พื้นที่บนโลกที่พระองค์ทรงครอบครองถูกทำให้ศักดิ์สิทธิ์และ *แปลกแตกต่าง* โดยการสถิตของพระองค์ พื้นที่ที่เราครอบครองอยู่นั้นเป็นพื้นที่ธรรมดา พระเจ้าทรงอยู่ตรงข้ามอย่างมากจากสิ่งธรรมดาสามัญ

ในอิสราเอลยุคโบราณ แนวคิดเหล่านี้ถูกส่งผ่านโดยความจริงที่ว่าผู้คนต้องถูกขอให้ชำระตัวให้บริสุทธิ์เพื่อเข้าครอบครองพื้นที่เดียวกับพระเจ้า กฏบัญญัติมากมายที่อยู่ในพระคัมภีร์เดิมวางข้อกำหนดเรื่องการชำระให้บริสุทธิ์นี้

คนอิสราเอลอาจมีคุณสมบัติที่ไม่เหมาะสม (ถูกทำให้ "ไม่สะอาด") ที่จะเข้าไปยังพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ได้โดยกิจกรรมและสภาวะที่หลากหลาย การมีเพศสัมพันธ์ การสูญเสียโลหิต ความพิการ

ทางร่างกายบางประการ และการสัมผัสกับร่างกายที่ตายแล้ว (ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์) สิ่งทั้งหมดนี้ทำให้คนอิสราเอลไม่สะอาด คนอิสราเอลจึงถูกห้ามกินนกล่าเหยื่อบางชนิดที่กินสัตว์ที่ตายแล้ว (เช่น นกแร้ง เหยี่ยว และที่บันทึกไว้ใน เลวีนิติ 11:13-19) หรือสัตว์ต่างๆ ที่อาจจะถูกพบบนหรือในซากศพ (เช่น จิ้งจก ตั๊กแตน และอื่นๆ ที่บันทึกไว้ใน เลวีนิติ 11:24-40)

ในกรณีเหล่านี้ ความไม่สะอาดไม่ได้เกี่ยวกับศีลธรรม แต่เกี่ยวกับการเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการสูญเสียชีวิต และความเข้ากันไม่ได้ของสิ่งนั้นกับความสมบูรณ์แบบของพระเจ้า แม้ว่าเหตุผลนั้นจะง่าย แต่ก็ยังเป็นสิ่งแปลกต่อความคิดสมัยใหม่ของเรา การสูญเสียโลหิตและของเหลวทางเพศถูกมองว่าเป็นการสูญเสียสิ่งที่สร้างและค้ำจุนชีวิต พระเจ้าไม่ได้ทรงเกี่ยวข้องกับการสูญเสียชีวิต แต่เกี่ยวข้องกับการเป็น*ผู้ประทาน*ชีวิต การต้อง “ชำระให้บริสุทธิ์” ภายหลังการสูญเสียของเหลวดังกล่าว นั้น เป็นสิ่งเตือนใจถึงพระลักษณะของพระเจ้า “การชำระให้บริสุทธิ์” แบบเดียวกันก็ต้องกระทำภายหลังจากถูกทำให้ไม่สะอาดโดยการสัมผัสกับสัตว์หรือคนตาย เราอาจถูกแยกออกไปจากบริเวณที่ศักดิ์สิทธิ์ในอิสราเอลได้ก็เพราะความไม่สมบูรณ์ทางร่างกายหรือความบาดเจ็บ ในกรณีนี้ก็เพราะความไม่สมบูรณ์เช่นนั้นเข้ากันไม่ได้กับความสมบูรณ์ดีเลิศของพระเจ้า

กฎบัญญัติเหล่านี้ทั้งหมดถูกกำหนดขึ้นเพื่อให้เข้าใจโลกทัศน์ฝ่ายวิญญาณ

การแก้ปัญหาความไม่สะอาด

การ “ไม่สะอาด” และไม่เหมาะสมจะเข้าไปยังพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์เป็นเรื่องร้ายแรงสำหรับคนอิสราเอลในยุคโบราณ พวกเขาไม่สามารถนำเครื่องสักการบูชาและเครื่องถวายเข้าไปยังสถานที่ที่กำหนดได้ถ้าพวกเขาไม่สะอาด พิธีชำระให้บริสุทธิ์จึงเป็นการแก้ปัญหา ซึ่งบางครั้งก็รวมการถวายเครื่องสักการะหรือระยะเวลาการรอคอยเข้าไปอีก

เหตุผลของการสักการบูชาด้วยเลือด ซึ่งก็คือการป่ายหรือประพรมเลือดลงบนคนหรือวัตถุเพื่อให้คนนั้นหรือสิ่งนั้นสะอาดและเหมาะสมต่อการเข้าไปในพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นความคิดที่แปลกประหลาดสำหรับเรา แต่การถวายบูชาด้วยเลือดมีวัตถุประสงค์ทางศาสนศาสตร์ นั่นคือสิ่งเหล่านี้แนะนำแนวคิดแห่งการแทนที่ เนื่องจากโลหิตคือพลังชีวิต (เลวีนิติ 17:11) การเอาชีวิตสัตว์จึงสอนบทเรียนที่ว่า การเข้าเฝ้าพระเจ้านั้นสามารถทำได้ในเงื่อนไขใดๆ ก็ตาม ยกเว้นความตายโดยเจตนาของเขาเอง เลือดที่ใช้เป็นเครื่องสักการบูชา นั้นเป็นตัวแทนอันเปี่ยมเมตตา เพื่อแก้ไขสภาพที่ไม่สะอาดและเป็นมลทินของคนอิสราเอล

ประเด็นในการสอนนั้นคือว่าพระเจ้ากำลังทรง*รักษา*ชีวิตของคนอิสราเอลโดยแทนที่ด้วยเครื่องสักการบูชา ชีวิตมนุษย์ศักดิ์สิทธิ์กว่าชีวิตสัตว์ เพราะมนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า (ปฐมกาล 1:26; 9:6) คนอิสราเอลสำนึกว่าการดำรงอยู่ของพวกเขานั้นเป็นเพราะการเข้าแทรกแซงอย่างเหนือธรรมชาติ ซึ่งทำให้อับราฮัมกับนางซาราห์มีบุตรชาย (ปฐมกาล 12:1-3) แต่ชีวิตมนุษย์ตกอยู่ในอันตรายถ้าเข้าไปอยู่ในที่สถิตของพระเจ้าองค์บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ เครื่องสักการบูชาทำให้พวกเขาระลึกว่าพระเจ้าทรงมีฤทธิ์อำนาจเหนือชีวิตและความตาย และพระเจ้าทรงประสงค์จะแสดงความเมตตาต่อพวกเขา

สวรรค์ (และนรก) บนดิน

การดึงความสนใจไปสู่ความแปลกแตกต่างของพระเจ้านั้นสื่อสารแนวคิดบางประการ ซึ่งไม่เพียงเกี่ยวกับพระเจ้า แต่ยังเกี่ยวกับอาณาเขตที่เหนือธรรมชาติด้วย แนวคิดของ “ความแตกต่างของ

อาณาจักร” เป็นพื้นฐานสู่โลกทัศน์เหนือธรรมชาติของอิสราเอล ถ้าที่ที่มีการสถิตของพระเจ้า บริสุทธิศักดิ์สิทธิ์แล้ว พื้นที่อื่นๆ ก็ไม่ นั่นคือมันเป็นพื้นที่ธรรมดา หรือในบางกรณีก็เป็นพื้นที่แห่ง ความชั่วร้ายและเป็นปฏิปักษ์

ที่สถิตของพระเจ้าแสดงให้เห็นปรากฏชัดด้วยการเตือนความจำถึงสวนเอเดน รูปพรรณสัณฐาน ของพลับพลาที่ประทับและพระวิหารถูกออกแบบให้ผู้คนคิดถึงสวนเอเดน อันเป็นสถานที่ที่สวรรค์ และโลกมาบรรจบกัน คันประทับทองค่าถูกออกแบบและตกแต่งให้เหมือนต้นไม้ (อพยพ 25:31–40) ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบกับต้นไม้แห่งชีวิตในสวนเอเดน ต้นไม้นี้ยืนต้นเฝ้าอยู่หน้าม่านที่กั้นทาง ไปสู่อภิสถิสถาน ซึ่งเป็นสถานที่ตั้งของหีบพันธสัญญา ฝาหีบถูกออกแบบให้ทำหน้าที่เสมือนพระ ที่นั่งสำหรับพระเจ้า (อพยพ 25:10–22)

เศรุษภายในอภิสถิสถานยังเป็นการเชื่อมต่อกับสวนเอเดน พวกเศรุษแห่งเอเดนยืน เฝ้าตรงที่ประทับของพระเจ้าในสวนนั้น (ปฐมกาล 3:24) เศรุษภายในอภิสถิสถานปกป้องฝาหีบ พันธสัญญา (อพยพ 25:18–20) ต่อมาภายหลังจากกษัตริย์โซโลมอนสร้างพระวิหารแล้ว โครงสร้างพลับพลาที่ประทับถูกเคลื่อนเข้าไปไว้ในพระวิหาร และนำสองเศรุษขนาดใหญ่เข้ามา ติดตั้งไว้เหนือหีบนั้นเพื่อเป็นพระที่นั่งสำหรับพระเจ้า โดยทำให้หีบนั้นเป็นที่รองพระบาทของ พระองค์ (1 พงศาวดาร 28:2)

พระวิหารนั้นยังได้รับการตกแต่งประดับประดาเหมือนสวนเอเดน โดยเต็มไปด้วยรูปของพืช เขียวชุ่มและสัตว์ (1 พงศกษัตริย์ 6–7) มีการแกะสลักภาพดอกไม้บาน ต้นปาล์ม สิงโต และผล หับทิมในงานสถาปัตยกรรมของพระวิหาร สิ่งนี้เป็นการเตือนความจำด้วยภาพถึงสถานที่ซึ่งพระเจ้า ได้เสด็จมายังโลกเป็นครั้งแรก เพื่อมาประทับอยู่กับครอบครัวมนุษย์ของพระองค์

คนอิสราเอลจำเป็นต้องได้รับการเตือนความจำถึงด้านมืดของภูมิศาสตร์จักรวาลด้วยเช่นกัน ถ้าค่ายพักแรมของอิสราเอลและต่อมาก็เป็นประเทศอิสราเอลเป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์...เป็นพระนิเวศ ของพระเจ้าและเป็นบ้านของประชากรของพระองค์ เช่นนั้นแล้ว ผืนดินนอกประเทศอิสราเอลก็เป็น พื้นที่ *ไม่ศักดิ์สิทธิ์* พระเจ้าได้ทรงละทิ้งประชาชาติอื่นๆ และมอบพวกเขาให้ (อยู่ในการครอบครอง ของ) พวกพระในระดับรองมานานก่อนเหตุการณ์ที่ภูเขาซีนายแล้ว (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:19–20; 32:8–9) วันหนึ่ง พระองค์จะทรงอ้างสิทธิ์นำประชาชาติต่างๆ กลับมา แต่ในช่วงวันเวลาในพระ คัมภีร์นั้น ประชาชาติเหล่านั้นยังเป็นอาณาจักรแห่งความมืดอยู่

พิธีกรรมหนึ่งของคนอิสราเอลทำให้เราเข้าใจบทเรียนนี้ในรายละเอียดที่ไม่อาจลืมได้ วันทำ การลบมลทิน (ยมคิปปูร์) ที่จัดขึ้นทุกปีและถูกอธิบายอยู่ใน เลวีนิติ บทที่ 16 นั้น รวมเอาตัวอย่างที่ เป็นอุทาหรณ์อันน่าทึ่งเพื่อเตือนความจำแก่ผู้คนที่เกี่ยวกับพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์และไม่ศักดิ์สิทธิ์

มีแพะสองตัวเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย แพะตัวหนึ่งถูกถวายเป็นเครื่องสักการะและเลือดของมันก็ ถูกประพรมในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อชำระสถานที่นั้นให้สะอาดจากมลทินบาปของมนุษย์สำหรับปี ต่อไป แพะตัวที่เป็นเครื่องสักการบูชา “สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า” ส่วนแพะอีกตัวหนึ่งไม่ถูกฆ่า แต่ ถูกส่งไปอยู่ในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่มหาปุโรหิตทำการถ่ายโอนความบาปผิดของมนุษย์ (ในเชิง สัญลักษณ์) ไปบนตัวมันแล้ว แพะตัวนั้น “สำหรับอาซาเซล”

“อาซาเซล” คือใครหรืออะไร? บางบทแปลใช้คำว่า *แพะรับบาป* แทนคำว่าอาซาเซล ในม้วน หนังสือทะเลตาย (Dead Sea Scrolls) นั้น คำภาษาฮีบรูที่กำลังพูดถึงอยู่นี้เป็นคำนามเฉพาะ...เป็น ชื่อของภูตผีปีศาจตนหนึ่ง ในระหว่างการเดินทางในถิ่นทุรกันดารเพื่อไปยังดินแดนพันธสัญญานั้น คนอิสราเอลได้สักการะบวงสรวงปีศาจ (เลวีนิติ 17:7) เพราะพวกเขากลัวว่าพวกเจ้าแห่งความชั่วร้ายจะทำอันตรายแก่ค่ายพักแรมของพวกเขา อย่างไรก็ตาม ถิ่นทุรกันดารอยู่นอกค่ายพักแรมของ

อิสราเอล และดังนั้นมันจึงเป็นสถานที่ของพวกเขาซึ่งชั่วร้าย ต้องทำการหยุดวิธีปฏิบัตินี้ด้วยแพะรับบาป หรือแพะสำหรับอาชญากรรม แพะสำหรับอาชญากรรมนี้ไม่ใช่เครื่องถวายบูชาแก่พวกเขาเพราะไม่มีการฆ่าบูชาด้วยแพะ แต่การส่งมันเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเป็นวิธีการอันเป็นสัญลักษณ์ในการชำระพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ (ค่ายพักแรมของอิสราเอล) ให้สะอาดจากความบาป

ทำไมสิ่งนี้จึงสำคัญ

สิ่งต่างๆ เปลี่ยนแปลงไปในพระคัมภีร์ใหม่ แต่ก็ยังเหมือนเดิม พระเจ้ายังทรง *แปลกแตกต่าง* ความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์นั้นทำให้เราต้องถูกชำระให้บริสุทธิ์เพื่อเข้าสู่ที่สถิตของพระองค์ สำหรับพวกเราแล้ว สิ่งนั้นถูกทำให้สำเร็จแล้วด้วยการเชื่อในสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำบนกางเขน ทุกสิ่งที่พระเยซูทรงทำแทนเรามีความหมายเป็นนัยที่เหนือธรรมชาติ พระองค์เสด็จออกไปยังถิ่นทุรกันดารซึ่งเป็นสถานที่ที่เราคาดจะได้พบพวกเขาแห่งความชั่วร้าย และมีชัยเหนือการล่อลวงของซาตาน เหตุการณ์นั้นตามมาด้วยการเริ่มงานรับใช้ของพระองค์ ซึ่งจบลงด้วยการมีชัยเหนือมารซาตานซึ่งเป็นผู้ "มีอำนาจแห่งความตาย" (ฮีบรู 2:14) พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน *นอกนคร* ศักดิ์สิทธิ์หรือกรุงเยรูซาเล็ม (ฮีบรู 13:12) พระองค์ทรงถูกทำให้ไม่สะอาดเพราะความบาปของเรา ถูกวางลงบนพระองค์ และกรุงเยรูซาเล็มก็เป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์

การวายพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูนั้นชำระเราให้บริสุทธิ์...ทำให้เราเหมาะสมสำหรับการอยู่ในที่สถิตของพระเจ้า ความบาปของเราได้รับการ "ยกโทษ" (โรม 11:27; ดู 1 ยอห์น 3:5 ด้วย) แม้ว่าเราจะเป็นคนบาปที่ไม่สะอาด เราก็บริสุทธิ์ได้ถ้าเราอยู่ในพระคริสต์ แม้ว่าเราจะไม่สมบูรณ์แบบ ความไม่สมบูรณ์แบบของเราก็ถูกมองข้ามไปเนื่องเพราะพระเยซู มันง่ายเพียงนั้น แต่ก็ล้าลึก

เรามีแนวโน้มจะคิดว่าคนอิสราเอลได้รับสิทธิพิเศษฝ่ายวิญญาณมากกว่าเราในหลายทาง อย่างไรก็ตาม พวกเขามีการสถิตของพระเจ้าอยู่ในท่ามกลางพวกเขา พวกเขาอาศัยอยู่ในโลกที่ซึ่งภูมิศาสตร์จักรวาลอันเหนือธรรมชาตินั้นเป็น *เรื่องจริง* เรามีแนวโน้มจะคิดว่าเราจะเป็นคนฝ่ายวิญญาณมากกว่านี้... ฟังเสียงหรือติดสนิทกับพระเจ้าได้มากกว่านี้ ถ้าเพียงแต่เรามีสิ่งที่พวกเขามี... ถ้าเพียงแต่สิ่งเตือนใจอย่างต่อเนื่องให้ระลึกถึงพระเจ้าเหล่านั้น เป็นสิ่งจริงแท้หรือจับต้องได้สำหรับเรา

พระคัมภีร์ใหม่บันทึกไว้ว่า *พวกเขามีสิทธิพิเศษเช่นนั้น*

เราไม่จำเป็นต้องมีพลับพลาที่ประทับหรือพระวิหารเพื่อเป็นเครื่องหมายของพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ ร่างกายของพวกเขา *เป็น* พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ เปาโลเรียกร่างกายฝ่ายโลกของเราว่า "พลับพลา" (2 โครินธ์ 5:4) เพราะการสถิตอันศักดิ์สิทธิ์แบบเดียวกันนั้นที่ครอบครองอยู่เต็มอภิสุทธิสถานในพลับพลาที่ประทับและในพระวิหาร อยู่ในตัวเรา (โรม 8:9-11) ในท้ายที่สุดแล้ว ร่างกายของเราซึ่งเป็นเรือนดินแห่งวิญญาณของเราจะตาย และจะถูกแทนที่ด้วย "ที่อาศัยที่ไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์" (2 โครินธ์ 5:1-3) ซึ่งเป็นที่อาศัยแห่งสวรรค์...เป็นสวนเอเดนแห่งใหม่...เป็นสวรรค์ที่กลับมายังโลก (วิวรณ์ 22:1-3)

เนื่องจากพระเจ้าสถิตอยู่ในพวกเขาผู้เชื่อในทุกวันนี้ผ่านทางพระวิญญาณของพระองค์ แต่ละคริสตจักร...แต่ละที่ประชุมของผู้เชื่อก็เป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมเมื่อตอนเปาโลบอกชาวโครินธ์ด้วยความเศร้าใจให้ขับคริสเตียนผู้ไม่ยอมกลับใจและดำเนินชีวิตอยู่ในความบาปออกไป โดยบอกพวกเขาให้ "มอบคนเช่นนี้ให้ซาตาน" (1 โครินธ์ 5:5) คริสตจักรเป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์

สถานที่นอกการมีสัมพันธภาพของพวกผู้เชื่อเป็นอาณาเขตของซาตาน นั่นเป็นที่ที่มีความบาปและ
การทำลายตัวเอง

ถึงเวลาที่เรากำลังมองตัวเราเองผ่านสายตาฝ่ายวิญญาณ คุณเป็นบุตรของพระเจ้าและ
เหมาะสม (ที่จะเข้าไปใน) พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ นั้นไม่ใช่เพราะสิ่งที่你做หรือไม่ทำ แต่เพราะคุณอยู่ใน
พระคริสต์และพระเจ้าทรงรับคุณเป็นบุตร (โรม 8:15; กาลาเทีย 4:5) คุณได้ถูกดึงออกจาก
อาณาจักรแห่งความมืดและ“ถูกย้ายเข้ามาไว้ในอาณาจักรของพระบุตรที่รักของพระองค์” (โคโลสี
1:13)

เราต้องไม่ (แม้เพียงชั่วขณะ) ลืมว่าเราเป็นใครในพระคริสต์ และสิ่งนั้นหมายความว่าอย่างไร
ต่อโลกใบนี้

บทที่เก้า สงครามศักดิ์สิทธิ์

พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ก่อให้เกิดการโต้แย้งเล่มหนึ่ง ผู้คนที่มองไม่เห็นว่าเป็นพระคำของพระเจ้ามักจะต่อต้านสิ่งที่กล่าวไว้ในหนังสือนี้ แต่บางส่วนของพระคัมภีร์ก็ทำให้แม้แต่คริสเตียนอึดอัดใจ สงครามของอิสราเอลที่ต้องพิชิตดินแดนพันธสัญญาเป็นกรณีตัวอย่างหนึ่งที่สำคัญ

ทำไมหรือ? ก็เพราะสวนใหญ่แล้วเกี่ยวกับการฆ่าฟันนะสิ สิ่งนี้ดู (เป็นการสังหารที่) ไม่เลือกหน้าและถวนหัวมากเกินไป ทำไมถึงจำเป็นต้องสังหารประชากรทั้งหมดในบางเมือง ทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็กๆ และแม้แต่ปศุสัตว์? ทำไมไม่ปล่อยให้ชาวเมืองเหล่านั้นยอมแพ้อะไร? จะไม่เป็นการดีกว่าหรือที่จะขับไล่พวกเขาออกไป แทนที่จะสังหารพวกเขา?

มีหนึ่งคำตอบต่อการคัดค้านไม่เห็นด้วยเหล่านั้น แต่ผมได้ค้นพบว่าคำตอบนั้นจะทำให้บรรดาคริสเตียนอึดอัดใจพอๆ กับปัญหา คุณสามารถเข้าใจคำชี้แจงเหตุผลและแรงจูงใจของเรื่องราวแห่งชัยชนะเหล่านี้ได้ ก็แต่เพียงคุณมองดูสิ่งเหล่านี้ผ่านทางโลกทัศน์เหนือธรรมชาติของคนอิสราเอล

เหตุผลเหนือธรรมชาติของอิสราเอล

การต่อสู้เพื่อแย่งชิงดินแดนพันธสัญญาถูกตีกรอบด้วยสองปัจจัย ซึ่งยิ่งรากลึกลงในความเข้าใจถึงโลกของชาวอิสราเอล ว่าไม่เพียงเป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ชาติเท่านั้น แต่ยังเป็นรางวัล (ที่ได้รับ) ในสงครามฝ่ายวิญญาณที่มองไม่เห็นอีกด้วย เราได้พูดถึงทั้งสองปัจจัยไปเรียบร้อยแล้ว แต่ให้เรามาทบทวนกันใหม่

ปัจจัยหนึ่งคือผลที่เกิดตามมาจากเหตุการณ์ต่างๆ ที่หอบาเบล ตอนที่พระเจ้าทรงตัดสินพระทัยเมื่อภายหลังจากที่บรรดาประชาชาติเป็นกบฏต่อต้านพระองค์ ว่าพระองค์ไม่ทรงประสงค์จะมีความสัมพันธ์โดยตรงกับผู้คนในชาติต่างๆ เหล่านั้นอีกต่อไปแล้ว แต่พระองค์ทรงมอบหมายให้พวกเขาสมาชิกสภาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ซึ่งเป็นบุตรชายของพระเจ้าปกครองพวกเขาแทน (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:19-20; 32:8-9) ต่อมาภายหลัง พระองค์ทรงเรียกอับราฮัมและทำให้เขากับนางซาราห์ภรรยาของเขามีลูก (อิสอัค) ซึ่งจะเป็ต้นตระกูลแห่งชนชาติอิสราเอล

เราเรียนรู้จาก สดุดี บทที่ 82 ว่าบรรดาพระในระดบรองเหล่านี้ต่อมาก็ชั่วร้าย พวกนี้อนุญาตให้เกิดความอยุติธรรมขึ้น ผู้คนมานมัสการพวกเขาเหล่านี้แทนที่จะนมัสการพระเจ้าองค์สูงสุด ดังนั้นพวกนี้จึงกลายเป็นศัตรูของพระเจ้าและของอิสราเอลซึ่งเป็นประชากรของพระองค์ เนื่องจากบางชาติเหล่านั้นอยู่ในดินแดนคานาอัน ซึ่งพระเจ้าทรงประสงค์จะประทานแก่ประเทศอิสราเอลของพระองค์ภายหลังการอพยพ (ออกจากอียิปต์) โมเสสกับคนอิสราเอลเชื่อว่าผู้คนที่ยึดครองดินแดนเหล่านั้นเป็นศัตรูร้ายของพวกเขา และพระของพวกนั้นจะทำทุกสิ่งที่สามารถทำได้เพื่อทำลายล้างอิสราเอล

ปัจจัยอย่างที่สองนั้นขนาดใจกลัวกว่าสำหรับคนอิสราเอล ซึ่งอธิบายได้ดีที่สุดด้วยสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคนอิสราเอลมาถึงชายแดนของคานาอัน อันเป็นดินแดนพันธสัญญา

โมเสสส่งสายลับสืบสองคนเข้าไปในคานาอันเพื่อให้รายงานเกี่ยวกับดินแดนนั้นและผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น สายลับกลับออกมาพร้อมหลักฐานว่าดินแดนนั้นดีเยี่ยม เพราะมี “น้ำนมและน้ำผึ้ง” ไหลผ่านดังที่พระเจ้าได้ทรงบอกพวกเขา (กันดารวิถี 13:27) แต่แล้วพวกเขาก็พูดโพล่งขึ้นมาอย่างไม่

คาดคิด นั่นคือ “แผ่นดินที่เราไปสอดแนมดูมาตลอดแล้วนั้น เป็นแผ่นดินที่กินคนซึ่งอยู่ในนั้น ชาวเมืองทั้งหมดที่เราเห็นล้วนเป็นคนรูปร่างใหญ่โต ที่นั่นเราเห็นคนเนฟิล (คนอานาคันนั้นมาจากคนเนฟิล) ในสายตาของเรา เราเป็นเหมือนตึกแดน และเราก็คือเป็นเช่นนั้นในสายตาของพวกเขา” (กันดารวิถี 13:32-33)

เราได้พูดคุยเกี่ยวกับคนเนฟิลมาก่อนหน้านี้แล้ว พวกเขาเป็นลูกหลานที่นำกล้วของบุตรชายของพระเจ้ากับบุตรหญิงของมนุษย์ในเหตุการณ์ที่บันทึกไว้ในปฐมกาล 6:1-4 คนอานาคมนุษย์ยักษ์ที่สายลับอิสราเอลเห็นในดินแดนคานาอันเป็นลูกหลานของพวกเขา และยังมีพวกนี้อีกมากกว่านี้อยู่ กระจัดกระจายไปทั่วดินแดนคานาอัน...ในหมู่ประชาชาติและเมืองต่างๆ ที่คนอิสราเอลจะต้องตีให้แตกพ่ายเพื่อยึดครองดินแดนนั้น (กันดารวิถี 13:28-29) งานที่ต้องพิชิตดินแดนนั้นและมีชัยเหนือบรรดาพระของดินแดนนั้น ที่ดูเหมือนยากเมื่อก่อนนี้ ตอนนี้อยู่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อย่างสิ้นเชิง

ตอนนี้ การต้องยึดดินแดนนั้นได้ พวกเขาจะต้องเผชิญหน้ากับพวกยักษ์ที่มีรูปร่างใหญ่โตผิดปกติ มีเพียงสายลับสองคนคือโยชูวาและคาเลบที่เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงช่วยคนอิสราเอลให้มีชัยเหนือคนอานาคได้ ส่วนคนที่เหลือพูดชักนำผู้คนว่าพวกเขาจะพ่ายแพ้ แทนที่จะวางใจว่าพระเจ้าซึ่งเป็นพระเจ้าองค์เดียวกับที่ได้ทำลายล้างฟาโรห์กับกองทัพของพระองค์อย่างสมบูรณ์ จะทรงเข้าแทรกแซงเพื่อประทานชัยชนะแก่พวกเขา พวกเขา กลับคร่ำครวญว่า “เราไม่สามารถเข้าไปและชนะคนเหล่านั้นได้ เพราะพวกเขามีกำลังมากกว่าเรา” (กันดารวิถี 13:31)

พระเจ้าทรงตอบว่า “ชนชาตินี้จะสบประมาทเรานานเท่าไร? พวกเขาจะไม่เชื่อเรานานแค่ไหน? แม้เราได้ทำการอัศจรรย์ทุกอย่างท่ามกลางพวกเขามาแล้ว” (กันดารวิถี 14:11) ในความจริงแล้ว พระเจ้าทรงพิโรธมากจนพระองค์จะตัดอิสราเอลทิ้ง ซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำต่อประชาชาติต่างๆ ในเหตุการณ์ที่หอบาเบล และจะทรงเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง โดยครั้งนี้ได้ตรัสกับโมเสสว่า “เราจะประหารเขาทั้งหลายด้วยโรคระบาด และตัดเขาทิ้งไป แล้วเราจะทำให้เจ้าเป็นประเทศใหญ่โตและแข็งแรงกว่าพวกเขาอีก” (กันดารวิถี 14:12)

โมเสสทูลร้องขอพระเจ้าให้ยกโทษ (กันดารวิถี 14:13-19) พระเจ้าได้ทรงยกโทษให้ แต่พระองค์ก็ไม่อาจมองข้ามความไม่เชื่อเช่นนั้นไปได้ พวกเขาต้องได้รับบทเรียน และเป็นบทเรียนที่ยากพระองค์ตรัสกับโมเสสว่า

เราให้อภัยตามคำของเจ้า แท้จริงเรามีชีวิตอยู่เช่นไร แผ่นดินโลกทั้งหมดจะเต็มไปด้วยพระสิริของพระยาห์เวห์เช่นนั้น ทุกคนที่ได้เห็นพระสิริของเรา และเห็นการอัศจรรย์ทั้งหลายที่เราทำในอียิปต์และในถิ่นทุรกันดาร แต่ยังไม่ฟังเสียงของเรา พวกเขาจะไม่ได้เห็นแผ่นดินที่เราปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเขา และทุกคนที่สบประมาทเราจะไม่ได้เห็นแผ่นดินนั้นเช่นกัน....

ซากศพของพวกเขาจะตกหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ จำนวนคนทั้งหมดของเจ้า ซึ่งถูกนับไว้ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปผู้ซึ่งบ่นว่าเรา พวกเขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะให้เจ้าอาศัยอยู่ นอกจากคาเลบบุตรเยฟุนเนห์และโยชูวาบุตรนูน แต่บรรดาลูกน้อยที่เจ้าทั้งหลายว่าจะถูกปล้นเอาไปนั้น เราจะให้พวกเขาเข้าไป และพวกเขาจะรู้จักแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายสบประมาท (กันดารวิถี 14:20-31)

“สิบครั้ง” เป็นโวหารเปรียบเทียบในสมัยพระคัมภีร์สำหรับวลี “ครั้งแล้วครั้งเล่า” (ปฐมกาล 31:7; โยบ 19:3) พูดให้ตรงประเด็นก็คือ พระเจ้าได้ทรงอดทนต่อการบ่นว่าของผู้คนเหล่านี้ เพราะ

แทนที่พวกเขาจะรู้สึกตื่นเต้นพอใจที่ไม่ต้องเป็นทาสในอียิปต์อีกต่อไป พวกเขากลับบ่นเกี่ยวกับอาหารที่พวกเขาต้องกิน (กัณดารวิถี 11:1-14; 31-35) และเกี่ยวกับโมเสสซึ่งเป็นผู้นำที่พระเจ้าทรงเลือก (กัณดารวิถี 12:1-16) แต่ครั้งนี้พระองค์ทรงหมดความอดทน ความไม่เชื่อของพวกเขาจะต้องจ่ายด้วยราคาสูงอย่างน่ากลัว อิสราเอลจะเร่ร่อนไปในทะเลทรายเป็นเวลาสี่สิบปีจนกว่าพวกเขาใหญ่ที่ไม่เชื่อได้ตายลงจนหมด

โอกาสครั้งที่สอง

อิสราเอลจะได้รับโอกาสครั้งที่สองก็ด้วยการยึดดินแดนพันธสัญญาได้ มีบันทึกในเฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 2-3 ถึงวิธีที่ในระหว่างสี่สิบปีแห่งการเดินทางเร่ร่อนนั้น คนอิสราเอลลงเอยในดินแดนซึ่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน (เรียกว่า "ทรานส์จอร์แดน") ไปทางทิศตะวันออกของดินแดนพันธสัญญาได้อย่างไร ดินแดนแถบทรานส์จอร์แดนประกอบด้วยเมืองเอโดม โมอับ และอัมโมน โดยเป็นพื้นที่ที่พระเจ้าได้ประทานแก่ลูกหลานของโลกซึ่งเป็นหลานของอับราฮัม และเอซาวซึ่งเป็นพี่ชายของยาโคบ อย่างไรก็ตาม ผู้คนส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ที่นั่นก็เป็นเครือญาติของคนอิสราเอล แต่ก็มีคนชาติอื่นๆ อาศัยอยู่ด้วย

พระเจ้าได้ทรงนำโมเสสให้เดินทางเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ซึ่งไม่ได้เกี่ยวกับการไปเยี่ยมญาติที่อยู่เมืองไกล ในท้ายที่สุดแล้ว คนอิสราเอลก็เดินทางเข้าไปยังบริเวณหนึ่งซึ่งเรียกว่าบาชาน สถานที่นั้นมีชื่อเสียงที่น่าสะพรึงกลัว ในวรรณกรรมโบราณที่ไม่ใช่พระคัมภีร์นั้น บาชานเป็นที่รู้จักกันว่าเป็น "สถานที่แห่งงูใหญ่ตัวนั้น" เมืองสำคัญสองเมืองของบาชานที่ชื่อว่า อัสทาโรทและเอเดรอี ซึ่งถูกกล่าวหาว่าพาดพิงและเกี่ยวพันกับการเดินทางครั้งนี้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 1:4; โยชูวา 13:12) ถูกพิจารณาว่าเป็นประตูสู่ดินแดนของคนตาย ในบริบทแห่งโลกทัศน์เหนือธรรมชาติของอิสราเอล พระเจ้าได้ทรงนำคนอิสราเอลไปสู่ประตูแห่งนรก

และนั่นยังไม่หมด

พระเจ้าได้ทรงนำคนอิสราเอลที่นั่นให้เผชิญหน้ากับกษัตริย์สองพระองค์ คือสิโหนกับโอก กษัตริย์สองพระองค์เหล่านั้นเป็นพวกอามอไรต์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 3:2-3; 31:4) และเป็นประมุขของพวกที่เรียกกันในพระคัมภีร์ว่าเรฟาอิม ขณะที่บันทึกไว้อย่างเป็นกลางในเฉลยธรรมบัญญัติ 2:11 ว่าคนอานาคยัง "ถูกเรียกว่าเรฟาอิมเช่นเดียวกัน" พระเจ้าทรงนำผู้คน (ผ่านทางโมเสส) ไปยังอีกบริเวณหนึ่งที่ครอบครองโดยมนุษย์ยักษ์ประเภทเดียวกับที่ได้ทำให้สายลับอิสราเอลตกใจกลัวจนขาดความเชื่อเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้น (กัณดารวิถี 13:32-33) เหตุการณ์นั้นได้เป็นสาเหตุของการเดินทางเร่ร่อนเป็นเวลาสี่สิบปี

ทำไมพระเจ้าได้ทรงนำพวกเขาไปที่นั่น? ก็เพราะการเผชิญหน้านั้นเป็นประสบการณ์ล่วงหน้าของสิ่งที่จะต้องทำให้สำเร็จเมื่อเวลาสี่สิบปีนั้นสิ้นสุดลง ในที่สุดอิสราเอลจะต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนเพื่อไปยึดครองดินแดนที่พระเจ้าได้ประทานแก่พวกเขา พระเจ้ากำลังทรงทดสอบประชากรของพระองค์ พวกเขาจะมีความเชื่อและต่อสู้หรือไม่ในครั้งนี้? ถ้าเป็นเช่นนั้น ชัยชนะที่ได้รับจะทำให้พวกเขามีความมั่นใจและความเชื่อสำหรับสิ่งที่รออยู่เบื้องหน้า

คนอิสราเอลได้หันหลังหนีเพราะความหวาดกลัวเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้น แต่ครั้งนี้เรื่องราวจบลงแตกต่างออกไป ดังที่โมเสสกล่าวว่า "พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ทรงมอบเขา (สิโหน) ไว้ต่อเรา และเราได้ตีทำลายเขากับบุตรและประชาชนทั้งสิ้นของเขาเสีย...พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจึงทรงมอบไว้ในมือของเรา ทั้งโอกกษัตริย์แห่งบาชานและประชาชนทั้งสิ้นของเขา และพวกเราได้ฆ่า

พวกเขาจนไม่มีเหลือ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 2:33; 3:3) ผู้เผยพระวจนะอาโมสได้บรรยายการเผชิญหน้านั้นไว้ในหนังสืออาโมสในพระคัมภีร์เดิมเมื่อหลายปีต่อมา อันเป็นการอธิบายผลของการเผชิญหน้าไว้อย่างนี้ว่า “เราเอง [องค์พระผู้เป็นเจ้า] ได้ทำลายล้างคนอาโมไรต์ตรงหน้าพวกเขา แม้พวกนั้นจะมีส่วนสูงอย่างต้นสนสีดาร์และแข็งแรงอย่างกับต้นโอ๊ก” (อาโมส 2:9)

นั่นเป็นวิธีการอันยากลำบากในการเริ่มโอกาสครั้งที่สองของพวกเขา พระเจ้าทรงประสงค์ให้พวกเขาเผชิญหน้ากับความกลัวของพวกเขา ซึ่งเป็นความหวาดกลัวที่ทำให้พวกเขาต้องร่อนเร่อย่างไร้จุดหมายถึงสี่สิบปี พวกเขามีพระเจ้าผู้ได้ทรงแยกทะเลแดงอยู่ฝ่ายเขา ถึงเวลาแล้วที่พวกเขาต้องหวนระลึกถึงสิ่งนั้น

“ถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง”

อิสราเอลประสบความสำเร็จในการต่อกรกับกษัตริย์ซีโหนและโอก และที่นี้เองที่เราได้มีประสบการณ์ครั้งแรกถึงสาเหตุที่การมีชัยเหนือดินแดนพันธสัญญา นั้นบางครั้งต้องเกี่ยวพันกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ประชากรทั้งหมดในเมืองเหล่านั้นซึ่งเป็นถิ่นที่อยู่ของมนุษย์ยักระเฟาอิมถูก “ทำลายอย่างสิ้นเชิง” (เฉลยธรรมบัญญัติ 3:6) เป้าหมายไม่ใช่การแก้แค้น เป้าหมายคือการประกันว่าสายเลือดเนฟีลจะถูกทำลายล้าง สำหรับคนอิสราเอลแล้ว สายเลือดของตระกูลมนุษย์ยักระเฟาอิมเป็นพวกปีศาจ ซึ่งเป็นผลผลิตจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่กบฏและล้มลง พวกเขาไม่อาจอยู่ร่วมกับสิ่งที่สืบทอดมาจากภูตผีปีศาจได้

เมื่อเวลาผ่านไปและก่อนที่คนอิสราเอลจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่คานาอัน โมเสสก็เสียชีวิต ตำแหน่งผู้นำถูกส่งต่อไปให้โยชูวา เขานำการรณรงค์ทางทหารหลายครั้งในการที่คนอิสราเอลพิชิตดินแดนพันธสัญญา และการสงครามเหล่านั้นก็ถูกนำโดยสองปัจจัยที่ผมได้บันทึกไว้ก่อนหน้านั้นแล้ว ในบทนี้ นั่นคือการขับไล่ประชาชาติที่เป็นศัตรูออกไป และในขณะเดียวกันก็กำจัดสายเลือดของตระกูลมนุษย์ยักระเฟาอิมให้หมดไปด้วย

เมื่อมองในบริบทนั้น การพิชิตดินแดนพันธสัญญานั้นเป็นสงครามศักดิ์สิทธิ์...เป็นการต่อสู้กับบรรดาเจ้าแห่งความมืดและพวกศัตรูที่อยู่ภายใต้การควบคุมครอบครองของพวกเขาทั้งหลายที่เป็นปรปักษ์ ซึ่งมีกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ว่าเป็นพวกวิญญาณต่างๆ ที่มีอยู่จริง

ตรรกะแห่งการมีชัยขณะนี้ถูกสรุปไว้อย่างดีใน โยชูวา 11:21-22 นั่นคือ

คราวนั้นโยชูวาได้ทำลายคนอานาคจากแดนเทือกเขา จากเฮโบรน จากเดบีร์ จากอานาบ และจากทั่วแดนเทือกเขายูดาห์ และจากทั่วแดนเทือกเขาอิสราเอล โยชูวาได้ทำลายคนเหล่านี้เสียพร้อมทั้งเมืองของพวกเขาด้วย ไม่มีคนอานาคเหลืออยู่ในแผ่นดินของประชาชนอิสราเอล เว้นแต่ในกาซา กัท และอัสโดดที่ยังมีเหลืออยู่บ้าง

ทำไมสิ่งนี้จึงสำคัญ

การสู้รบของโยชูวาส่วนใหญ่แล้วประสบความสำเร็จ แต่ก็ไม่สมบูรณ์ มีมนุษย์ยักระเฟาอิมสองสามคนที่หลบหนีไปได้ และขณะที่นั่นอาจจะไม่ได้ดูเหมือนสำคัญมากนัก แต่มันก็เป็นลางบอกเหตุต่อเหตุการณ์ต่างๆ ที่จะตามมา มนุษย์ยักระเฟาอิมบางคนลงเอยปักหลักอยู่ที่เมืองกัท เมืองนี้จึงกลายเป็นเมืองของพวกฟีลิสเตีย (โยชูวา 13:3) และเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของโกลิอัทในช่วงเวลาของกษัตริย์ดาวิด (1 ซามูเอล 17:4) โกลิอัทไม่ได้เป็นเพียงมนุษย์ยักระเฟาอิมคนเดียวในเมืองกัทเช่นกัน (1

พงศาวดาร 20:5-8) ความจริงแล้วไม่ใช่ทุกคนเหล่านั้นที่ถูก “ทำลายอย่างสิ้นเชิง” ในระหว่างการทำสงครามยึดครองดินแดนพันธสัญญาอันถูกทำลาย และความจริงที่ว่า การยึดครองนั้นไม่ได้กระทำให้สำเร็จสมบูรณ์ตามคำสั่งที่สำคัญที่สุดนั้นก็มิผลต่อคนอิสราเอล

มีกล่าวไว้ในหนังสือผู้วินิจฉัยด้วยวิธีการอื่นๆ ว่าการทำสงครามยึดครองนั้นไม่สมบูรณ์ตอนที่โยชูวาเสียชีวิต สิ่งนี้ไม่เคยมีการตระหนักอย่างแท้จริงเลย คนอิสราเอลตัดสินใจว่าพวกเขาได้ทำดีพอแล้วและก็ไม่เชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้าให้ขับไล่ชนชาติอื่นๆ ออกไป แต่การเชื่อฟังเพียงบางส่วนคือการไม่เชื่อฟัง

คนอิสราเอลจะใช้เวลาหลายศตวรรษเพื่อชดใช้ต่อการตัดสินใจของพวกเขาที่ไม่ยอมทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า มีการกล่าวอย่างจริงที่นาสะพริงกัสนึงไว้ในหนังสือผู้วินิจฉัย นั่นคืออิสราเอลถูกบรรดาชาติต่างๆ ที่เป็นศัตรูตีพ่ายซ้ำแล้วซ้ำเล่าและความเชื่อสัตย์ต่อความเชื่อในพระเจ้าก็เกือบสูญหายไป หลายสิ่งดีขึ้นในสมัยของกษัตริย์ดาวิดกับโซโลมอนโอรสของพระองค์ แต่เมื่อกษัตริย์โซโลมอนสิ้นพระชนม์ อิสราเอลก็แตกสลายและเข้าสู่สงครามกลางเมืองและการไหว้รูปเคารพ

ความรุ่งโรจน์แห่งชัยชนะถูกบดบังด้วยความล้มเหลวที่ยิ่งใหญ่ พวกเขาพ่ายแพ้ทั้งๆ ที่ดูเหมือนว่าพวกเขาชนะอย่างแน่นอน การปกครองแห่งอาณาจักรของพระเจ้าซึ่งก็คือแผนการของพระองค์เพื่อฟื้นฟูสวนเอเดนนั้นล้มเหลวอย่างมาก โลกทัศน์เหนือธรรมชาติที่เกิดขึ้นจาก (เหตุการณ์ที่) หอบาเบล พร้อมด้วยประชาชาติที่ไม่เชื่อต่างๆ ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมครอบครองของบรรดาพระชั่วร้ายทั้งหลาย ก็ยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง อิสราเอลถูกตีพ่ายและกระจัดกระจายไป และดินแดนพันธสัญญาของพวกเขาก็ตกอยู่ภายใต้การปกครองของพระอื่นๆ กับผู้คนของพวกนั้น โลกทัศน์แบบเดียวกันนี้แทรกซึมเข้าไปในพระคัมภีร์ใหม่เช่นกัน เปาโลใช้คำศัพท์ต่างๆ เช่น *พวกภูตผีที่ปกครอง พวกภูตผีที่มีอำนาจ พวกภูตผีที่ครอบครองบัลลังก์ พวกภูตผีที่มีฤทธิ์เดช* เพื่ออธิบายถึงบรรดาเจ้าแห่งความมืด คำศัพท์แต่ละคำเหล่านั้นถูกใช้ในระยะเวลาในประวัติศาสตร์เพื่ออ้างถึงการปกครองในแง่ภูมิศาสตร์

สาเหตุของความล้มเหลวของคนอิสราเอลคือการไม่เชื่อฟังกับการขาดความเชื่อในส่วนของประชากรของพระเจ้า มนุษย์นั้นอ่อนแอ เราอาจจะสงสัยว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงห่วงใยเกี่ยวกับพวกเรา แต่ถ้าเรามองย้อนกลับไปยังสวนเอเดน เราก็จะรู้ว่าทำไม พระเจ้าได้ทรงอุทิศพระองค์เองอย่างสัตย์ซื่อต่อมนุษยชาติ เราเป็นฉายาของพระองค์และเป็นครอบครัวในโลกของพระองค์ แผนการดั้งเดิมของพระองค์เพื่อปกครองโลกนี้นั้นรวมพวกเราด้วย การที่พระเจ้าจะทรงปฏิเสธการมีส่วนร่วมของมนุษย์ในการปกครองของสภาของพระองค์ในโลก จะเป็นการบอกเป็นนัยว่าพระองค์ไม่ทรงสามารถทำให้มันสำเร็จได้ หรือว่ามันเป็นแนวคิดที่ไม่ดีในตอนเริ่มแรกแล้ว พระเจ้าไม่ทรงไร้ความสามารถที่จะบรรลุพระประสงค์ของพระองค์เอง และดังที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ผ่านมาแล้วว่า พระองค์ไม่ทรงทำผิดพลาด

ถึงเวลาแล้วสำหรับวิธีการใหม่ (ที่จะใช้) เพื่อแก้ปัญหาดั้งเดิมแห่งความบาปและความล้มเหลว มนุษยชาติไม่อาจถูกวางใจให้ทำการฟื้นฟูการปกครองอาณาจักรแห่งสวนเอเดนได้ มีเพียงพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่ทรงสามารถทำสิ่งที่จำเป็นต้องทำให้สำเร็จได้ มีเพียงพระเจ้าองค์เดียวที่ทรงสามารถปฏิบัติตามข้อผูกพันแห่งพันธสัญญาของพระองค์เองได้ แต่มนุษย์จะไม่ถูกกันออกไป *พระเจ้าจะต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์* พระเจ้าจะต้องทรงปฏิบัติตามพระราชบัญญัติและพันธสัญญาเหล่านั้นด้วยพระองค์เอง และจากนั้นก็ต้องรับโทษทัณฑ์แทนสำหรับความล้มเหลวทั้งหมดของมนุษย์ แต่การทำให้วิธีแก้ปัญหาที่ไม่อาจจินตนาการได้นั้นสำเร็จ หมายความว่าสิ่งนี้จะต้องถูก

เก็บเป็นความลับจากทุกคน ซึ่งรวมถึงสิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติที่ชาญฉลาดผู้เป็นปฏิปักษ์ต่อพระ
ประสงค์ของพระองค์ด้วย นั่นจะไม่ง่ายเลย

บทที่สิบ ปิดซ่อนไว้ให้เห็นเด่นชัด

นับตั้งแต่การล้มลง พระเจ้าได้ทรงพยายามจะฟื้นฟูเป้าหมายดั้งเดิมของพระองค์สำหรับสวนเอเดนขึ้นมาใหม่ นั่นคือการได้สถิตอยู่กับทั้งครอบครัวศักดิ์สิทธิ์และครอบครัวมนุษยบนโลกของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงบอกอาดัมกับเอวาให้มีลูกดกและทวีมากขึ้น และโดยวิธีนั้นก็เป็นการเผยแพร่งการปกครองที่ประเสริฐของพระเจ้าไปทั่วโลก พระเจ้าทรงประสงค์ให้ทั้งโลกเป็นสถานที่ที่สวรรค์และโลกมาบรรจบกัน...เป็นที่ซึ่งมนุษย์จะสามารถมีความสุขเปลี่ยวเปลี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และเป็นที่ซึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์สามารถมีความสุขเปลี่ยวเปลี่ยวกับโลกและมนุษยชาติได้ เราเห็นว่านั่นดำเนินไปอย่างไร

ประวัติแห่งความล้มเหลว

มนุษย์ทำบาปและถูกขับไล่ออกไปจากพระพักตร์ของพระเจ้า สวนเอเดนถูกปิด ภูเขาสูงซึ่งเป็นศัตรูที่เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ถูกเนรเทศ...ถูกทำให้พ่ายแพ้หรือโยนออกไปจากพระพักตร์ของพระเจ้า...ลงไปยังโลกซึ่งเป็นสถานที่ที่ความตายครอบครองและเป็นที่ซึ่งชีวิตไม่ได้เป็นนิรันดร์ ภูเขาสูงนั้นกลายเป็นเจ้าแห่งความตาย และตั้งนั้นมันจึงมีสิทธิ์เหนือมนุษย์ทุกคนที่มีชีวิตอยู่ เพราะพวกเขาทำบาปและค่าจ้างของความบาปคือความตาย (โรม 6:23)

ภายหลังเหตุการณ์น้ำท่วมโลก พระเจ้าได้ทรงบอกข้าเป้าหมายของสวนเอเดนแก่โนอาห์กับครอบครัวของเขาอีกครั้ง นั่นคือให้มีลูกดกและทวีมากขึ้น นี่เป็นการทำซ้ำอีกครั้ง แต่มนุษย์กลับกบฏ แทนที่จะเชื่อฟังพระเจ้าและเผยแพร่งความรู้และการปกครองของพระเจ้าออกไปทุกแห่งหน พวกเขากลับจะสร้างหอสองที่ซึ่งพระเจ้าทรงสามารถเสด็จมาหาพวกเขาได้

และก็ล้มเหลวอีกครั้ง พระเจ้าจะไม่ทรงพยายามอีกต่อไปแล้ว พระองค์ทรงทำให้ภาษาของประชาชนชาติต่างๆ สับสนและมอบบชาติเหล่านี้ไว้ในการปกครองของสภาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ จากนั้นพระองค์ก็ทรงตัดสินพระทัยจะเริ่มต้นใหม่อีกครั้งกับครอบครัวมนุษยครอบครัวใหม่ โดยผ่านทางอับราฮัมกับนางซาราห์ พระองค์จะทรงหวนกลับไปจัดการกับชาติอื่นๆ อีกครั้งโดยผ่านทางลูกหลานของอับราฮัม เมื่อมีการฟื้นฟูการปกครองอาณาจักรของพระองค์ขึ้นมาใหม่ (ปฐมกาล 12:3)

นี่ก็เป็นความล้มเหลวอีกเช่นกัน รวมทั้งความพยายามครั้งต่อไปด้วยที่นำอิสราเอลออกจากอียิปต์แล้วเข้าสู่ซีนาย และท้ายที่สุดก็เข้าสู่ดินแดนพันธสัญญา อิสราเอลล้มเหลว ในที่สุดพระเจ้าก็ทรงยกชูกษัตริย์ดาวิดขึ้น...จากนั้นก็กษัตริย์โซโลมอน แต่หลังจากกษัตริย์โซโลมอนสิ้นพระชนม์ อิสราเอลก็หันไปติดตามพระอื่นๆ และคนอิสราเอลก็หันมารบพุ่งกันเอง พระเจ้าต้องทรงขับไล่พวกเขาออกไปจากดินแดนพันธสัญญา

เรื่องราวของมนุษย์นั้นถ้าปราศจากการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า ก็เป็นเรื่องราวแห่งความล้มเหลว นี่เป็นเพราะมนุษย์หลงหายไปนับแต่การล้มลงครั้งนั้น มนุษย์ทุกคนไม่สมบูรณ์และออกห่างจากพระเจ้า ไม่มีผู้นำที่เป็นมนุษย์คนใดจะได้รับความไว้วางใจให้เริ่มต้นและรักษาอาณาจักรของพระเจ้าได้ พวกเขาจะต่อต้านการถวายความจงรักภักดีแต่พระเจ้าเพียงผู้เดียว พวกเขาจะทำตามใจตนเอง มนุษย์จะทำบาป ล้มลง และเข้าร่วมกับเจ้าแห่งความตาย ซึ่งเป็นศัตรูสำคัญของพระเจ้า แต่มีมิติของพระเจ้าในการแบ่งปันพระพรแห่งการเป็น ผู้ดูแล-กษัตริย์ เหนือสวนเอเดนแห่งใหม่ จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ถ้าปราศจากมนุษย์ และหนทางเดียวที่มนุษย์จะสามารถรักษาแผนการของ

พระเจ้าไปจนถึงที่สุดได้นั้น ก็คือจะต้องทำให้พวกเขาเป็นคนใหม่อีกครั้ง และคำสาปแช่งแห่งการล้มลงจะต้องถูกเพิกถอนเสียก่อน
และสำหรับเรื่องนั้น พระเจ้าก็ทรงมีแผนการ

วิธีแก้ปัญหา และปัญหา

พระเจ้าทรงต้องการมนุษย์ผู้หนึ่งที่เป็นมากกว่ามนุษย์ นั่นคือผู้ที่สามารถต้านทานการทดลองได้...ผู้ที่จะเชื่อฟังตลอดเวลา...ผู้เหมาะสมต่อตำแหน่งกษัตริย์...ผู้สามารถกลับคำสาปแช่งแห่งความตายได้ด้วยการตายและจากนั้นก็ฟื้นขึ้นมาอีกครั้งโดยอำนาจของตัวเอง ทั้งหมดนี้สามารถเกิดขึ้นได้ในเพียงหนทางเดียว นั่นคือพระเจ้าพระองค์เองจะทรงสภาพเป็นมนุษย์ พระเจ้าจะทรงทำให้แผนการของพระองค์เองสำเร็จ *ในฐานะมนุษย์ผู้หนึ่ง* เพื่อมนุษยชาติทั้งปวง และก็ทรงฟื้นฟูสวนเอเดนขึ้นมาใหม่ เพียงเมื่อมนุษย์ได้รับการอภัยโทษบาปและทำให้บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์เหมือนพระเยซู ผ่านฤทธิ์อำนาจแห่งการฟื้นคืนพระชนม์เท่านั้น (1 ยอห์น 3:1-3) ที่จะสามารถทำให้สวนเอเดนเป็นความจริงขึ้นมาได้

แต่ก็มีปัญหา ถ้าแผนการนั้นถูกค้นพบ นั่นคือแผนการที่มนุษย์คนนั้นผู้ทรงเป็นพระเจ้าเสด็จมาที่นี่เพื่อวายพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์ เพื่อประกันว่านิมิตดั้งเดิมของพระเจ้าจะได้รับการฟื้นฟู บรรดาเจ้าแห่งความมืดก็จะไม่ยอมถูกหลอก

นี่เป็นสิ่งที่เปาโลกล่าวไว้อย่างถูกต้องในจดหมายฝากถึงคริสตจักรที่โครินธ์ นั่นคือ

แต่เรากล่าวถึงพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นความล้าลึก คือพระปัญญาที่ทรงซ่อนไว้นั้น และที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ก่อนปฐมกาล เพื่อการรับศักดิ์ศรีของเรา ไม่มีอำนาจครอบครองใดๆ ในยุคนี้รู้จักพระปัญญานี้ เพราะว่าถ้ารู้จักแล้ว จะไม่เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริรุ่งโรจน์กางเขน (1 โครินธ์ 2:7-8, ฉบับ LEB)

เปาโลกำลังพูดถึงใคร? คำว่า*ผู้ครอบครอง*อาจหมายถึงผู้มีอำนาจที่เป็นมนุษย์ได้ เช่น ปอนทิอุส ปิลาต และบรรดาผู้นำชาวยิว แต่ในมุมมองของเปาโลยังมีผู้ครอบครองที่มีอำนาจในฟ้าอากาศ (เอเฟซัส 2:2) อีกด้วย ศัตรูของพระเจ้า ทั้งมนุษย์*และ*สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ต้องไม่รู้แผนการนี้ ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของ พระเจ้า-มนุษย์ องค์นั้น

แต่คุณก็จะเก็บเรื่องนั้นเป็นความลับได้อย่างไร?

พระเมสสิยาห์ที่ถูกปิดเป็นความลับ

การฟื้นฟูสวนเอเดน (จะสำเร็จได้) ขึ้นอยู่กับ พระเจ้า-มนุษย์ องค์นั้น แน่แน่นอนว่าพระองค์คือพระเยซู ขาวนาซาเรธซึ่งเป็นพระเมสสิยาห์ แต่นี่ทำให้คุณประหลาดใจหรือไม่ที่ว่าผมชี้แนะว่าแผนการเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์นั้นเป็นความลับ? เราเพียงแต่อ่านพระคัมภีร์เดิมและมองเห็นแผนการทั้งหมดไม่ได้หรือไม่? ไม่ครับ เราไม่สามารถทำเช่นนั้นได้

เชื่อหรือไม่ว่าไม่มีข้อพระคัมภีร์ในภาคพันธสัญญาเดิมเลยที่ใช้คำว่า *พระเมสสิยาห์* กับมนุษย์ คนหนึ่งที่มีความจริงแล้วคือพระเจ้า และเป็นผู้ที่ตายเพื่อความบาปของมนุษยชาติ ไม่มีแม้แต่ในอิสยาห์ 53:11 ที่ได้ให้ภาพของ "ผู้รับใช้ที่ทนทุกข์" ไว้ คำว่า *พระเมสสิยาห์* ไม่เคยปรากฏอยู่ในบทนั้นเลย และก็ไม่ปรากฏในบทอื่นๆ ของหนังสืออิสยาห์ด้วย คำว่า "ผู้รับใช้" หมายถึงประเทศ

อิสราเอล ซึ่งไม่ใช่ผู้ช่วยให้รอดที่เป็นบุคคล (อิสยาห์ 41:8; 44:1-2, 21; 45:4; 48:20; 49:3) และคำว่า *พระเมสสิยาห์* ซึ่งหมายความว่า "ผู้ได้รับการเจิม" นั้นบ่อยครั้งเกือบจะหมายถึงกษัตริย์ดาวิดหรือลูกหลานคนหนึ่งของพระองค์ผู้ทรงครอบครองในฐานะกษัตริย์ต่อจากพระองค์เท่านั้น

ความจริงแล้ว หลักฐานของสิ่งที่ผมกำลังกล่าวถึง ที่ว่าข้อมูลโดยรวมของพระเมสสิยาห์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่จะทรงวายพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์อีกครั้งนั้น หาได้ยากในพระคัมภีร์เดิม แต่เห็นได้ชัดในพระคัมภีร์ใหม่

คิดถึงวิธีที่พวกสาวกตอบสนองต่อพระเยซูตอนที่พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าพระองค์กำลังจะเสด็จไปสิ้นพระชนม์ที่กรุงเยรูซาเลม คำประกาศนั้นทำให้พวกเขาเศร้าโศกและสับสน (มัทธิว 17:22-23; มาระโก 9:30-32) พวกเขาไม่ได้ตอบสนองโดยทูลว่า "โอ ใช่แล้ว พวกข้าพระองค์ได้อ่านเรื่องนั้นแล้วในพระคัมภีร์" แม้แต่เปโตรยังกล่าวตำหนิพระเยซูที่ตรัสเช่นนั้น (มัทธิว 16:21-23)

พวกสาวกไม่มีเหตุผล...ไม่มีความเฉลียวใจถึงแผนการใหม่นี้ของพระเจ้า พวกเขาคิดเพียงว่าพระเยซูทรงเป็นบุตรของกษัตริย์ดาวิดและเป็นทายาทที่ชอบธรรมแห่งพระบัลลังก์ของพระองค์...เป็นผู้ที่ทรงทำการอัศจรรย์อย่างที่ยรรดาผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมทำ

แม้แต่ *ภายหลัง* การฟื้นคืนพระชนม์ ตาใจของพวกสาวกยังต้องถูกเปิด *ด้วยวิธีเหนือธรรมชาติ* เพื่อจะได้เห็นถึงพระเมสสิยาห์ผู้กำลังทนทุกข์ ภายหลังจากพระเยซูได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว พระองค์ก็ทรงปรากฏต่อพวกเขาและตรัสว่า

"นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราบอกไว้กับท่านทั้งหลายขณะที่เรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาถ้อยคำที่เขียนไว้ในหมวดธรรมบัญญัติของโมเสส ในหมวดผู้เผยพระวจนะ และในหมวดเพลงสดุดีที่กล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ" แล้วพระองค์ทรงช่วยให้ใจของพวกเขาสว่างเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์ (ลูกา 24:44-45)

"แผนการใหม่" ของพระเจ้านี้ คือว่าพระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์และจากนั้นทรงฟื้นขึ้นจากความตาย เพื่อกลับคำสาปแช่งแห่งการล้มลงนั้นไม่ปรากฏอย่างชัดแจ้งในพระคัมภีร์เดิมเลย แต่มีเงื่อนงำกระจายอยู่ทั่วพระคัมภีร์เดิมตามที่ต่างๆ มากมายหลายสิบที่ สิ่งทั้งหมดนี้ไม่เคยถูกเปิดเผยในที่เดียวกันเลย ข้อมูลโดยรวมของพระเมสสิยาห์จะเห็นได้ชัดก็ด้วยการมองย้อนกลับไปยังเหตุการณ์ต่างๆ เท่านั้น และเมื่อถึงตอนนั้นจะเห็นได้ชัดก็เฉพาะบางคนที่รู้แล้วว่า จะมองหาอะไร และคาดหวังจะเห็นอะไร

แน่นอนว่า สิ่งชั่วร้ายเหนือธรรมชาติผู้ชาญฉลาดต้องรู้ว่าบุตรของดาวิดที่มีการพยากรณ์ไว้ได้เสด็จมาแล้ว (มัทธิว 8:28-29; ลูกา 4:31-35) แต่พวกมันก็รู้เพียงแค่นั้นโดยจับความเข้าใจจากพระคัมภีร์เดิม แต่ไม่มีสิ่งใดที่พวกภูตผีปีศาจเคยพูดที่จะสร้างความประทับใจว่าพวกมันเข้าใจว่าพระเยซูต้องเสด็จมายังโลกเพื่อวายพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์อีกครั้ง เพื่อจะกลับคำสาปแช่งนั้น

อย่างที่เปาโลกล่าวไว้ ว่าถ้าพวกมันกับซาตานเข้าใจสิ่งนั้น พวกมันก็จะไม่มีวันเคลือบใจผู้คนอย่างยูดาสให้ทรยศพระเยซู โดยชี้พระองค์ให้กับคนเหล่านั้นที่ต้องการสังหารพระองค์หรือแม้ว่ามารซาตานกับคนเหล่านั้นที่เป็นพวกเดียวกับมันจะเป็นสิ่งต่างๆ มากมาย แต่พวกมันไม่ได้ปัญญาอ่อน พวกมัน *ถูกหลอกให้หลง* ทำการสังหารพระเยซูอย่างที่พระเจ้าได้ทรงวางแผนไว้ พวกมันเริ่มทำให้เกิดเหตุการณ์มากมายที่จะนำไปสู่จุดจบของพวกมันเอง สิ่งนี้เป็นการนำทางผิดที่ถูกวางแผนไว้อย่างยอดเยี่ยม

บางส่วนของข้อมูลโดยรวมนั้น

เมื่อมองย้อนกลับไป เราก็สามารถเห็นชิ้นส่วนต่างๆ ของข้อมูลโดยรวมของพระเมสสิยาห์อย่างชัดเจนมากขึ้นกว่าที่พวกเขาสามารถมองเห็นได้ ขณะไม่มีข้อพระคำที่อธิบายถึงบุตรของดาวิดผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่ศักดิ์สิทธิ์ ผู้จะสิ้นพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์เพื่อกลับค่าแห่งสาปนั้น เส้นด้ายเหล่านั้นก็วิ่งผ่านตลอดทั่วพระคัมภีร์เดิม การได้เห็นวิธีที่แผนการนั้นดำเนินไปจนเสร็จสิ้นแล้วนั้น ทำให้คุณสามารถหาด้ายเส้นหนึ่งและเริ่มแกะรอยตามลวดลายได้

ตัวอย่างเช่น ถ้าถามว่า “ใครคือบุตรของพระเจ้า?” ในพระคัมภีร์เดิมนั้นคำตอบก็ไม่ใช่ “พระเยซู” อาดัมเป็นบุตรของพระเจ้า เขาเป็นมนุษย์คนแรก อีสรเอลถูกเรียกว่าบุตรของพระเจ้า (อพยพ 4:23; โสเซยา 11:1) กษัตริย์อีสรเอลถูกเรียกว่าบุตรของพระเจ้า (สดด 2:7) ในพระคัมภีร์ใหม่ พระเยซูคือ “อาดัมคนที่สอง” และเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” (โรม 1:4; 1 โครินธ์ 15:45; 2 โครินธ์ 1:19; ฮีบรู 4:4)

เราอาจถามว่า “ใครคือผู้รับใช้ของพระเจ้า?” อาดัมรับใช้พระเจ้า (ปฐมกาล 2:15) อีสรเอลถูกเรียกว่าผู้รับใช้ของพระเจ้า (อิสยาห์ 41:8; 44:1-2, 21; 45:4; 48:20; 49:3) กษัตริย์ดาวิดและกษัตริย์องค์อื่นๆ ของอีสรเอลในเชื้อสายของพระองค์ถูกเรียกว่าผู้รับใช้ของพระเจ้า (2 ซามูเอล 3:18; สดด 89:3; 1 พงศ์กษัตริย์ 3:7; 2 พงศาวดาร 32:16) พระเยซูทรงเป็นผู้รับใช้ด้วยเช่นกัน (กิจการฯ 3:13; 4:30; ฟิลิปปี 2:1-8)

บุตรเหล่านี้ของพระเจ้าและบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าทนทุกข์หรือไม่? การดำรงชีวิตอยู่ในโลกของพวกเขาสิ้นสุดที่ตรงไหน? และการดำรงชีวิตอยู่นั้นมีการเริ่มต้นใหม่หรือไม่? พวกเขาจะมีอนาคตหรือไม่ในสวนเอเดนแห่งใหม่? คำตอบต่อทุกคำถามคือใช่ ทั้งอาดัม อีสรเอล และกษัตริย์ในพงศ์พันธุ์ของดาวิดต่างถูกเนรเทศออกจากพระพักตร์ของพระเจ้า อันเป็นสถานที่ในโลกซึ่งพระองค์ประทับอยู่ (นั่นคือสวนเอเดนกับดินแดนพันธสัญญา) แต่พวกเขาก็ได้รับและจะได้รับการไถ่ในสวนเอเดนแห่งใหม่ เพื่ออยู่กับพระเจ้าและพระเยซูผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์

ประเด็นคือว่าบุคคลทั้งหมดเหล่านี้ขึ้นไปหาพระเยซูในทางใดทางหนึ่ง และ *พระองค์ก็ทรงทำให้แบบแผนเหล่านั้นสมบูรณ์* พระองค์ทรงเป็นภาพที่รวมเป็นหนึ่งซึ่งมองเห็นได้เมื่อตอนที่ชิ้นส่วนต่างๆ ทั้งหมดถูกสืบค้นและนำไปวางไว้ในที่ที่เหมาะสม ทุกสิ่งมองเห็นได้ด้วยตา แต่ก็ไม่สามารถสืบพบได้โดยไม่พิจารณาเหตุการณที่เกิดขึ้นแล้ว

ทำไมสิ่งนี้จึงสำคัญ

สิ่งชั่วร้ายผู้ชาญฉลาด ทั้งซาตาน พวกภูตผีปีศาจ และบรรดาพระในระดับรองซึ่งปกครองประชาชาติต่างๆ อยู่กันไม่รู้ทุกสิ่ง พวกมันไม่มีปัญญาแบบพระเจ้า และก็ไม่สามารถเจาะเข้าไปหยั่งรู้พระทัยของพระองค์ได้ เรามีแนวโน้มจะทึกทักว่าเนื่องจากพวกมันเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติ พวกมันจึงรู้ทุกสิ่งไม่เป็นความจริงเลย มีเพียงพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่ทรงรู้ทุกอย่าง และพระองค์ก็บังเอิญอยู่ฝ่ายเราด้วย

เนื่องเพราะการล้มลงนั้น ซาตานจึงมีขอบเขตอำนาจอันชอบธรรมเหนือพวกเราทุกคน ผมหมายความว่าอะไรหรือ? ก็เพราะความบาปของอาดัม “ความตายได้แพร่ไปถึงมวลมนุษยทุกคน” (โรม 5:12) งูใหญ่ตัวนั้นถูกสาปแช่งโดยถูกโยนลงมาปกครองเหนืออาณาจักรของคนตาย ซึ่งก็คือ

โลกของคนตายหรือที่เราหมายถึงนรก เป็นเพราะการล้มลงนั้น ทุกคนจึงถูกกำหนดให้ตายและไป อยู่ในอาณาจักรของคนตาย ที่ซึ่งมารชาดานครอบครองอยู่

ทั้งหมดนั้นเปลี่ยนแปลงเมื่อพระเยซูเสด็จมา *ในครั้งแรก* และทำให้แผนการแห่งความรอดของ พระเจ้าสำเร็จสมบูรณ์ ด้วยการวายพระชนม์บนกางเขนและฟื้นคืนพระชนม์ ก้าวแรกในการฟื้นฟูสวน เอดินคือการจัดหาวิธีการให้มนุษย์ชาติหลีกเลี่ยงจากคำสาปแช่งแห่งความตายนั้น ทุกคนที่เชื่อ นั้น คือผู้ซึ่งถูกทำให้เป็นสมาชิกในครอบครัวและอาณาจักรของพระเจ้า ไม่ตกเป็นจำเลยของคำ สาปแช่งแห่งความตายและของเจ้าแห่งความตายอีกต่อไป นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมพระเยซูตอน พระองค์ทรงเริ่มงานรับใช้ในการฟื้นฟูอาณาจักรของพระเจ้า (ลูกา 10:1-9) ตรัสว่า “เราเห็นชาดาน ตกจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ” (ลูกา 10:18) พระเยซูทรงรู้ว่าการวายพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ ของพระองค์จะจ่ายหนี้บาปของคนบาป โดยทำให้ชาดานไม่สามารถอ้างสิทธิ์เหนือวิญญาณของเรา ได้ อาณาจักรของพระเจ้าคือจุดเริ่มต้นแห่งการสิ้นสุดของเจ้าแห่งความตาย

เราต้องระลึกไว้อีกครั้งว่าเราเป็นใคร และอัตลักษณ์ของเรามาจากไหน ผู้เชื่อทั้งหลายเมื่อมา รวมตัวกันในฐานะคริสตจักรแล้ว ก็ถูกเรียกว่า *พระกายของพระคริสต์* และพระกายของพระเยซูทรง ถูกทำให้เป็นขึ้น เราจะเป็นอย่างนั้นมากก็เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมา (1 โครินธ์ 15:20-23) พระองค์ทรง เป็น *ผลแรก* ของพวกที่ล่วงลับไปแล้ว เราจึงเป็น “คริสตจักรของบรรดาบุตรหัวปีผู้มีชื่อจารึกไว้ใน สวรรค์แล้ว” (ฮีบรู 12:22-24) เหมือนดังที่ยอห์นกล่าวไว้ว่า “แต่ทุกคนที่ยอมรับพระองค์ คือคนที่ เชื่อในพระนามของพระองค์นั้น พระองค์ก็จะประทานสิทธิให้เป็นลูกของพระเจ้า” (ยอห์น 1:12, ฉบับ LEB) *ชาดานไม่มีสิทธิ์เหนือลูกๆ ของพระเจ้า* เพราะพวกเขาจะเป็นขึ้นจากความตาย ไม่มี เหตุผลที่จะมองหาคนเป็นในอาณาจักรของคนตาย

พระเจ้าจะไม่ทรงเปิดเผยแผนการหรือพระประสงค์ของพระองค์แก่ผู้ใด ไม่ว่าจะ เป็นมนุษย์ หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และไม่อาจจะจงรักภักดีต่อพระองค์หรือเป็นศัตรูกับพระองค์ รายละเอียดของวิธีที่ พระเมสสิยาห์จะทรงทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จนั้นต้องถูกปิดซ่อนไว้ แต่พระเจ้า จะทรง อนุญาตให้พวกเขาอยู่ในเงื่อนงำที่ชัดเจนแน่นอน ที่เมื่อพระเมสสิยาห์ทรงปรากฏ พระองค์จะทรงเป็น พระเจ้าในร่างมนุษย์ และการฟื้นฟูอาณาจักรแห่งสวนเอดินนั้นเป็นเกมตาสุดท้าย ดังที่เราจะได้เห็น ในสองบทต่อไป ซึ่งก็เป็นข้อมูลเพียงพอที่จะกระตุ้นความเชื่อขึ้นในหัวใจของผู้คน และล่อหลอก บรรดาเจ้าแห่งอำนาจมืดเข้าสู่การเริ่มการทำลายล้างตนเองของพวกเขา

บทที่สิบเอ็ด

เจตนารมณ์เหนือธรรมชาติ

ในบทที่แล้ว เราเห็นถึงวิธีที่พระคัมภีร์เดิมแสดงให้เห็นพระเมสสิยาห์ด้วยการปิดซ่อนพระองค์ไว้ให้เห็นเด่นชัด กฎเกณฑ์สำคัญสู่แผนการของพระเจ้าเพื่อฟื้นฟูสวนเอเดนและเพื่อไถ่มนุษยชาติ นั่นคือ การที่พระเยซูซึ่งเป็นพระเมสสิยาห์ต้องวายพระชนม์บนกางเขนและจากนั้นก็ฟื้นคืนพระชนม์

การเป็นมนุษย์เท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงสามารถประกันว่ากษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งเป็นมนุษย์จากวงศ์วานของดาวิดจะปกครองประชากรของพระองค์ โดยไม่ตกลงในความบาปและไม่พลัดหลงฝ่ายวิญญาณ และเพียงแต่กษัตริย์พระองค์นั้นสิ้นพระชนม์แทนที่ประชากรของพระองค์และทรงฟื้นขึ้นจากความตายเท่านั้น ที่พระเจ้าจะทรงสามารถพิพากษาความบาปได้อย่างถูกต้องยุติธรรม และจัดหาความรอดให้ในเวลาเดียวกันได้ ด้วยการวายพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์ของพระเมสสิยาห์ เท่านั้นที่ผู้คนที่ล้มลงในความบาปจะยังคงมีตำแหน่งและสถานะในสภาแห่งครอบครัวของพระเจ้า โดยปกครองในอาณาจักรแห่งสวนเอเดนที่ฟื้นฟูขึ้นใหม่ ตามที่วางแผนไว้แต่เดิม

แต่เมื่อคิดถึงทุกสิ่งที่เป็นข้อกำหนด นั่นคือ ด้วยวิธีใดก็ตาม พระเยซูต้องทรงทำให้แน่ใจว่าเจ้าแห่งความมืดที่เหนือธรรมชาติชักใยมนุษย์ให้สังหารพระองค์ โดยไม่เข้าใจว่าจริง ๆ แล้วพวกเขากำลังทำอะไร ดังที่เปาโลได้กล่าวกับชาวโครินธ์ (1 โครินธ์ 2:6-8) ว่าถ้าพวกเขาจริงจังว่าจะเกิดผลลัพธ์อะไร พวกเขาจะไม่วันตรึงกางเขนองค์พระผู้เป็นเจ้า

ชีวิตและงานรับใช้ของพระเยซูอาจจะสมเหตุสมผลมากขึ้นเมื่อพิจารณาจากหลัง ตัวอย่างเช่น เป็นการง่ายสำหรับผู้อ่านพระคัมภีร์ใหม่ที่จะได้รับความประทับใจว่างานรับใช้ของพระเยซูซึ่งนำไปสู่ (การถูกตรึง) กางเขนนั่นค่อนข้างเป็นไปได้ตามอำเภอใจหรือไร้แบบแผน อย่างไรก็ตาม หนังสือพระกิตติคุณทั้งสี่เล่มไม่ได้เสนอจากแบบเดียวกันเสมอไป ตัวอย่างเช่น การประสูติของพระเยซูถูกพบอยู่ในหนังสือสองเล่มเท่านั้น (มัทธิวกับลูกา) และมีเพียงเล่มเดียวที่กล่าวถึงพวกนักปราชญ์ (มัทธิว บทที่ 2) บางครั้ง จากต่างๆ ปรากฏตามลำดับที่แตกต่างกันเล็กน้อยในหนังสือพระกิตติคุณแต่ละเล่ม แต่การกระทำเหล่านั้นของพระเยซูที่บันทึกไว้ในหนังสือพระกิตติคุณซึ่งนำไปสู่การถูกตรึงกางเขน ไม่ว่าจะเป็นการรักษาโรค การเทศนาเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า การให้อภัยคนบาป การเผชิญหน้ากับความหน้าซื่อใจคด นั้นเป็นมากกว่าการกระทำตามอำเภอใจของนักปราชญ์เร่ร่อนผู้ทำการอัศจรรย์นานๆ ครั้ง มีเรื่องราวอีกมากที่เกิดขึ้นซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือพระกิตติคุณ มากกว่าที่เราเห็นหรือสังเกตได้ มีความนัยที่สำคัญต่อสิ่งที่พระเยซูกำลังทรงกระทำ

มีชัยเหนือสิ่งชั่วร้ายด้วยพระสติปัญญา

เหตุการณ์ที่เป็นเครื่องหมายแห่งการเริ่มต้นงานรับใช้ต่อสาธารณชนของพระเยซูคือการรับบัพติศมาของพระองค์ ที่นั่นเองที่พระเจ้าทรงยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระองค์ต่อหน้ามวลชน (มาระโก 1:11) และที่นั่นเองที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมายอมรับพระองค์ว่าเป็นผู้ "ทรงรับบาปของโลกไป" (ยอห์น 1:29) เมื่อเราอ่านถ้อยคำเหล่านั้นจากยอห์น เราก็คิดเกี่ยวกับการตรึงกางเขนในทันที แต่พวกเขาของยอห์นไม่ได้คิดเกี่ยวกับสิ่งนั้น พุดตามตรงเลยคือว่าไม่มีใครคิดถึงเรื่องนั้นเลย ตอนใกล้สิ้นสุดงานรับใช้ของพระองค์ นั่นคือเป็นเวลาว่าสามปีหลังรับบัพติศมา พระเยซูก็เริ่มตรัสถึงความตายของพระองค์ บรรดาสาวกของพระองค์ไม่ยอมรับความคิดนี้ (มัทธิว 17:22-23; มาระโก 9:30-32) สิ่งสุดท้ายที่พวกเขาคาดหวังจะได้ยินจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาคือว่า

พระองค์กำลังจะสิ้นพระชนม์ในไม่ช้านี้ นั่นเป็นคำพูดที่บาดลึก พวกเขาไม่เข้าใจว่าการวายพระชนม์บนกางเขนของพระเยซูได้เป็นแผนการที่มีมาแต่แรกเริ่มแล้ว ทำไมพวกเขาไม่เข้าใจล่ะ? ก็เพราะอย่างที่เรากล่าวกันไปในบทที่ผ่านมาแล้ว ว่าแผนนั้นไม่ได้ถูกแสดงให้เห็นในพระคัมภีร์เดิมอย่างชัดเจนเปิดเผย

ภายหลังการรับบัพติศมาของพระเยซู พระองค์ก็ทรงถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์นำไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อเผชิญหน้ากับซาตาน (มัทธิว 4:1; มาระโก 1:12; ลูกา 4:1-13) การที่มารซาตานมาทดลองพระเยซูบอกเราว่าซาตานรู้ว่าพระเยซูคือใคร นั่นคือพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่มาทำภารกิจในการสถาปนา “การปกครองในบ้าน” ของพระเจ้าบนโลกขึ้นมาใหม่ อย่างไรก็ตาม “พระผู้ทรงได้รับการเจิม” (พระเมสสิยาห์) จะทรงเป็นกษัตริย์ในวงศ์วานของดาวิด ซาตานผู้เป็น “ผู้ครองโลกนี้” (ยอห์น 12:31) เข้าใจว่าพระเยซูจะทรงตั้งเป้าของพระองค์ไว้ที่อาณาจักรของซาตาน ซึ่งก็คือบรรดาประชาชาติที่พระเจ้าได้ทรงละทิ้งที่หอบาเบลก่อนจะทรงสร้างอิสราเอลขึ้น (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:19-20; 32:8-9)

พวกเราส่วนใหญ่จำจากระหว่างพระเยซูกับซาตานได้ ซาตานทดลองพระเยซูถึงสามครั้ง (มัทธิว 4:3-11) ยุทธวิธีครั้งที่สามของซาตานเพื่อทำให้พระเยซูทรงทำลายความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระเจ้า ก็คือเสนอที่จะยกประชาชาติต่างๆ ในโลกให้กับพระบุตรของพระเจ้า (มัทธิว 4:8-9) ซึ่งเป็นสิ่งที่ซาตานเชื่อว่าพระเยซูได้เสด็จมาเรียกกลับคืน นั่นคือ

อีกครั้งหนึ่งมารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาที่สูงมาก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งโรจน์ของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ ทอดพระเนตร แล้วได้ทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านจะก้มลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน” (มัทธิว 4:8-9)

ข้อเสนอของซาตานเป็นการปรับเปลี่ยนแผนการของพระเจ้าอย่างชาญฉลาด อันจะทำให้เกิดผลลัพธ์ที่พระเจ้าทรงปรารถนา นั่นคือการนำเอาประชาชาติต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงตัดสิทธิ์จากการเป็นประชากรของพระองค์กลับคืนมา แล้วภารกิจก็เสร็จสิ้น ทุกสิ่งที่พระเยซูต้องทรงทำคือ นมัสการซาตานแทนพระเจ้า

ข้อเสนอของซาตานเปิดเผยให้เห็นว่ามันยังไม่ได้ตระหนักถึงแผนการของพระเจ้าที่ *ประสงค* การวายพระชนม์ของพระเยซู พระเยซูไม่ได้ทรงบอกใบ้ให้มันรู้เช่นเดียวกัน พระองค์ไม่ได้ทรงอธิบายถึงการปฏิเสศของพระองค์ พระองค์เพียงแต่ทรงบอกซาตานให้ไปให้พ้นเท่านั้น พระเจ้าจะทรงนำสิ่งที่ เป็นของพระองค์กลับคืนมาในเวลาและด้วยวิธีการที่พระองค์ทรงประสงค์ ภารกิจของพระเยซูไม่ใช่เกี่ยวกับการปกครองประชาชาติทั้งหมดเท่านั้น แต่เกี่ยวกับการสร้างครอบครัวหนึ่งขึ้นมาใหม่ การรวมผู้คนจากทุกชาติเข้าในครอบครัวนั้น ซึ่งไม่ใช่เพียงอิสราเอล หมายความว่าต้องมีการไถ่บาป ดังที่พระเจ้าได้ทรงวางแผนไว้แต่ตั้งเดิมว่า การปกครองของพระเจ้านั้นจะให้บรรดาบุตรของพระองค์มีส่วนร่วมด้วย กางเขนจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการไถ่มนุษยชาติ และตั้งนั้นก็ทำให้แผนการของพระเจ้าเข้าที่เข้าทาง พระเยซูไม่ได้กำลังจะถูกหลอกด้วยเล่ห์เหลี่ยม แต่มารต่างหากที่จะถูกหลอก ในเวลาที่กำหนด

ลึ้มรสประสบการณ์แห่งสวนเอเดน

ในทันทีภายหลังจากทดลองในทะเลทราย พระเยซูก็ทรงทำสองสิ่ง นั่นคือทรงเรียกสาวกพวกแรก (เปโตร แอนดรูว์ ยากอบ และยอห์น) และรักษาคนที่ถูกผีสิง (มาระโก 1:16–28; ลูคา 4:31–5:11) ทั้งการทรงเรียกสาวกและการรักษาโรคดำเนินต่อไป อันเป็นการจัดการเริ่มต้นของแบบแผนหนึ่ง ขณะพระองค์ทรงเรียกสาวกมากขึ้น พระองค์ก็ประทานฤทธิ์อำนาจในการขับผีและรักษาผู้คนที่ให้หายจากทุกโรค ทุกความพิการ และทุกสภาวะแก่พวกเขา (ลูคา 9:1–5)

พระเยซูทรงเรียกสาวกสิบสองคนในเบื้องต้น ตัวเลขนี้ไม่เป็นการบังเอิญ มันสัมพันธ์กับสิบสองเผ่าของอิสราเอล พระเยซูทรงเริ่มแผนการแห่งอาณาจักรโดยคำนึงถึงอิสราเอล อย่างไรก็ตาม พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้าที่ถูกเลือกจากประชาชาติอื่นๆ ทั้งหมด (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:8–9) ต่อมาเปาโลจะมองการเผยแผ่พระกิตติคุณในวิธีเดียวกัน นั่นคือเริ่มจากชาวยิวก่อน จากนั้นก็ไปสู่พวกนอกศาสนา (โรม 1:16–17)

พระเยซูไม่ได้ทรงหยุดที่สาวกสิบสองคน ในลูกาบทที่ 10 บันทึกว่าพระองค์ได้ทรงมอบหมายให้สาวกอีกเจ็ดสิบคนรักษาโรคและขับผี (ลูคา 10:1,9,17) จำนวนเจ็ดสิบนั้นก็ไม่ใช่การบังเอิญ มันเป็นจำนวนของประชาชาติที่ถูกบันทึกชื่อไว้ในปฐมกาลบทที่ 10 ซึ่งพระเจ้าทรงละทิ้งในเหตุการณ์ที่หอบาเบลและนำไปไว้ภายใต้การควบคุมครอบครองของพวกเขาในระดับรอง (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:19–20; 32:8–9) บางฉบับแปลสำหรับข้อพระคำเหล่านี้คือจำนวน*เจ็ดสิบสอง* แทนที่จะเป็นเจ็ดสิบ นั่นเพราะเอกสารโบราณบางชุดของพระคัมภีร์เดิมแสดงรายชื่อชาติต่างๆ ที่บันทึกอยู่ในปฐมกาลบทที่ 10 ในลักษณะที่รายชื่อเหล่านั้นรวมกันได้เจ็ดสิบสอง อย่างไรก็ตามในทั้งสองทางนั้น ประเด็นก็เหมือนกันคือการส่งคนเหล่านั้นออกไปให้สอดคล้องกับจำนวนประชาชาติที่บันทึกไว้ในปฐมกาล บทที่ 10 เหมือนดังการทรงเรียกสาวกสิบสองคนซึ่งเป็นหมายสำคัญว่าอาณาจักรของพระเจ้าได้มายังอิสราเอลแล้ว ดังนั้น การส่งสาวกอีกเจ็ดสิบคนออกไปก็เป็นสัญญาณว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะนำประชาชาติเหล่านั้นกลับมา

เมื่อสาวกทั้งเจ็ดสิบคนกลับมา (ลูคา 10:17) พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เราเห็นชาตาดกจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ” (ลูคา 10:18) การส่งสารนี้น่าประหลาดใจ นั่นคือการกลับคำสาปแช่งอันยิ่งใหญ่ที่กำลังดำเนินต่อไป ชาตาดกจะไม่มีส่วนเหนือมนุษยชาติอีกต่อไปเมื่อผู้คนเป็นของพระเยซู การเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเพื่อ “กล่าวหาผู้เชื่อ” (วิวรณ์ 12:10, ฉบับ GNT) นั้นสิ้นสุดลงแล้ว มันเป็นผู้ฟ้องร้องที่ไรคดี

มาจับเราไป

หลังจากสามปีที่พระเยซูได้ทรงเทศนาเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้าที่จะมาถึง โดยทรงสำแดงความรักของพระเจ้าให้แก่ผู้คน และทรงแสดงให้เห็นว่าชีวิตในโลกแห่งสวนเอเดนนั้นจะเป็นเช่นไร พระองค์ก็ทรงเริ่มการจัดเตรียมเพื่อการสิ้นสุด...เพื่อวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของพระองค์

เพียงก่อนการเดินทางไปกรุงเยรูซาเลมครั้งสุดท้ายของพระเยซู พระองค์ได้ทรงนำพวกสาวกเดินทางไปทางตอนเหนืออันห่างไกลของอิสราเอล พระองค์ทรงประสงค์จะย้ายเพื่อ (ให้ถูกจับ) ตรึงกางเขน พระองค์ไม่ทรงสามารถเลือกสถานที่ที่ดีกว่านี้ได้ในการทำทายบรดาเจ้าแห่งอำนาจเหนือธรรมชาติให้ต่อสู้

พระเยซูทรงนำพวกสาวกไปยังสถานที่หนึ่งซึ่งเรียกว่าซีซารียา ฟิลิปปี แต่นั่นเป็นชื่อภาษาโรมัน ในช่วงสมัยพระคัมภีร์เดิม ภูมิภาคนั้นถูกเรียกว่าบาซาน เราได้กล่าวเกี่ยวกับสถานที่นี้มาก่อนแล้วในบทที่ 9 บาซานถูกพิจารณาว่าเป็นประตูสู่ดินแดนคนตาย...เป็นประตูสู่รกรก ซีซารียา ฟิลิปปี

ตั้งอยู่ที่เชิงเขาเฮอร์โมน อันเป็นสถานที่ซึ่ง (ในความคิดของชาวยิว) พวกบุตรของพระเจ้าลงมายังโลกในการกบฏที่พรรณนาไว้ใน ปฐมกาล 6:1-4 โดยสรุปก็คือ ในสมัยพระคัมภีร์เดิมนั้น เมืองบาซันกับเฮอร์โมนเป็นตำแหน่งแห่งการทำลายล้างอย่างรุนแรงหรือกราวด์ซีโรสำหรับบรรดาเจ้าแห่งจักรวาลผู้ชั่วร้าย

ณ ที่นี้เองที่พระเยซูทรงถามคำถามอันเป็นที่รู้จักกันดีว่า “แล้วพวกท่านว่าเราเป็นใคร?” (มัทธิว 16:15) เปโตรทูลตอบว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (ข้อ 16) พระเยซูทรงกล่าวชมเขาและเสริมว่า

ซีโมนบุตรโยนาห์เอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะมนุษย์ไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ทรงเปิดเผยให้ทราบ เราบอกท่านว่าท่านคือเปโตร และบนศิลานี้ เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และพลังแห่งความตาย (ประตูแห่งนรก) จะมีชัยต่อคริสตจักรไม่ได้ (ข้อ 17-18)

การระบุว่า “ศิลา” ที่พระเยซูกล่าวถึงนั้นได้มีการอภิปรายกันมาหลายร้อยปีแล้ว ภายใต้อาณัติของพระเจ้า คำนั้นก็คือภูมิศาสตร์ของบริเวณนั้น ซีซารียา ฟิลิปปีตั้งอยู่ในบาซันซึ่งอยู่ทางตอนเหนืออันห่างไกล ในสมัยพระคัมภีร์เดิม บริเวณนี้คิดกันว่าเป็นประตูสู่ดินแดนคนตาย ซีซารียา ฟิลิปปีตั้งอยู่ตรงเชิงเขา “ศิลา” คือภูเขาสูงนั้น “ประตูนรก” ก็อยู่ตรงสถานที่ที่พระเยซูกำลังทรงยืนอยู่กับสาวกของพระองค์พอดี

พระเยซูกำลังทรงท้าทายเจ้าแห่งความมืดเหล่านั้น มนุษย์สูญเสียชีวิตที่ดำรงอยู่กับพระเจ้านิรันดรตอนพวกเขาล้มลง และจึงได้รับชะตากรรมแห่งความตายและการแยกจากพระเจ้าชั่วนิรันดร เจ้าแห่งความตาย ซึ่งก็คืออูฐใหญ่ที่รู้จักกันในชื่อซาตานและมาร มีสิทธิ์เหนือมนุษยชาติ มนุษย์ทุกคนจะไปอยู่ร่วมกับซาตานในอาณาจักรแห่งความตาย แต่พระเจ้าทรงมีแผนการอื่น แผนลับในการส่งพระเยซูให้มารับโทษทัณฑ์แห่งความบาปของมนุษย์จะเป็นการโจมตีด้านหน้าโดยตรงต่อประตูแห่งนรก เจ้าแห่งความตายกับกองกำลังของพวกมันจะไม่สามารถต้านทานอาณาจักรของพระเจ้าได้ ในสาระสำคัญนั้น ในตอนที่บันทึกไว้ในมัทธิวบทที่ 6 ที่ว่าพระเยซูเสด็จไปที่ประตูหน้าของมารและท้าทายการอ้างสิทธิ์ของมัน พระเยซูทรงประสงค์จะยั่วซาตานให้โกรธ ทำไมหรือ? ก็เพราะถึงเวลาแล้วสำหรับพระเยซูที่จะสิ้นพระชนม์เพื่อผลักดันแผนลับของพระเจ้าให้เคลื่อนไป

ราวกับการท้าทายทางคำพูดนั้นไม่เพียงพอ พระเยซูยังทรงก้าวไปอีกขั้นหนึ่ง ทั้งมัทธิวมาระโก และลูกาต่างก็เห็นพ้องกันว่าเหตุการณ์ต่อไปในงานรับใช้ของพระเยซูคือการจำแลงพระกาย โดยมีบันทึกไว้ใน มาระโก 9:2-8 ว่า

หกวันต่อมา พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นภูเขาสูงตามลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ จนไม่มีช่างฟอกผ้าคนใดในโลกจะฟอกให้ขาวอย่างนั้นได้ แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรากฏแก่สาวกเหล่านั้น กำลังสนทนากับพระเยซู เปโตรทูลพระเยซูว่า “พระอาจารย์ ดิฉันจริงๆ ที่เราได้มาอยู่ที่นี่ ให้เราทำเพิงขึ้นสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง และสำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง เปโตรไม่รู้จะพูดอะไร เพราะพวกเขา กำลังตกใจกลัว แล้วก็มีเมฆมาปกคลุมพวกเขาไว้และมีพระสุรเสียงดังออกมาจากเมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงเชื่อฟังท่านเถิด” ทันใดนั้น

เมื่อพวกสาวกมองดูรอบๆ ก็ไม่เห็นใคร เห็นแต่พระเยซูทรงอยู่กับพวกเขา (ฉบับ GNT)

การจำแลงพระกายนั้นเกิดขึ้นบนภูเขาเฮอร์โมน พระเยซูทรงเลือกสถานที่นี้เพื่อเปิดเผยให้เปโตร ยากอบ และยอห์นเห็นว่าความจริงแล้วพระองค์ทรงเป็นผู้ใด นั่นคือทรงเป็นพระสิริอันเป็นที่ประจักษ์ของพระเจ้า พระองค์ทรงแจ้งให้ซาตานกับบรรดาเจ้าแห่งความมืดรู้ว่า *เรามายังโลกเพื่อมาเอาสิ่งที่เป็นของเราคืน อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้แล้ว* ในทางปฏิบัติก็คือ "เราอยู่ที่นี้แล้ว *ตอนนี้ก็ทำอะไรสักอย่างสิ*"

ไม่เป็นการบังเอิญที่ภายหลังเหตุการณ์จำแลงพระกายแล้ว พระเยซูทรงเดินทางกลับไปยังกรุงเยรูซาเลมทันที และเริ่มตรัสบอกบรรดาสาวกของพระองค์ว่าพระองค์จะเสด็จไปสิ้นพระชนม์ที่นั่น พวกเขาไม่ต้องการได้ยินสิ่งนี้ แต่พระเยซูได้ทรงหลอกล่อซาตานกับเจ้าแห่งความชั่วร้ายทั้งหมดให้ปฏิบัติภารกิจ จะมีความริบแรงเพื่อกำจัดพระองค์ และนั่นเป็นเพียงสิ่งที่พระเยซูทรงประสงค์ การวายพระชนม์ของพระองค์เป็นกุญแจสำคัญสู่ทุกสิ่ง

ทำไมสิ่งนี้จึงสำคัญ

งานรับใช้ของพระเยซูเป็นการทำตามความมุ่งหมาย พระองค์ทรงมีมุมมองที่ชัดเจนต่อบทบาทของพระองค์ในการฟื้นฟูอาณาจักรของพระเจ้าขึ้นบนโลกนี้ ดังนั้นงานรับใช้นี้จะก้าวหน้าต่อไปจนถึงวันที่พระองค์เสด็จกลับมา อันเป็นวันที่จะเริ่มต้นสวนเอเดนโลก

ชีวิตของเราไม่ได้มีบทบาทสำคัญเหมือนของพระเยซู แต่พวกเราแต่ละคนก็เหมือนกับพวกสาวก ซึ่งมีบทบาทหน้าที่แท้จริงที่ต้องทำให้สมบูรณ์ เราต้องดำเนินชีวิตอยู่เสมอเหมือนหนึ่งที่เราเชื่อสิ่งนั้น ผู้เชื่อที่ถูกนำเข้าสู่สภาแห่งครอบครัวของพระเจ้านั้น ถูกนำเข้าไปไม่เพียงเป็นผู้สังเกตการณ์ แต่เป็นผู้มีส่วนร่วมด้วย (โคโลสี 1:13)

ในบรรดาพระราชประสงค์ของพระเยซูคือการแสดงให้เห็นว่าสวนเอเดนเป็นเช่นไร และชีวิต (ที่ดำเนิน) กับพระเจ้าจะเป็นอย่างไร ในครอบครัวของพระเจ้าและภายใต้การปกครองของพระองค์ จะไม่มีโรคภัยและความบกพร่องทางร่างกาย และจะไม่มีเจ้าแห่งอำนาจที่เป็นปฏิปักษ์เช่นเดียวกัน อาณาจักรสูงสุดของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่าสวนแห่งหนึ่ง และกว้างกว่าประเทศอิสราเอล อาณาจักรนั้นจะครอบคลุมไปทั่วโลก...จะรวมทุกประชาชาติ และจะเป็นทุกสิ่งแบบที่สวนเอเดนเป็น นั่นคือเป็นสวรรค์บนดิน

งานของเราคือการเลียนแบบพระเยซู เราสามารถทำเหมือนกับพระองค์ได้ นั่นคือดูแลใส่ใจต่อทั้งร่างกายและจิตวิญญาณของบรรดาผู้เป็นฉายาของพระองค์ ด้วยการนำพวกเขาไปสู่ความเชื่อในจอมกษัตริย์พระองค์นั้น รวมทั้งสนับสนุนการตัดสินใจแน่วแน่ของพวกเขาที่จะเชื่อสัตย์จงรักภักดีต่อพระองค์ ไม่จำเป็นต้องใช้ฤทธิ์อำนาจเหนือธรรมชาติที่จะ "ปลอมโยนคนชอกช้าใจ" และ "ประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย" ตามอย่างพระเมสสิยาห์ (อิสยาห์ 61:1) แต่สิ่งเหล่านี้เป็นปฏิบัติการเหนือธรรมชาติในส่วนพื้นฐานที่สำคัญที่สุด สิ่งเหล่านี้เรียกร้องต้องการให้ต่อต้านความมืดและวิสัยทัศน์เชิงกลยุทธ์ ไม่มีการกระทำแห่งความเมตตาใดๆ ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงใช้เพื่อทำให้บางคนใจอ่อน การเปล่งเสียงประกาศข่าวประเสริฐจะไม่ไร้ผล พระเมตตาของพระเยซูสอดคล้องกับข่าวสารของพระองค์ และทั้งสองสิ่งนี้ส่งเสริมกัน นี่เป็นแบบแผนหนึ่งซึ่งผู้เชื่อคนใดก็ตามสามารถเลียนแบบได้ และมันเป็นรายละเอียดงานสำหรับวิสัยทัศน์ของอาณาจักร

สุดท้ายนี้ เราได้รับการเตือนอีกครั้งว่าภูตผีปีศาจผู้ชาญฉลาดไม่เพียงแต่มีข้อจำกัด แต่มันยังอ่อนแอต่อปฏิบัติการและวิสัยทัศน์ของอาณาจักรอีกด้วย พระเยซูประทับ “เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า มีพวกทูตสวรรค์และพวกวิญญาณที่มีอำนาจ และพวกวิญญาณที่มีฤทธิ์านุภาพอยู่ใต้บังคับของพระองค์” (1 เปโตร 3:22) เรียบร้อยแล้ว เราจึงเป็นผู้ปกครองร่วมกับพระองค์ “เรียบร้อยแล้ว แม้จะยังไม่ได้เป็นตอนนี้” (โคโลสี 3:1; 2 ทิโมธี 2:12; วิวรรณ์ 2:26; 3:21) ประตูแห่งนรกจะไม่ต้านทานความก้าวหน้าและความสำเร็จสมบูรณ์ของคริสตจักรในฐานะอาณาจักรของพระเจ้าบนโลกได้ การตัดสินใจที่จะมีส่วนร่วมในการพลิกกลับครั้งยิ่งใหญ่นี้ขึ้นอยู่กับเรา

บทที่สิบสอง

ผู้เสด็จมาพร้อมบรรดาเมฆในท้องฟ้า

ผมจบบทที่แล้วด้วยการให้หมายเหตุสั้นๆ ถึงวิธีที่พระเยซูทรงเริ่มตรัสเกี่ยวกับการวายพระชนม์ของพระองค์ ในทันทีภายหลังที่ได้หลอกล่อบรรดาเจ้าแห่งความมืดที่ประตู่แห่งนรกและภูเขาเฮอริโมน การทำทายนั้นผลักดันให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ที่ต่อเนื่องตามลำดับ ซึ่งจะนำไปสู่การถูกพิพากษาคดีในศาลและการสิ้นพระชนม์บนกางเขนขององค์พระผู้เป็นเจ้า คริสเตียนได้อ่านเกี่ยวกับการพิจารณาคดีของพระเยซูหลายครั้ง แต่มีฉากหลังเหนือธรรมชาติของเหตุการณ์นี้ที่บ่อยครั้งถูกมองข้าม

การจะเข้าใจสิ่งที่ในที่สุดนำมาซึ่งการตัดสินลงโทษประหารชีวิตจากผู้มีอำนาจชาวยิว และการมอบพระเยซูให้แก่ปอนทิอัส ปีลาตเพื่อดำเนินการในเรื่องนี้นั้น เราต้องกลับไปอ่านหนังสือดาเนียลในพระคัมภีร์เดิม... ไปอ่านเกี่ยวกับการประชุมที่พระเจ้าทรงจัดขึ้นกับกองทัพแห่งสวรรค์ของพระองค์ ซึ่งเป็นสภาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

พระผู้เจริญด้วยวิญญูณ์กับสภาของพระองค์

ในดาเนียล บทที่ 7 นั้นเริ่มต้นด้วยนิมิตประหลาด ดาเนียลเห็นสัตว์มหึมาสี่ตัวขึ้นมาจากทะเล (ดาเนียล 7:1-8) พวกมันทุกตัวแปลกประหลาด แต่สัตว์ตัวที่สี่นั้นอัปลักษณ์ที่สุดในความฝันมากมายที่มีการตีความและบันทึกไว้ในพระคัมภีร์เดิม นั้น ทั้งวัตถุและสิ่งมีชีวิตต่างๆ จะเป็นตัวแทนของบางสิ่งเสมอ และในความฝันนี้ สัตว์ประหลาดทั้งสี่ตัวในนิมิตของดาเนียลเป็นตัวแทนสี่อาณาจักร เรารู้ว่าเนื่องจากนิมิตของเขาสอดคล้องกับความฝันของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ที่บันทึกไว้ในดาเนียล บทที่ 2 ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับกรุงบาบิโลเนียกับอาณาจักรอื่นๆ ที่ตามมาอีกสามอาณาจักร อย่างไรก็ตาม ความสนใจของเราอยู่ตรงสิ่งที่ดาเนียลพรรณนาต่อจากนั้นคือ

ขณะที่ข้าพเจ้ายืนดูอยู่ มีหลายบัลลังก์มาตั้งไว้ และผู้หนึ่งซึ่งเจริญด้วยวิญญูณ์มาประทับ ฉลองพระองค์ขาวอย่างหิมะ พระเศวตบนพระเศียรเหมือนขนแกะขาวสะอาด พระบัลลังก์ของพระองค์เป็นเปลวเพลิง กงจักรของบัลลังก์นั้นเป็นไฟลุก ธาตุไฟพุ่งออกและไหลออกมาเฉพาะพระพักตร์พระองค์ คนนับแสนๆ ปรนนิบัติพระองค์ คนนับล้านๆ เข้าเฝ้าพระองค์ ผู้พิพากษาก็ขึ้นนั่งบัลลังก์ บรรดาหนังสือก็เปิดออก (ดาเนียล 7:9-10)

เรารู้ว่าพระผู้เจริญด้วยวิญญูณ์คือพระเจ้าของอิสราเอล นั่นค่อนข้างง่ายในการตัดสินใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเราเปรียบเทียบคำพรรณนาของพระบัลลังก์ของพระองค์กับนิมิตของเอเสเคียลเกี่ยวกับพระบัลลังก์ของพระเจ้า (เอเสเคียล บทที่ 1) เปลวเพลิง กงจักร และพระผู้มีรูปร่างคล้ายมนุษย์ที่ประทับบนบัลลังก์ในนิมิตนั้นเหมือนกับในนิมิตของดาเนียล

แต่คุณสังเกตเห็นหรือไม่ว่าไม่ได้มีเพียงบัลลังก์เดียว? ในนิมิตของดาเนียลมีบัลลังก์อยู่จำนวนหนึ่ง (ดาเนียล 7:9) ที่เพียงพอสำหรับศาลศักดิ์สิทธิ์นั้น ซึ่งคือสภาของพระเจ้า (ดาเนียล 7:10)

ในนิมิตแสดงให้เห็นศาลแห่งสวรรค์ประชุมกันเพื่อตัดสินชะตากรรมของสัตว์ประหลาดเหล่านั้น ซึ่งก็คืออาณาจักรต่างๆ คำตัดสินกำหนดว่าสัตว์ตัวที่สี่ต้องถูกฆ่าและสัตว์ตัวอื่นๆ ต้องถูก

รับอำนาจ (ดาเนียล 7:11-12) พวกมันจะถูกแทนที่ด้วยษัตริย์และอาณาจักรอื่น และตอนนั้นเองที่
สิ่งต่างๆ น่าสนใจมากขึ้น

บุตรมนุษย์ผู้มาพร้อมกับบรรดาเมฆของสวรรค์

ดาเนียลบรรยายนิมิตของเขาต่อไปว่า

ข้าพเจ้าเห็นนิมิตเวลากลางคืน นี่แน่ะ มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับ
บรรดาเมฆของสวรรค์ และท่านมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒินั้น มีคนนำท่านมาเฝ้าเฉพาะ
พระพักตร์พระองค์ ราชอาณาจักร ศักดิ์ศรี กษัตริย์อาณาจักรทรงมอบไว้กับท่าน เพื่อชน
ทุกชาติทุกเผ่าทุกภาษาจะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์
ซึ่งจะไม่มีที่สิ้นสุด และแผ่นดินของท่านเป็นแผ่นดินซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย
(ดาเนียล 7:13-14)

“บุตรมนุษย์” เป็นวลีที่ถูกใช้หลายครั้งในพระคัมภีร์เดิม ไม่ควรจะประหลาดใจว่าวลีนี้พูดถึง
มนุษย์คนหนึ่ง แต่น่าประหลาดใจที่ว่ามนุษย์ผู้นี้ถูกพรรณนาถึงในวิธีอื่นๆ อย่างไรในพระคัมภีร์ตอนนี้
มีการอธิบายไว้ใน ดาเนียล 7:13 ว่าบุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆและมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒิ
นั้น

ทำไมมันถึงเป็นเรื่องใหญ่? ก็เพราะในที่อื่นๆ ทุกแห่งที่คำพรรณนานั้นปรากฏในพระคัมภีร์เดิม
มันถูกใช้เพื่อหมายถึงพระเจ้าเท่านั้น (อิสยาห์ 19:1; เฉลยธรรมบัญญัติ 33:26; สดุดี 68:32-33;
สดุดี 104:1-4) แต่ใน ดาเนียล บทที่ 7 นั้น พระเจ้าทรงปรากฏอยู่ในฉากนั้นแล้วในฐานะผู้เจริญ
ด้วยวัยวุฒินั้น นั้นราวกับว่าในนิมิตของดาเนียล เขาเห็น “พระเจ้าองค์ที่สอง” ผู้ทรงเป็นมนุษย์เช่น
เดียว กัน ซึ่งเป็นสิ่งที่เหมือนกับวิธีที่คริสเตียนเชื่อว่าพระเจ้ามีมากกว่าหนึ่งบุคคล

นั่นเป็นประเด็นสำคัญอย่างแท้จริง

ขณะพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าคายาฟาสในการพิจารณาคดีซึ่งบันทึกอยู่ในมัทธิว บทที่ 26
พระชนมชีพของพระองค์แขวนอยู่บนเส้นด้าย พระองค์ทรงขยับให้เกิดปฏิกิริยาด้วยการตั้งคำถาม
สนใจต่อแนวคิดนี้ นั่นคือ

“พวกหัวหน้าปุโรหิตกับสมาชิกสภายิวทั้งหมดก็หาพยานเท็จมาปรักปรำพระเยซูเพื่อ
จะประหารพระองค์เสีย แต่ถึงแม้มีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็ยังไม่หาหลักฐาน
ไม่ได้ ในที่สุดมีสองคนมาให้การว่า “คนนี้ก็กล่าวว่าเราสามารถทำลายพระวิหารของ
พระเจ้าและสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน” มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระองค์ว่า “เจ้าจะ
ไม่แก้ตัวในข้อหาที่พวกเขาเป็นพยานกล่าวหาเจ้าหรือ?” แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ ท่าน
มหาปุโรหิตจึงกล่าวว่า “เราให้เจ้าสาบานโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอก
เราว่าเจ้าเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่” พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านได้
พูดแล้ว แต่เราจะบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ตั้งแต่นี้ไป พวกท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์
ประทับข้างขวาของผู้ทรงฤทธิ์เดช และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์” แล้วมหา
ปุโรหิตก็ฉีกเสื้อของตนกล่าวว่า “เขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า เราต้องการพยานอะไร

อีก ท่านก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว พวกท่านคิดอย่างไร?” พวกเขาตอบว่า “เขาสมควรตาย” (มัทธิว 26:59-66)

ในสิ่งที่ดูเหมือนเป็นคำตอบที่ไม่ตรงประเด็นต่อคำถามที่ชัดเจนนั้น พระเยซูทรงอ้างข้อพระคัมภีร์ดาเนียล 7:13 เพื่อตอบคำถามของคายาฟาส *ท่านต้องการจะรู้จริงๆ หรือว่าเราเป็นใคร คายาฟาส? มันฟังให้ดีๆ นะ* ปฏิกริยาโต้ตอบก็เกิดในทันใด คายาฟาสเข้าใจทันทีว่าพระเยซูทรงอ้างพระองค์เองเป็นพระเจ้าองค์ที่สองที่บันทึกอยู่ใน ดาเนียล 7:13 นั่นคือมนุษย์ผู้ถูกพรรณนาในวิธีที่พระเจ้าเท่านั้นที่ถูกพรรณนาไว้ในพระคัมภีร์เดิม พระองค์กำลังทรงอ้างว่าเป็นพระเจ้าในร่างมนุษย์ นั่นเป็นการดูหมิ่นพระเจ้า และเป็นเหตุผลของการถูกตัดสินประหารชีวิต

แต่แน่นอน พระเยซูทรงรู้เรื่องนั้น พระองค์ไม่ทรงสนพระทัยที่จะปกป้องตัวเอง พระองค์ทรงรู้ว่าพระองค์ต้องสิ้นพระชนม์เพื่อฟื้นฟูอาณาจักรของพระเจ้า ด้วยการนำบรรดาผู้เชื่อเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า และเรียกคืนประชาชาติต่างๆ จากพวกภูตผีที่ปกครอง พวกภูตผีที่มีฤทธิ์เดช ผู้ครอบครองและควบคุมชนชาติต่างๆ ที่พระเจ้าทรงละทิ้งที่หอบาเบล

และพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ เป็นที่รู้กันดีว่า สดุดีบทที่ 22 พรรณนาผลกระทบทางกายของการถูกตรึงกางเขนไว้อย่างไร โดยผ่านทางคำตรัสของกษัตริย์ดาวิด ซึ่งทำให้เราได้เห็นถึงความน่าสยดสยองซึ่งมองไม่เห็นที่กางเขน ผู้ประพันธ์เพลงสดุดีที่กำลังทนทุกข์คร่ำครวญว่า

ทุกคนที่เห็นข้าพระองค์ก็เย้ยหยัน

เขาแลบลิ้นและสิ้นศรัทธา

กล่าวว่า “เขามอบตัวไว้กับพระยาห์เวห์”

“ให้พระองค์ช่วยเขาให้พ้นภัยสิ”

ให้พระองค์ช่วยกู่เขา

เพราะพระองค์ทรงพอพระทัยเขา” ...

ศัตรูมากมายล้อมรอบข้าพระองค์ไว้เหมือนโค

พวกมันล้อมรอบข้าพระองค์

เหมือนโคดุร้ายจากดินแดนบาซัน

พวกศัตรูอัปมงคลกว้างของมันเข้าไปใส่ข้าพระองค์เหมือนสิงโต

ที่ค้ำรามร้องพลางก็ตีสึกข้าพระองค์

ริ้วแรงของข้าพระองค์เหือดหายไป

ถูกเทออกไปเหมือนน้ำที่ตกลงบนพื้น

กระดูกทั้งสิ้นของข้าพระองค์เคลื่อนหลุดจากที่ (สดุดี 22:7-14, ฉบับ GNT)

ส่วนที่น่าขะเขยงของการบรรยายนี้คือว่าตัวผู้ตีสึก *จากบาซัน* ดังที่เราให้ข้อสังเกตไว้ก่อนหน้าแล้ว ว่าในสมัยพระคัมภีร์เดิม บาซันเป็นตำแหน่งแห่งการทำลายล้างอย่างรุนแรงหรือกราวนด์ซีไรซ์ของเจ้าแห่งภูตผีปีศาจและดินแดนคนตาย บริเวณนี้เป็นศูนย์กลางชั้นนำในการนมัสการพระบาอัล ซึ่งมีสัญลักษณ์เป็นวัวตัวผู้และตัวเมีย “วัวตัวผู้จากดินแดนบาซัน” เป็นการกล่าวถึงภูตผีปีศาจ...ถึงบรรดาเจ้าแห่งความมืด ในยุคสมัยของเรา ซี เอส ลูอิสได้บรรยายภาพไว้อย่างน่ากลัวน่ารังเกียจในทุกแง่มุมในหนังสือเรื่อง *ตุ้พิศวง (The Lion, the Witch, and the Wardrobe)* ไม่มีใคร

ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนั้นหรือดูภาพยนตร์เรื่องนั้นจะสามารถสัมผัสอารมณ์ที่ถ่อมใจยอมมอบชีวิตของเขาบนแผ่นดินนั้น ให้กับเหล่าแม่มดชาวผู้ปีติยินดี

และในขณะที่พระเยซูได้ทรงมีชัยอย่างสมบูรณ์เหนือซาตานด้วยพระสติปัญญา อัสลานก็ได้หลอกแม่มดชาว สิ่งที่ถูกตีปีศาจเข้าใจผิดคิดว่าเป็นชัยชนะแห่งชัยชนะก็กลับกลายเป็นความพ่ายแพ้ที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ของมันเอง

ท่านทั้งหลายเป็นพระ แต่ท่านก็จะตายอย่างมนุษย์

ความสูญเสียของซาตานต่อการอ้างสิทธิ์เหนือชีวิตของลูกหลานของอาดัมนั้น ไม่เป็นเพียงความสูญเสียเดียวของมันที่กางเขน แต่บรรดาเพื่อนๆ ที่รวมกบฏของมันซึ่งเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือธรรมชาติหรือพระ (*เอโลฮิม*) ของประชาชาติต่างๆ จะเห็นอาณาจักรของพวกมันเริ่มอันตรธานไปด้วย

พวกสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือธรรมชาติได้ถูกมอบหมายให้ครอบครองประชาชาติเหล่านั้นโดยพระเจ้าผู้สูงสุดซึ่งเป็นพระเจ้าของอิสราเอล (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:19-20; 32:8-9) เราไม่ได้รับการบอกเล่าว่าพวกนี้กลายเป็นศัตรูของพระเจ้าตั้งแต่เมื่อไร แต่พวกมันก็เป็นศัตรูของพระเจ้า พวกมันได้หันเหอิสราเอลซึ่งเป็นประชากรของพระเจ้าออกจากการนมัสการพระองค์ เพื่อไปบวงสรวงบูชาพวกมันแทน (เฉลยธรรมบัญญัติ 17:1-3; 29:26-27; 32:17) มีกล่าวไว้ใน สดุดีบทที่ 2 ซึ่งเราได้พิจารณาดูกันไปแล้วในบทที่ 2 เพื่อแนะนำให้รู้จักสภาพศักดิ์สิทธิ์นั้นว่า *เอโลฮิม* เหล่านี้ใช้อำนาจของตนในทางที่ผิดและให้รางวัลตอบแทนสำหรับความชั่วร้าย พวกนี้ไม่สนใจต่อกฎบัญญัติหรือความยุติธรรมของพระเจ้า นั่นคือ

พระเจ้าประทับเป็นประธานในสภาสวรรค์

พระองค์ทรงพิพากษาในที่ประชุมแห่งพระทั้งหลาย (*เอโลฮิม*) ว่า

“เจ้าทั้งหลายต้องหยุดพิพากษาอย่างอยุติธรรม

เจ้าต้องไม่ลำเอียงเข้าข้างคนชั่วร้ายอีกต่อไป!

จงปกป้องสิทธิของคนยากจนและเด็กกำพร้า

จงให้ความยุติธรรมแก่ผู้ขัดสนและผู้อ่อนแอ

จงช่วยกู้พวกเขาให้พ้นจากอำนาจของคนชั่ว

เจ้าช่างไม่รู้เสียเลย! เจ้าช่างเขลาเสียนี้กระไร!

เจ้าช่างเลวร้ายอย่างสิ้นเชิง

และความยุติธรรมก็หายไปจากโลก” (สดุดี 82:1-5, ฉบับ GNT)

ส่วนที่เหลือของสดุดีบทนี้บอกเราว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกประชุมสภาแห่งสวรรค์นี้ เพื่อแจ้งแก่บรรดาพระทั้งหลายว่าอนาคตของพวกมันมีดมน การครอบครองด้วยความหวาดกลัวจะสิ้นสุดลงเมื่อพระเจ้าทรงตัดสินพระทัยจะอ้างสิทธิ์เอาชนชาติต่างๆ กลับคืนมา นั่นคือ

เราได้กล่าวว่า “เจ้าทั้งหลายเป็นพระ

เป็นบุตรองค์สูงสุด เจ้าทุกคนนั้นแหละ

ถึงกระนั้น พวกเจ้าก็จะตายอย่างมนุษย์

และล้มลงเหมือนเจ้านายคนหนึ่ง
ข้าแต่พระเจ้า ขอเสด็จมาปกครองแผ่นดินโลก
เพราะประชาชาติทั้งสิ้นเป็นของพระองค์” (สดุดี 82:6-8, ฉบับ GNT)

เมื่อไรที่พระเจ้าจะทรงตัดสินพระทัยอ้างสิทธิ์เอาประชาชาติต่างๆ คืนมาล่ะ? เราอ่านคำตอบต่อคำถามนี้ไปแล้วก่อนหน้านี้ใน ดาเนียล 7:14 (ฉบับ GNT) ว่า

ราชอาณาจักร ศักดิ์ศรี กับราชอาณาจักรทรงมอบไว้กับท่าน เพื่อชนทุกชาติทุกเผ่าทุกภาษาจะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ ซึ่งจะไม่มีที่สิ้นสุด และแผ่นดินของท่านเป็นแผ่นดินซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย

การส่งข่าวสารของ ดาเนียล 7:13-14 นั้นชัดเจน นั่นคือเมื่อบุตรมนุษย์ได้รับมอบราชอาณาจักรนั้น ก็จะเป็นการเริ่มต้นของการสิ้นสุดสำหรับเจ้าแห่งอาณาจักรมืดที่เหนือธรรมชาติ พระเยซูทรงได้รับราชอาณาจักรนั้นตอนพระองค์ฟื้นคืนพระชนม์ พระเจ้าทรง “ทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตาย และทรงให้ประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ในสวรรค์สถาน พระคริสต์ทรงปกครองที่นั่นเหนือทุกภูตผีที่ครอบครอง ทุกภูตผีที่มีอำนาจ ทุกภูตผีที่มีฤทธิ์เดช และทุกภูตผีที่ปกครอง และเหนือกว่านามทั้งหมดที่ถูกกล่าวถึง ไม่เพียงในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุคหน้าด้วย” (เอเฟซัส 1:20-21, ฉบับ GNT)

ทำไมสิ่งนี้จึงสำคัญ

ก่อนถูกตรึงกางเขน ชาดานมีสิทธิ์นิรันดร์เหนือวิญญาณของเรา มนุษย์ทุกคนตาย และตั้งนั้นก็ไปอยู่ในดินแดนคนตาย ซึ่งเป็น*อาณาจักรของมัน* และเราจะยังคงอยู่ที่นั่นถ้าไม่เป็นเพราะการทรงเสียสละพระชนม์ชีพของพระเยซูและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ โดยผ่านทางความเชื่อในการงานของพระองค์บนกางเขนนั้น เราจึงได้ถูกชุบให้ฟื้นขึ้นกับพระองค์ ดังที่เราเห็นในบทที่ผ่านมาแล้วว่า ชาดานถูกขับไล่ออกไปจากพระพักตร์ของพระเจ้าตอนอาณาจักรพระเจ้าเริ่มขึ้นในโลก (ลูกา 10:18) พระเจ้าจะไม่ทรงยอมให้มันกล่าวหาบรรดาผู้เชื่ออีกต่อไป มันไม่มีสิทธิ์เหนือวิญญาณของเราอีกต่อไปแล้ว

ถ้าเช่นนั้นแล้ว ทำไมเราจึงดำเนินชีวิตราวกับว่ามันมีสิทธิ์ล่ะ?

ความรอดไม่ใช่ได้รับเพราะความดีเลิศทางศีลธรรม แต่เป็นของประทานที่มาโดยพระคุณ โดยผ่านทางความเชื่อ (เอเฟซัส 2:8-9) ซึ่งในทางกลับกันก็หมายความว่าความรอดไม่อาจ*สูญเสีย*ได้ เพราะความไม่สมบูรณ์ทางศีลธรรม สิ่งที่ไม่ได้รับโดยทางการกระทำเลยก็ไม่อาจสูญเสียไปได้ด้วยการกระทำที่ไม่ดี ความรอดนั้นเกี่ยวกับ*ความซื่อสัตย์ต่อความเชื่อ* นั่นคือวางใจในสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำเพื่อทำลายการอ้างสิทธิ์ของชาดาน และหันจากพระอื่นๆ ทั้งหมดและระบบความเชื่อต่างๆ ที่พวกเขาเคยเป็นส่วนหนึ่ง

นั่นเป็นข่าวสารแห่งอาณาจักรของพระเจ้าที่เราถูกมอบหมายให้ไปบอกบรรดาชาติต่างๆ (มัทธิว 28:19-20) และเมื่อเราเชื่อฟัง อาณาจักรของพระทั้งหลายที่เป็นปฏิปักษ์ ของพวกภูตผีที่มีอำนาจและพวกภูตผีที่ปกครอง จะหดเล็กลงในทุกชั่วขณะพร้อมๆ กับวิญญาณที่ละดวงก็จะกลับไป

เป็นของพระเจ้า ประตูแห่งนรกซึ่งเป็นดินแดนคนตาย *ไม้อาจ*ต้านทานการพินคืนพระชนม์นั้นได้ และ
จะ*ไม*ต้านทานการเคลื่อนไปข้างหน้าของพระกิตติคุณ

แม้ว่า ณ เวลาที่พระเยซูถูกตรึงกางเขนนั้น ดูเหมือนสิ่งนี้จะไม่เป็นจริงต่อพวกสาวก แต่พวกเขาจะได้รับข่าวสารนี้ในวิธีที่ไม่อาจลืมนำและน่าประหลาดใจในไม่ช้า

บทที่สิบสาม การพลิกกลับครั้งยิ่งใหญ่

นอกจากเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูในหนังสือพระกิตติคุณ เช่นเรื่องราวการประสูติ การวายพระชนม์ และคำเทศนาบนภูเขาแล้ว บางทีพระคำตอนที่คุ้นเคยกันที่สุดในพระคัมภีร์ใหม่อยู่ในกิจการ บทที่ 2 ที่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จอย่างรวดเร็วมายังบัพติศมาของพระเยซูในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ สิ่งนี้เป็นเครื่องหมายของการเริ่มต้นคริสตจักรที่ดั่งใหม่และการเริ่มประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วโลกในพระนามพระเยซู

แม้พระคำตอนนี้จะเป็นที่คุ้นเคย แต่ยังมีสิ่งต่างๆ มากกว่านี้กำลังเกิดขึ้นในพระคัมภีร์บทนี้... มากกว่าที่คนส่วนใหญ่คิด ในความจริงแล้ว กิจการบทที่ 2 ถูกออกแบบให้สื่อสารการรณรงค์นั้นเพื่อจะพลิกกลับภูมิศาสตร์จักรวาลภายหลังเหตุการณ์ที่หอบาเบลในพระคัมภีร์เดิม ที่ซึ่งประชาชาติต่างๆ นอกเหนือจากอิสราเอลอยู่ภายใต้การควบคุมครอบครองของพวกพระในลำดับรอง สิ่งที่เกิดขึ้นในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์เป็นแผนการรบเพื่อนำพระกิตติคุณของพระเยซูแทรกซึมเข้าไปในทุกชาติที่พระเจ้าทรงตัดทิ้งที่หอบาเบล ซึ่งเป็นยุทธศาสตร์โบราณสำหรับสงครามฝ่ายวิญญาณ

วันเทศกาลเพ็นเทคอสต์

สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ซึ่งพรรณนาไว้ในกิจการบทที่ 2 นั้นไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน นั่นคือ

เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์มาถึง พวกสาวกรวมตัวอยู่ในสถานที่แห่งเดียวกัน ในทันใดนั้นมีเสียงมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุลมพัดทั่วทุกที่เขานั่งอยู่นั้น และพวกเขาเห็นบางสิ่งที่คล้ายเปลวไฟลักษณะเหมือนลิ้นแฉ่งกระจายอยู่บนตัวพวกเขาทุกคน พวกเขาทั้งหมดก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงเริ่มต้นพูดภาษาอื่นๆ ตามที่พระวิญญาณทรงให้พูด มีพวกยิวมาจากทุกประเทศทั่วใต้ฟ้าซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้า มาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อมีเสียงอย่างนั้นเขาทั้งหลายจึงพากันมา และฉงนสนเท่ห์เพราะต่างคนต่างได้ยินพวกเขาพูดภาษาของตัวเอง เขาทั้งหลายจึงแปลกใจและอัศจรรย์ใจพูดว่า “นี่แน่ะ คนทั้งหลายที่พูดอยู่นี้เป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ? ทำไมเราทุกคนถึงได้ยินพวกเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา? (กิจการฯ 2:1-8, ฉบับ LEB)

บางสิ่งที่นำเราเข้าสู่โลกทัศน์เหนือธรรมชาติของพระคัมภีร์เดิมในตอนที่ไม่ธรรมดานั้น ไม่ชัดเจนในบทแปลภาษาอังกฤษ “ลมพายุลมพัด” ที่เกี่ยวพันกับการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเป็นคำอธิบายที่คุ้นเคยของการสถิตอยู่ของพระเจ้าซึ่งปรากฏในพระคัมภีร์เดิม (2 พงศ์กษัตริย์ 2:1, 11; โยบ 38:1; 40:6) และไฟก็เป็นคำอธิบายอันคุ้นเคยถึงพระเจ้าเช่นกัน (เอเสเคียล 1:4; อีสยาห์ 6:4, 6; ดาเนียล 7:9; อพยพ 3:2; 19:18; 20:18)

เป็นการชัดเจนจากการอ้างอิงเหล่านั้นที่ว่าพระเจ้าสถิตอยู่กับเหตุการณ์นั้นและทรงอยู่เบื้องหลังสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น พระประสงค์ของพระองค์คือการเปิดตัวการรณรงค์เพื่อจะนำประชาชาติ

ต่างๆ คืบมาจากพวกพระในระดบรองที่พระองค์ทรงมอบหมายให้ครอบครองประชาชาติเหล่านี้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:19–20; 32:8–9) แต่กลับกลายเป็นศัตรูของพระองค์ (สดุดีบทที่ 82)

เครื่องมือของพระเจ้าในการทำสิ่งนั้นคือคำพูดของพวกสาวก – นั่นคือภาพเปรียบเทียบของ ลัทธิหรือภาษาต่างๆ พระเจ้าทรงทำให้พวกสาวกชาวยิวของพระเยซูสามารถพูดกับชาวยิวที่เหลือซึ่ง มาชุมนุมกันในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ได้ ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในชาติต่างๆ ทั้งมวลที่อยู่ภายใต้การ ควบคุมครอบครองของบรรดาพระที่เป็นปรปักษ์ เมื่อพวกเขาได้ยินพระกิตติคุณและเชื่อ พวกเขา ก็จะไปยังประเทศของตนและบอกคนอื่นๆ เกี่ยวกับพระเยซู

เพ็นเทคอสต์กับหอบาเบล

เหตุการณ์ที่หอบาเบลเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการตัดสินใจของพระเจ้าที่จะทำให้ประชาชาติต่างๆ กระจัดกระจายไป และนำพวกเขาไปอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระอื่นๆ (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:19– 20; 32:8–9) ในแวบแรกที่เราเห็น ดูเหมือนจะไม่มีความสัมพันธ์กันมากนักระหว่างเหตุการณ์นั้นกับสิ่ง ที่เกิดขึ้นในกิจการ บทที่ 2 แต่ในภาษาดั้งเดิม มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์อย่างชัดเจนระหว่างทั้งสอง เหตุการณ์

สองเรื่องสำคัญที่บันทึกในกิจการ บทที่ 2 เชื่อมโยงเหตุการณ์สำคัญเหล่านี้กับหอบาเบล อย่างแรกเลย เปเลวไฟสัณฐานเหมือนลัทธิถูกอธิบายว่า “ถูกแบ่งแยกหรือแผ่กระจาย” และสอง ผุ่ ขนซึ่งประกอบด้วยคนยิวจากทุกประชาชาติ ถูกกล่าววว่า “จงสนทนกันหรือสับสน” ในภาษาอังกฤษ นั้นอาจดูไม่น่าเชื่ออย่างที่สุด ลูคาเขียนเป็นภาษากรีก และถ้อยคำภาษากรีกที่เขาใช้เขียนตรงนี้ที่ แปลว่า “ถูกแบ่งแยก” และ “ความสับสน” นั้นมาจาก ปฐมกาล 11:7 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 32:8 ซึ่งพระคำทั้งสองข้อนั้นอธิบายถึงการแบ่งแยกเป็นภาษาและชาติต่างๆ ที่หอบาเบลและความสับสน ที่เป็นผลตามมา

ลูคาซึ่งเป็นผู้ประพันธ์หนังสือกิจการเป็นคนนอกศาสนา เขาอ่านภาษากรีกได้เท่านั้น ดังนั้น เขากำลังใช้พระคัมภีร์เดิมที่แปลเป็นภาษากรีกและเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางในตอนนั้น (และก็ ตอนนีด้วย) ที่ชื่อ เซปทัวจินต์ (Septuagint) ซึ่งเป็นพระคัมภีร์เดิมของคริสตจักรยุคแรก เพราะมี เพียงไม่กี่คนที่สามารถอ่านภาษาฮีบรูได้ ลูคากำลังคิดเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่หอบาเบลตอนเขาเขียน กิจการบทที่ 2

แต่ทำไมจึงมีความเกี่ยวข้องกัน? ให้คิดเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ พระ วิญญาณเสด็จลงมาในฐานะพระเจ้าบ่อยครั้งมากในพระคัมภีร์เดิม พร้อมด้วยพายุแรงกล้าและเปลว ไฟ ความสับสนของการมีภาษามากมาย (อันเป็นผลมาจากเหตุการณ์ที่หอบาเบล) ถูกกำจัดไปเมื่อ เปเลวไฟสัณฐานเหมือนลัทธิทำให้พวกสาวกพูดภาษาต่างๆ ของคนยิวที่มาจากทั่วโลกได้ ซึ่งมา รวมตัวกันในกรุงเยรูซาเลมเพื่อการเฉลิมฉลองนั้น มีสามพันคนเชื่อข่าวสารเกี่ยวกับพระเยซู (กิจการ ๒:41)

ผู้เชื่อใหม่เหล่านั้นที่อ้าแขนรับพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์จะนำข่าวสารนั้นกลับไปยังบ้านเกิด เมืองนอนของตน ซึ่งเป็นชาติต่างๆ ที่ถูกทำให้กระจัดกระจายที่หอบาเบล ย้อนกลับไปยัง ปฐมกาล บทที่ 11 พระเจ้าได้ทรงละทิ้งประชาชาติต่างๆ ของมนุษย์ และภายหลังจากนั้นในทันทีซึ่งบันทึก อยู่ในปฐมกาล บทที่ 12 พระองค์ก็ทรงเรียกอับราฮัมให้จัดตั้งและสร้างชนชาติและประชากรใหม่ ของพระองค์ขึ้นมา ตอนนี้พระองค์กำลังทรงรวบรวมผู้คนจากชาติทั้งมวลเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรง ละทิ้ง และนำพวกเขากลับเข้าสู่ครอบครัวผู้เชื่อของพระองค์พร้อมๆ กับผู้เชื่อชาวยิวที่สืบเชื้อสายมา

จากอับราฮัม ไม่ช้าก็เร็วที่อาณาจักรของพระเจ้าจะแผ่ขยายไปเหนืออาณาจักรต่างๆ ของบรรดาพระที่เป็นปรปักษ์

ส่วนที่เหลือเชื่อของสิ่งทั้งหมดนี้คือรายชื่อประชาชาติต่างๆ ที่บันทึกไว้ในกิจการฯ บทที่ 2 และการนำเสนอรายชื่อเหล่านั้นเรียงตามลำดับ ถ้าคุณมองหาประเทศเหล่านี้บนแผนที่ คุณจะต้องมองจากทางตะวันออก ที่ซึ่งคนยิวได้ถูกเนรเทศในตอนท้ายของพระคัมภีร์เดิม (ไปอยู่) ในบาบิโลเนียและเปอร์เซีย โดยไปทางตะวันตกสุดอันเป็นที่รู้จักกันในสมัยนั้น รายชื่อเหล่านี้ครอบคลุมระยะทางและขอบเขตเดียวกับของประเทศต่างๆ ที่ระบุชื่อไว้ในปฐมกาล บทที่ 10 อันเป็นประเทศที่ถูกนำไปอยู่ในครอบครองของพวกพระในระดับรอง

เราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อและเลือด

เนื้อหาส่วนใหญ่ในหนังสือกิจการฯ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการเดินทางเผยแพร่ศาสนาของเปาโล เขาเป็นอัครทูตต่อคนนอกศาสนา...เป็นผู้ที่ถูกส่งจากพระเจ้าแต่เริ่มแรกให้ตั้งคริสตจักรในชาติต่างๆ นอกประเทศอิสราเอล การเดินทางและเหตุการณ์ในชีวิตของเปาโล เช่นการถูกพวกโรมันจับกุมตัวนั้น ทำให้เขาต้องเดินทางไปทางตะวันตก

ในจดหมายฝากหลายฉบับของเขาที่บรรจุอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่นั้น เปาโลมักพูดถึงเกี่ยวกับเจ้าแห่งอำนาจฝ่ายวิญญาณที่ต่อต้านงานรับใช้และเผยแพร่พระกิตติคุณของเขา คำศัพท์ที่เขาใช้สำหรับพวกสิ่งชั่วร้ายที่เขาได้ล่วงล้ำอาณาจักรของพวกมันในภายหลังวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์นั้นแสดงให้เห็นว่าเขาเข้าใจภูมิศาสตร์จักรวาลของพระคัมภีร์เดิม คุณสังเกตเห็นเส้นด้ายแห่งแนวคิดที่คล้ายคลึงกันซึ่งวิ่งผ่านคำศัพท์เฉพาะของเปาโล (ซึ่งดึงมาจากพระคัมภีร์ฉบับ ESV) สำหรับบรรดาเจ้าแห่งความมืดหรือไม่?

- พวกภูตผีที่ปกครอง/พวกภูตผีที่ครอบครอง (เอเฟซัส 1:20-21; 6:12; โครินธ์ 2:15)
- พวกภูตผีที่มีอำนาจ (เอเฟซัส 1:20-21; 3:10; 6:12; โครินธ์ 2:15; 1 โครินธ์ 2:6)
- พวกวิญญาณที่มีฤทธิ์เดช (เอเฟซัส 1:20-21; 3:10)
- พวกภูตผีที่ครอบครองและควบคุม (โครินธ์ 1:16)
- พวกภูตผีที่ปกครอง (เอเฟซัส 1:20-21; 1 โครินธ์ 8:5)
- บัลลังก์แห่งพวกภูตผี (โครินธ์ 1:16)

คำเหล่านี้แสดงถึง *การควบคุมทางภูมิศาสตร์* ในความเป็นจริงแล้ว คำศัพท์ที่เหมือนกันเหล่านี้ถูกใช้ในพระคัมภีร์ใหม่และในวรรณกรรมกรีกอื่นๆ ที่เกี่ยวกับมนุษย์ผู้กุมอำนาจทางการเมือง ภาษาของเปาโลเป็นภาษาด้านสิทธิอำนาจแห่งอาณาจักร ซึ่งสะท้อนถึงวิธีที่พระคัมภีร์เดิมพรรณานความสัมพันธ์ระหว่างโลกฝ่ายวิญญาณกับโลกของมนุษย์ นั่นคือบรรดาชาติต่างๆ ที่พระเจ้าทรงละทิ้งนั้นอยู่ภายใต้การควบคุมครอบครองของสิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่เป็นปรปักษ์กับพระองค์และประชากรของพระองค์

“ข้าพเจ้าจะไปสเปน”

หนังสือกิจการฯ จบลงด้วยการที่เปาโลเดินทางไปกรุงโรม เปาโลเป็นนักโทษ และเขาก็กำลังจะไปยังกรุงโรมเพื่อเหตุผลสองประการ คือ เพื่อขออุทธรณ์ต่อซีซาร์ และเพื่อเผยแพร่พระกิตติคุณ แต่เปาโลรู้ว่าการนำชาติต่างๆ ที่อยู่ภายใต้ (การครอบครอง) ของพวกพระที่เป็นปรปักษ์กลับมาคืนมานั้น

เขาต้องไปให้ถึงที่สุดปลายโลกซึ่งเป็นที่รู้จักกันในตอนนั้น ในสมัยพระคัมภีร์เดิม สถานที่นั้นถูกเรียกว่าทาร์ซัส ในสมัยเปาโล มันถูกเรียกว่าสเปน เปาโลต้องไปยังสเปนเพื่อทำพันธกิจของเขาให้สำเร็จ ถ้อยคำของเขาที่มีต่อชาวโรมันก่อนถูกคุมขังทำให้เราว่าเขาตั้งใจเต็มທີ່จะไปยังสเปน นั่นคือไปยังทิศตะวันตกสุดของโลกในยุคสมัยของเขา เพื่อนำทุกประชาชาติกลับคืนมาให้พระเยซู นั่นคือ

ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านขณะที่ไปตามทางนั้น และเมื่ออิมใจอยู่กับท่านทั้งหลาย บ้างแล้ว...เมื่อข้าพเจ้าไปส่งเงินเรียไรแก่พวกเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็จะเดินทางไปประเทศสเปนโดยแวะเยี่ยมท่านตามทาง (โรม 15:24, 28)

เปาโลได้รับแรงกระตุ้นโดยตระหนักว่าแผนการของพระเจ้าเพื่อฟื้นฟูอาณาจักรของพระองค์ได้เริ่มต้นดำเนินการในช่วงชีวิตของเขาเอง เขาเชื่อว่าเมื่อ “พวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน” แล้ว “อิสราเอลทั้งชาติก็จะได้รับความรอด” (โรม 11:25-26) เขาคิดว่าเขาต้องทำสิ่งที่เริ่มต้นในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ให้สำเร็จ

ทำไมสิ่งนี้จึงสำคัญ

เปาโลมีมุมมองที่เหนือธรรมชาติต่อชีวิตของเขาเอง เขามองตัวเองว่าเป็นเครื่องมือของพระเจ้า และเขาก็เป็นเช่นนั้น แต่ผู้เชื่อใหม่คนอื่นๆ ทั้งหมดที่ไม่ถูกเอยนามก็เป็นเครื่องมือของพระเจ้าเช่นกัน ผู้ซึ่งภายหลังเทศกาลวันเพ็นเทคอสต์แล้ว ก็เดินทางไปก่อนหน้าเปาโล... จากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อไปแทรกซึมที่มั่นของภูตผีปีศาจในที่ที่พวกเขาอาศัยอยู่

และเราก็เป็นเช่นนั้นด้วย

ถ้าเราเป็นเครื่องมือของพระเจ้าในแบบเดียวกับที่เปาโลเป็นเครื่องมือของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วทำไมเขาจึงมีอิทธิพลและประสิทธิผลมากกว่า (เรา) มาก? ความแตกต่างอย่างหนึ่งคือว่าเปาโลเข้าใจจุดหมายและความหมายแห่งชีวิตของเขา เขาเชื่อว่าพวกภูตผีที่มีฤทธิ์เดชที่ได้ควบคุมครอบครองโลกนี้มีอยู่จริง และก็เชื่อว่าฤทธิ์อำนาจที่หนุนหลังและอยู่ภายในตัวเขานั้นยิ่งใหญ่กว่าคุณเชื่อสิ่งเหล่านั้นหรือไม่? พระคัมภีร์นำเสนอสิ่งเหล่านี้ในฐานะข้อเท็จจริงที่รู้จักกัน และนั่นเป็นวิธีที่เปาโลปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านี้ในชีวิตของเขา

เปาโลไม่รู้ว่าความจริงแล้วโลกนั้นกว้างใหญ่เพียงใด เขาไม่รู้เกี่ยวกับทวีปอเมริกาเหนือ ทวีปอเมริกาใต้ ประเทศจีน, อินเดีย, นอร์เวย์, ออสเตรเลีย, ไอซ์แลนด์ และสถานที่อื่นๆ อีกมากมาย แต่พระเจ้าทรงรู้ พระเจ้าทรงรู้ว่่างานแห่งการเผยแผ่พระกิตติคุณไปทั่วโลกในที่สุดจะยิ่งใหญ่กว่าที่เปาโลสามารถเข้าใจได้มาก พระเจ้าทรงรู้ว่าคนอื่นๆ จะต้องทำตามเป้าหมายของเปาโลสำหรับตัวพวกเขาเอง ถ้าต้องประกาศพระกิตติคุณไปยังทุกส่วนของโลก ถ้าเราไม่พยายามกระตือรือร้นทำงานนี้ให้เสร็จ เราก็คงไม่ได้ทำสิ่งที่เรามาอยู่บนโลกนี้เพื่อทำ ถ้าเราต้องการพระเจ้าเพียงเพื่อพระองค์จะเสด็จมาสนองความต้องการของเราเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว เราก็เป็นเหมือนผู้คนที่หอบาเบลมากกว่าเป็นเหมือนพระเยซู พวกสาวกสิบสองคน และเปาโล

ความหมายโดยนัยอีกอย่างหนึ่งของพระคัมภีร์ในตอนเหล่านี้ที่เราได้สำรวจ คือว่าแนวคิดแห่งที่มั่นของปีศาจนั้นเป็นไปตามหลักพระคัมภีร์ เราไม่ได้รับคำอธิบายอย่างสมบูรณ์ในเรื่องเขตแดนหรืออาณาเขตพื้นทีของพวกภูตผีปีศาจ หรือแม้แต่การจัดลำดับชั้นฝ่ายวิญญาณสำหรับฝ่ายชั่วร้าย

อย่างไรก็ตาม เรา *ได้รับการบอกเล่า*ว่ากูดฟีที่มีฤทธิ์เดชซึ่งมองไม่เห็นเหล่านั้นมองโลกว่าเป็นอาณาจักรของพวกมัน เราได้รับการบอกเล่าว่าพวกกูดฟีเหล่านั้นต่อต้านอาณาจักรของพระเจ้า และไม่ต้องการให้ผู้คนเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้าเพื่อเผยแพร่การปกครองอันประเสริฐของพระองค์ไปทุกหนแห่ง นั้นหมายความว่าเราควรระวัง *คาดหวัง* การถูกต่อต้านขัดขวางที่เราไม่สามารถอธิบายได้ด้วยหลักฐานเชิงประจักษ์หรือเชิงตรรกะ และเราก็ไม่อาจทำให้มันพ่ายแพ้ได้ด้วยตัวเอง พระเจ้าได้ประทานพระวิญญาณและตัวแทนที่มองไม่เห็นของพระองค์เองมาช่วยเราในการทำให้อพันธกิจนี้เดินหน้าต่อไป (1 โครินธ์ 3:16; 6:19; ฮีบรู 1:13; 1 ยอห์น 4:4)

คำถามจริงๆ ที่ต้องถามตัวเองคือว่า ชีวิตของเราจะเป็นอย่างไรถ้าเราตื่นขึ้นมาในแต่ละวันด้วยมุมมองของโลกและอิทธิพลต่างๆ ที่เหนือธรรมชาติของมัน ซึ่งเหมือนกับมุมมองของเปาโล? ถ้าหากว่าในแต่ละวัน ชีวิตของเราถูกจัดวางไว้รอบๆ ความรู้ถึงสถานะของเราเองว่าเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของพระเจ้า โดยถูกมอบหมายให้ทำการปลดปล่อยพี่น้องของเราจากความมืด? ถ้าเพียงแต่เราดำเนินชีวิตอยู่อย่างตั้งใจ ด้วยรู้ว่าการตัดสินใจแต่ละอย่างที่เราทำและคำพูดแต่ละคำที่เราพูดนั้นไม่ได้ไร้จุดประสงค์? ถ้าเราเพียงแต่จะเชื่อว่าสายลับที่มองไม่เห็นซึ่งอยู่รอบๆ ตัวเรานั้นใช้การตัดสินใจของเรา การกระทำของเรา และคำพูดของเราเพื่อโน้มน้าวชักจูงคนอื่นฯ ไม่ว่าจะในทางดีหรือไม่ดี ไม่ว่าจะเราจะเห็นหรือรู้จักพวกเขาหรือไม่ก็ตาม? งานของเรา รายได้ของเรา ความสามารถพิเศษของเรา หรือแม้แต่ปัญหาของเรานั้นไม่สำคัญเลย เมื่อเรารู้ว่า *จริงๆ* แล้วเราเป็นใคร และจะเป็นผู้ใด และทำไมเราจึงมาอยู่ที่นี่ เราไม่สามารถมองเห็นโลกที่เหนือธรรมชาติได้ และเราก็ไม่สามารถมองเห็นโลกที่มีขนาดเล็กมากจนต้องส่องด้วยกล้องจุลทรรศน์ได้ แต่เราก็ไม่อาจแยกออกจากโลกทั้งสองได้

พวกผู้เชื่อในยุคต้นคิดแบบนี้ ดังที่เราจะดูกันในบทต่อไป พวกเขาเชื่อว่าโลกรอบตัวพวกเขาถูกทำให้ตกเป็นทาสความชั่วร้ายที่วันหนึ่งจะพ่ายแพ้ ทั้ๆ ที่ในความจริงคือการต่อสู้คือการที่พวกเขาต่อสู้กับโลกที่เป็นปรปักษ์และกับพวกกูดฟีที่มีฤทธิ์เดชของโลกอย่างแท้จริง แต่พวกเขาก็ผลิตสิ่งที่เป็นสากลซึ่งเราเรียกว่าศาสนาคริสต์อย่างเจียบๆ โดยมีพระเจ้ากับตัวแทนของพระองค์ที่มองไม่เห็นทำงานกับพวกเขา พวกเขา *เชื่อว่า*ความขัดแย้งฝ่ายวิญญาณนั้นเป็นเรื่องจริง และว่าในที่สุดแล้ว พวกเขาไม่อาจพ่ายแพ้ได้ พวกเราเป็นหลักฐานยืนยันที่มีชีวิตว่าพวกเขาไม่แพ้

บทที่สิบสี่ ไม่ได้เป็นของโลกนี้

ในคำอธิษฐานอันเป็นที่รู้จักกันดีของพระเยซูในสวนเกทเสมนีก่อนที่พระองค์จะถูกจับไปดำเนินคดีนั้น พระองค์ตรัสถึงสาวกของพระองค์ว่า “พวกเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนอย่างที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก” (ยอห์น 17:16) แน่ใจว่าพวกเขาผู้นั้นอยู่ในโลก โดยพระเจ้าได้มอบหมายเป็นพิเศษให้พวกเขานำพระกิตติคุณไปยังทุกชาติ (มัทธิว 28:19-20) แต่พวกเขาไม่ได้เป็นของโลก คำพูดที่ดูขัดแย้งกันนี้ นั่นคืออยู่ในโลกแต่ไม่ได้เป็นของโลก ถูกสื่อสารต่อคริสเตียนยุคต้นในวิธีการที่น่าจดจำมากมาย

พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ พื้นที่บริสุทธิ์ และการสถิตของพระเจ้า

ในบทที่ 8 เราพูดถึงเกี่ยวกับแนวคิดของพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ สำหรับคนอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิมนั้น พระเจ้าทรง *แปลกแตกต่าง* อย่างสมบูรณ์ พื้นที่ที่พระองค์สถิตอยู่ถูกแยกต่างหากจากพื้นที่อื่น ๆ ทั้งหมด นั่นไม่ใช่การปฏิเสธการทรงอยู่ทุกหนแห่งของพระเจ้า นั่นคือในทุกสถานที่และทุกเวลา แต่เป็นวิธีหนึ่งในการทำความเข้าใจอาณาเขตซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้พบปะกับประชากรของพระองค์ นั่นเป็นจุดประสงค์หนึ่งของการมีพลับพลาที่ประทับกับพระวิหาร แนวคิดในเรื่องพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ไม่เพียงแต่เป็นการชี้แจงเหตุผลสำหรับ (การมี) กฎบัญญัติและพิธีกรรมมากมายของอิสราเอลเท่านั้น แต่มันยังสนับสนุนความคิดเรื่องภูมิศาสตร์จักรวาลอีกด้วย อันเป็นวิธีที่โลกนี้ถูกแบ่งแยกระหว่างพวกพระในระดับรองกับพระเจ้าองค์สูงสุดผู้ทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอล

แนวคิดเรื่องพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ถูกนำเข้าสู่พระคัมภีร์ใหม่ในลักษณะที่น่าทึ่ง สิ่งที่เราต้องถามคือว่า “ตอนนี้พระเจ้าสถิตอยู่ที่ไหน?” ขณะที่พระเจ้าทรงอยู่ทุกหนแห่ง พระองค์ก็สถิตอยู่เป็นพิเศษ *ภายในผู้เชื่อแต่ละคน* เชื่อหรือไม่ว่า *คุณ* เป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ เปาโลเขียนไว้อย่างชัดเจนยิ่งว่า “ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (1 โครินธ์ 6:19)

เป็นความจริงเช่นเดียวกับเรื่องพื้นที่ที่พวกเขาเชื่อมารวมตัวกันเป็นกลุ่ม ตอนที่เปาโลเขียนถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เขาบอกพวกนั้นโดยรวมว่า “พวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้า” (1 โครินธ์ 3:16) เขาบอกผู้เชื่อชาวเอเฟซัสว่าพวกเขาเป็น “ครอบครัวของพระเจ้า...วิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ในพระองค์นั้น พวกท่านก็กำลังถูกก่อสร้างขึ้นด้วยกันให้เป็นที่สถิตของพระเจ้า โดยพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 2:19, 21-22)

ความหมายโดยนัยเหล่านั้นน่าตกใจ พวกเราส่วนมากคุ้นเคยกับคำตรัสของพระเยซูที่ว่า “มีสองสามคนประชุมกันที่ไหนในนามของเรา เราจะอยู่ที่ท่ามกลางพวกเขาที่นั่น” (มัทธิว 18:20, ฉบับ LEB) แต่เมื่อพิจารณาในบริบทของแนวคิดเรื่องพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ในพระคัมภีร์เดิมาแล้ว คำตรัสนั้นหมายถึงว่าที่ใดก็ตามที่พวกเขาเชื่อรวมตัวกัน พื้นที่ฝ่ายวิญญาณที่พวกเขาครอบครองอยู่นั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ในท่ามกลางเจ้าแห่งความมีดี

สถานที่ที่ประทับซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงเลือกเป็นที่สุดท้ายในพระคัมภีร์เดิมนั้นคืออิสราเอล ซึ่งก็คือพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม อิสราเอลกลายเป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์เพราะเป็นที่ที่พระเจ้าสถิตอยู่ แต่พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์นั้นถูกคุกคามจากประชาชาติต่างๆ ที่อยู่รายล้อมและจากพวกพระที่เป็นปรปักษ์ในชาติเหล่านั้น ในวิธีเดียวกันนั้น ผู้เชื่อในทุกวันนี้ก็อยู่ในสงครามฝ่ายวิญญาณ ตอนนี้เราเป็นพระวิหารของพระเจ้า ซึ่งเป็นสถานที่พิเศษที่พระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ เป็นสถานที่ของความสว่าง

แห่งการสถิตของพระองค์ และเราก็ถูกทำให้กระจัดกระจายไปทั่วโลกโดยตกเป็นทาสของบรรดา
เจ้าแห่งความมืด

ถูกส่งมอบให้กับซาตาน

แนวคิดนี้ถูกอธิบายไว้อย่างดีโดยพรรณนาของเปาโลที่มีต่อการชำระคริสตจักรท้องถิ่นให้บริสุทธิ์
ทุกกลุ่มของผู้เชื่อเป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ จึงไม่ใช่สถานที่สำหรับความบาปที่ไม่กลับใจ

ในบทที่ 8 เราพิจารณาวิธีที่ค่ายพักของอิสราเอลจัดการกับความบาปเพื่อรักษาความบริสุทธิ์
ศักดิ์สิทธิ์ไว้ ค่ายพักนี้เป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ เราพูดถึงวันลมมลทิน (เลวีนิติ 16) ซึ่งเป็นวันที่
ความบาปของอิสราเอลถูกทำพิธีกรรมถ่ายโอนไปยังแพะตัวหนึ่ง นั่นคือแพะ "สำหรับอาซาเซล"
(เลวีนิติ 16:8,10) ซึ่งเป็นญาติปีศาจที่คิดกันว่าอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร คนอิสราเอลส่งแพะตัวนี้
ออกไปยังถิ่นทุรกันดารเพื่อนำความบาปของพวกเขาออกไป การกระทำนั้นเป็นสัญลักษณ์แห่งการ
ส่งความบาปต่างๆ ของผู้คนออกไปไว้ในที่ของมัน นั่นคือไปไว้ในถิ่นทุรกันดารซึ่งเป็นสถานที่แห่ง
ความมืดมืดฝ่ายวิญญาณ

เปาโลให้ชาวโครินธ์จัดการกับความบาปด้วยวิธีเดียวกัน นั่นคือส่งมันไปไว้ในที่ของมัน เปาโล
เขียนถึงชาวโครินธ์ไว้ใน 1 โครินธ์ บทที่ 5 ซึ่งเกี่ยวกับชายคนหนึ่งที่ทำผิดศีลธรรมทางเพศผู้ต้อง
กลับใจใหม่ เปาโลสั่งว่า "จงมอบชายคนนี้ให้ซาตาน" (1 โครินธ์ 5:5, ฉบับ GNT) เหตุผลนั้น
ชัดเจน นั่นคือความบาปจะอยู่ในพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้ ผู้เชื่อต้องขับผู้เชื่อที่ไม่กลับใจให้ออกไปจาก
คริสตจักร (1 โครินธ์ 5:9-13) การถูกขับออกจากโบสถ์ก็คือการถูกผลักเข้าไปอยู่ในอาณาจักรของ
ซาตาน... กลับออกไปอยู่ในโลก

ผลลัพธ์ที่เปาโลหวังว่าชายผู้ไม่กลับใจคนนั้นจะได้รับคือการ "ทำลายเนื้อหนัง เพื่อจิต
วิญญาณของเขาจะได้รับความรอด ในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า" (1 โครินธ์ 5:5) (การอ้างอิง ณ
ที่นี้ไม่ได้หมายถึงการตายฝ่ายร่างกาย แต่หมายถึงการตายของต้นเหตุฝ่ายเนื้อหนังที่ทำให้ชายคนนั้น
ติดบ่วงอยู่ [กาลาเทีย 5:24; 1 โครินธ์ 11:32-33])

การบัพติศมาในฐานะเป็นสงครามฝ่ายวิญญาณ

เปโตรยืนหยัดอยู่ในประเด็นนี้เหมือนอย่างที่เปาโลกระทำ นั่นคือพวกผู้เชื่อถูกทำให้ต้องต่อสู้กับ
บรรดาเจ้าแห่งความมืด การคิดของเขาเกี่ยวกับเรื่องสงครามตั้งอยู่บนพื้นฐานของพระคัมภีร์ที่แปลก
ประหลาดกว่าตอนหนึ่ง ซึ่งอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่ นั่นคือ 1 เปโตร 3:14-22

แต่ถ้าพวกท่านต้องทนทุกข์ เพราะทำสิ่งถูกต้อง พวกท่านก็เป็นสุข อย่ากลัวการข่มขู่
ของพวกเขา และอย่าวิตกไปเลย แต่ในใจของพวกท่าน จงเคารพนับถือพระคริสต์ว่า
เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จงเตรียมพร้อมเสมอ ที่จะอธิบายกับทุกคนที่ขอทราบเหตุผล
เกี่ยวกับความหวังของพวกท่าน แต่จงตอบด้วยความสุภาพอ่อนโยนและด้วยความ
นับถือ จงมีมโนธรรมที่บริสุทธิ์ เพื่อเมื่อพวกท่านถูกใส่ร้าย คนที่กล่าวร้ายความ
ประพฤติดีของพวกท่านในพระคริสต์จะต้องอับอาย เพราะว่าการทนทุกข์เพราะทำดี
ถ้าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ก็ดีกว่าการทนทุกข์เพราะทำชั่ว เพราะพระคริสต์ทรง
ทนทุกข์ครั้งเดียวเป็นพอเพราะบาป คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อ
จะนำพวกท่านไปถึงพระเจ้า ฝ่ายกายพระองค์จึงสิ้นพระชนม์ แต่ฝ่ายจิตวิญญาณทรง

คืนพระชนม์ และโดยทางวิญญาณ พระองค์ได้เสด็จไปบอกพวกวิญญาณที่ติดคุกอยู่ ซึ่งในสมัยก่อนไม่เชื่อฟังพระเจ้า คราวเมื่อพระเจ้าทรงรอดทนครอดคอยให้กลับใจใน สมัยโนอาห์ ขณะที่ท่านกำลังต่อเรือใหญ่ ในเรือนั้นมีน้อยคน คือแปดชีวิตรอดผ่าน น้ำ บัดนี้น้ำนั้นที่เล็งถึงพิริบพิศมามากก็ช่วยพวกท่านให้รอดเช่นเดียวกัน ไม่ใช่เป็นการ ขำระมลทินทางกาย แต่เป็นการวิงวอนพระเจ้าเพื่อจะมีมโนธรรมที่ดี ความรอดนั้นมา โดยการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ พระองค์เสด็จสู่สวรรค์ และประทับเบื้องขวา พระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว มีพวกทูตสวรรค์และพวกวิญญาณที่มีอำนาจ และพวก วิญญาณที่มีฤทธานภาพอยู่ใต้บังคับของพระองค์ (ฉบับ LEB)

ผมแน่ใจว่าคุณสังเกตเห็นความแปลกประหลาดของพระคัมภีร์ตอนนี้ เรือใหญ่ โนอาห์ และ วิญญาณที่ติดคุกอยู่นั้นเกี่ยวอะไรกับการบัพติศมา? และเนื้อหาเหล่านี้กล่าวไว้หรือไม่ว่าการบัพติศมาช่วยเราให้รอด?

สิ่งที่เปโตรกำลังทำอยู่ตรงนี้นั้นคล้ายคลึงกับบางสิ่งที่เปาโลทำในโรม บทที่ 5 เปาโลพูด เกี่ยวกับพระเยซูในพระคัมภีร์ตอนนั้น แต่ (ขณะที่พูดนั้น) ก็นึกถึงอาดัมด้วย ให้คิดถึงพระเยซูว่าอยู่ ตรงกันข้ามกับอาดัม นั้นเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมเปาโลถึงพูดสิ่งต่างๆ อย่างเช่น “เพราะคนคนเดียวที่ไม่เชื่อฟัง [อาดัม] อย่างไร คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟัง [พระเยซู] อย่างนั้น” (โรม 5:19) เปโตรคิดถึงเอโนค (มากกว่าอาดัม) อยู่ในใจตอนที่เขาเขียน เกี่ยวกับพระเยซูใน 1 เปโตร บทที่ 3 แต่สำหรับเปโตรแล้ว เอโนคกับพระเยซูไม่ได้อยู่ตรงข้ามกัน เอโนคทำหน้าที่เป็นอุปมาเปรียบเทียบกับประเด็นที่เปโตรต้องการจะกล่าวเกี่ยวกับพระเยซู

คุณอาจสงสัยว่า “ประเด็นอะไรหรือ?” อย่างไรก็ตาม มีเพียงข้อพระคำไม่กี่ข้อเท่านั้นที่กล่าว เกี่ยวกับเอโนคไว้ในพระคัมภีร์เดิม (ปฐมกาล 5:18–24) ทุกสิ่งที่เราเรียนรู้ในข้อพระคำเหล่านั้นคือ ว่าเขามีชีวิตอยู่ก่อนเหตุการณ์น้ำท่วมโลกและว่า “เอโนคดำเนินกับพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ แล้วก็ หายไปเพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป” (ปฐมกาล 5:24, ฉบับ NIV) ข้อพระคำเหล่านั้นจริงๆ แล้วไม่มี ความเกี่ยวข้องใดๆ กับสิ่งที่เปโตรพูดไว้ใน 1 เปโตร บทที่ 3 ซึ่งเกี่ยวกับพระเยซูเลย

เพื่อจะเข้าใจว่าทำไมบางสิ่งที่เอโนคทำจึงทำให้เปโตรนึกถึงพระเยซู เราต้องเข้าใจว่าเปโตร อ่านเกี่ยวกับเอโนคในหนังสือภาษายิวที่ไม่ใช่พระคัมภีร์เดิม เปโตรคุ้นเคยกับหนังสือยิวโบราณเล่ม หนึ่งเป็นพิเศษซึ่งได้กล่าวเกี่ยวกับเอโนคไว้มาก เดาได้ว่าหนังสือนั้นชื่อ 1 เอโนค หนังสือเล่มนั้น บรรจรายละเอียดมากมายเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาน้ำท่วมโลก โดยเฉพาะในฉากที่ปรากฏใน ปฐมกาล 6:1–4 ที่ซึ่งบรรดาบุตรของพระเจ้า (เอโนคเรียกพวกนี้ว่าผู้พิทักษ์) ได้มีลูก (มนุษย์ยักษ์ เนฟิล) กับมนุษย์ผู้หญิง เมื่อทั้งเปโตรกับยูดาเขียนเกี่ยวกับพวกทูตสวรรค์ที่ทำบาปในสมัยโนอาห์ (2 เปโตร 2:4–5; ยูดา บทที่ 6) พวกเขาที่กำลังพูดเป็นนัยถึงแนวคิดใน 1 เอโนค ที่ไม่ได้เป็นส่วน หนึ่งของเรื่องราวน้ำท่วมโลกซึ่งบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ ตัวอย่างเช่น เรื่องราวน้ำท่วมโลกที่บันทึกอยู่ใน หนังสือปฐมกาล ไม่ได้กล่าวให้เราารู้เลยว่าพวกบุตรที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าถูกติดคุกอยู่ในดินแดน ใต้พิภพของคนตายจนถึงสิ้นยุค แต่เรื่องนี้มีบันทึกไว้ในหนังสือ 1 เอโนค (1 เอโนค 6:1–4; 7:1–6; 10:4, 11–13)

บางสิ่งที่เกิดขึ้นต่อ “วิญญาณที่ติดคุกอยู่” เหล่านี้ในหนังสือ 1 เอโนคทำให้เปโตรมีความ เข้าใจพระเยซูอย่างถ่องแท้ ในเรื่องราวที่บันทึกไว้ใน 1 เอโนคนั้น เอโนคฝันเห็นสถานที่ซึ่ง วิญญาณที่ติดคุกอยู่ขอร้องเขาให้วิงวอนต่อพระเจ้าแทนพวกมัน อย่างไรก็ตาม เอโนคดำเนินกับพระ เจ้า ดังนั้นจะมีใครดีไปกว่าเขาที่จะร้องทูลต่อพระเจ้าให้อภัยโทษและปล่อยพวกมันล่ะ? เอโนคทำ

ตามคำร้องขอนั้นแต่ก็ได้รับข่าวร้าย คำตอบของพระเจ้านั้นเรียบง่ายชัดเจนคือ *ไม่* จากนั้นเอโนคก็
ต้องนำคำตอบนี้ไปบอกพวกมัน เขาลงไปหาพวกวิญญาณที่ติดคุกอยู่ เขาบอกพวกมันว่าพวกมันยัง
ต้องถูกตัดสินให้อยู่ในคุกต่อไป

เปโตรใช้เรื่องราวนี้เป็นอุปมาเปรียบเทียบสำหรับพระเยซู ประเด็นที่เขาต้องการทำให้
เข้าใจคือว่าเมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์ พระองค์เสด็จลงไปยังเขตแดนคนตายและนำข่าวสารไปบอก
พวกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ลี้ลับซึ่งอยู่ที่นั่น เมื่อพวกมันเห็นพระเยซูเข้ามายังสถานที่แห่งคนตาย พวกมันก็
คิดว่าเพื่อนๆ ปีศาจของพวกมันคงมีชัยและพวกมันก็จะได้ออกจากคุกในไม่ช้า แต่พระเยซูกลับตรัส
บอกพวกมันว่าพวกมันจะไม่ได้เห็นพระองค์อีกนาน เพราะพระองค์จะฟื้นคืนพระชนม์อีกครั้ง ทั้งหมด
นี้เป็นแผนการของพระเจ้า พวกมันไม่ได้มีชัยชนะ *พวกมันยังคงอยู่ภายใต้คำตัดสินพิพากษา
เหมือนเดิม* นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมพระคัมภีร์ตอนที่แปลกษัตริย์จบลองลงอย่างนั้น โดยพระเยซู
“เสด็จสู่สวรรค์” และประทับ “เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว มีพวกทูตสวรรค์และพวกวิญญาณ
ที่มีอำนาจ และพวกวิญญาณที่มีฤทธิ์อำนาจอยู่ใต้บังคับของพระองค์” (1 เปโตร 3:22)

ทำไมเปโตรจึงนำสิ่งทั้งหมดนี้เข้ามาเกี่ยวพันกับการบัพติศมา ในความคิดของเปโตรนั้น การ
วายพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ซึ่งถูกทำให้เสร็จสมบูรณ์ด้วยการประกาศต่อเจ้าแห่ง
ภูตผีปีศาจถึงชัยชนะของพระองค์นั้น ถูกทำให้เป็นสัญลักษณ์ในการบัพติศมา การบัพติศมาเป็น
สัญลักษณ์ของการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู (โรม 6:1-11)

สำหรับเปโตรแล้ว การบัพติศมา “สอดคล้อง” กับสิ่งทั้งหมดนี้ เพราะการบัพติศมาเป็น “การ
วิงวอนพระเจ้าเพื่อจะมีมโนธรรมที่ดี ความรอดนั้นมาโดยทางการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์” (1
เปโตร 3:21) คำภาษากรีกสำหรับ “วิงวอน” หมายถึงการให้คำมั่นสัญญา คำกรีกสำหรับ “มโน
ธรรม” บ่อยครั้งหมายถึงความสามารถในการแยกแยะผิดถูก แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นตรงนี้ การรู้ความ
แตกต่างระหว่างสิ่งถูกกับสิ่งผิดไม่ได้มีความสัมพันธ์ที่พิเศษเฉพาะกับการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง
และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ภาษากรีกคำนั้นยังสามารถเล็งไปยังการให้คำมั่นสัญญา และก็
เป็นคำมั่นสัญญาที่ดีด้วย ไม่ใช่แบบไร้สาระ นั่นเป็นสิ่งที่เปโตรกำลังแนะนำไว้ใน 1 เปโตร บทที่ 3
โดยสาระสำคัญแล้ว *การบัพติศมาเป็นคำปฏิญาณแห่งความจงรักภักดีและเป็นสารไปถึงบรรดาเจ้า
แห่งภูตผีปีศาจ* (พร้อมกับคนที่อยู่ที่นั่นด้วย) ว่าคุณอยู่ฝ่ายไหนในสงครามฝ่ายวิญญาณ คริสเตียน
ในอดีตเข้าใจสิ่งนี้ดีกว่าพวกเราในปัจจุบัน พิธีบัพติศมาของคริสตจักรในยุคแรกนั้นรวมการปฏิเสศ
และตัดขาดจากซาตาน *กับทูตสวรรค์ซึ่งเป็นพวกเดียวกับมันไว้ด้วย* ก็เนื่องจากพระคัมภีร์ตอนนี้

ทำไมสิ่งนี้จึงสำคัญ

อย่างแรกคือ ต้องเข้าใจว่าพวกผู้เชื่อเป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ อันเป็นสถานที่ที่พระเจ้าสถิตอยู่...เป็นสง่า
ราศีของพระคัมภีร์เดิม แล้วพวกเราดำเนินชีวิตเป็นแบบนั้นหรือไม่? คนอิสราเอลกับพวกผู้เชื่อใน
สมัยของพระเยซูรู้สึกถึงความจำเป็นที่จะต้อง (ดำเนินชีวิต) แตกต่างจากพวกผู้ไม่เชื่ออยู่เสมอ
เป้าหมายไม่ใช่การตั้งใจ (ทำตัว) แปลกประหลาดเพื่อว่าผู้ไม่เชื่อจะได้หลีกเลี่ยงการติดต่อสื่อสาร
ด้วย อิสราเอลจะต้องเป็น “อาณาจักรแห่งปุโรหิต” และ “ชนชาติบริสุทธิ์” (อพยพ 19:6) การ
ดำเนินชีวิตในแบบที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้ลูกๆ ของพระองค์ดำเนินนั้น นำไปสู่ชีวิตที่อุดมสมบูรณ์
เกิดผล และมีความสุข คนอิสราเอลต้องดึงดูดผู้คนที่ดีตกเป็นทาสของพวกพระที่เป็นปรีภักษ์ให้กลับ
สู่พระเจ้าองค์เที่ยงแท้

เมื่อโลกทัศน์ของเราถูกปรับให้เข้ากับแผนการของพระเจ้าเพื่อจะช่วยเหลือผู้คนจากทุกชาติให้รอด ด้วยการทำให้พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของพระเจ้า เราก็มิได้เป็นของโลกรนี้ การเป็นของโลกรนี้คือการหมกมุ่นอยู่ในความห่วงกังวลของโลกและดำเนินชีวิตไปตามนั้น ผู้ไม่เชื่อควรจะสามารถดูออกได้จากคำพูด พฤติกรรม จริยธรรม และทัศนคติของเราที่มีต่อผู้อื่นว่าเราไม่ได้เป็นคนชอบเยาะเย้ยถากถาง เห็นแก่ตัว หรือเกี้ยวกราด และว่าเป้าหมายของเราไม่ใช่การนำหน้าหรือหลอกใช้ผู้คน เราไม่ควรจะมีชีวิตอยู่เพื่อทำให้ตัวเองพอใจ เราต้องทำตรงข้ามกับสิ่งเหล่านี้ ในอีกแง่หนึ่ง เราต้องดำเนินชีวิตเหมือนพระเยซู ผู้คนต้องการจะอยู่รอบๆ พระองค์ก็เพราะพระองค์ไม่ทรงเหมือนคนอื่นๆ ส่วนมาก

อย่างที่สอง สิ่งที่เราทำในคริสตจักรของเราควรจะยกย่องพระเจ้าและพระเยซู ในสมัยพระคัมภีร์ การไปพลับพลาที่ประทับหรือพระวิหารสนับสนุนแนวคิดเกี่ยวกับความสมบูรณ์ดีเลิศของพระเจ้า ความแปลกแตกต่าง และความรักที่มีต่อลูกๆ ของพระองค์ สิ่งเหล่านั้นไปด้วยกันได้ ทำไมพระเจ้าผู้ไม่ทรงขาดแคลนสิ่งใดและเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง ทรงต้องการครอบครัวมนุษย์? ทำไมพระองค์นั้นทรงทำให้พระองค์เองยุ่งยากด้วยการสร้างครอบครัวใหม่ภายหลังการละทิ้งประชาชาติต่างๆ ที่หอบาเบล โดยส่งพวกเขาให้ไปอยู่ในความควบคุมของพวกพระอื่นๆ? ทำไมพระองค์ไม่เพียงแต่ทรงเดินหนีไปเสีย? นั่นก็เพราะพระองค์ทรงรักเรา

นั่นเพราะว่าเรารู้ว่าพระเจ้าทรงสามารถทำสิ่งอื่นๆ ได้แต่ก็ไม่ทำ ทำให้ความรักของพระองค์นั้นมีความหมาย เมื่อผู้คนในคริสตจักรพูดเกี่ยวกับความรักของพระเจ้าเท่านั้น โดยไม่ได้มองไปที่การแบ่งปันแห่งความรักนั้น เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับพระบุคลิกลักษณะอื่นๆ ของพระองค์แล้ว พวกผู้เชื่อก็คงจะเห็นว่าความรักนั้นไร้ค่า (เพราะได้มางาย) ตัวอย่างเช่น มันอาจดูต้อยค่าต่อผู้คนที่ไม่รู้ถึงความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า

ความหมายโดยนัยอย่างที่สองของสิ่งที่เราได้อภิปรายในบทนี้คือว่า พวกเจ้าแห่งความมืดรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายไหนก็ด้วยพฤติกรรมของเรา พวกมันไม่โง่ พวกมันเห็นความซื่อสัตย์จงรักภักดีของเราที่มีต่อพระเจ้า และพวกมันก็เห็นเรากระทำตามการตัดสินใจของเราที่จะติดตามพระเยซูผ่านสิ่งต่างๆ เช่นการบัพติศมาและการต่อต้านความบาป แต่พวกมันก็ยังเห็นเราตอนที่เราไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าด้วยเช่นกัน และพวกมันก็เข้าใจว่าชีวิตของเราเปราะบางและอ่อนแอในเรื่องใด ไม่ว่าเราจะเชื่อสิ่งนี้หรือไม่ เรากำลังถูกจับตาดู *จากทั้งสองฝ่าย* ที่ต่อสู้กันในสงครามฝ่ายวิญญาณ

เป็นการง่ายที่จะทำความเข้าใจความจริงเหล่านี้มากกว่าปฏิบัติตาม แม้ว่าจะได้รับการไถแล้วเราก็มียังล้มลง การดำเนินตามความจริงเหล่านี้ นั้น เราต้องปรับความคิดและจิตใจของเราให้เข้ากับเหตุผลว่าทำไมเราจึงมาอยู่ที่นี่...มาดำเนินชีวิตในฐานะเป็นคนต่างดาวในโลกของเราเอง ก็เหมือนกับพระเยซู ที่เราไม่ได้เป็นของโลกรนี้ นั่นคือเราอยู่ในโลกรนี้แต่ไม่ได้เป็นของโลกรนี้ (ยอห์น 8:23; 1 ยอห์น 4:4) ความขัดแย้งกันนั้นและสถานะของเราจะชัดเจนขึ้น เมื่อเรามีความเข้าใจแจ่มชัดและแน่วแน่ต่อความหมายของการเป็นบุตรธิดาของพระเจ้า

บทที่สิบห้า

ผู้มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า

คุณรู้หรือไม่ว่าคุณคือใคร?

ผมถามคำถามนี้มาก่อนหน้าแล้ว แต่ถึงเวลาที่ต้องถามอีกครั้งหนึ่ง ไขแล้ว เราอยู่ในโลกแต่ไม่ได้เป็นของโลก ความจริงคือว่าเราได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำบนกางเขน (เอเฟซัส 2:8-9) แต่นั่นเป็นเพียงการเริ่มต้นทำความเข้าใจถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำอะไรมาบ้างแล้ว

เจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าในสวนเอเดนคือการรวมครอบครัวมนุษย์เข้ากับครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ซึ่งเป็นบรรดาบุตรชายแห่งสวรรค์ของพระเจ้าที่อยู่ที่นี่ก่อนการทรงสร้างโลก (โยบ 38:7-8) พระองค์ไม่ได้ทรงละทิ้งแผนการนั้นตอนที่มนุษย์ล้มลง คุณที่เป็นคริสเตียนจะถูกทำให้ศักดิ์สิทธิ์เหมือนกับลูกๆ ที่เป็น *เอโลฮิม* ของพระเจ้า... เหมือนกับพระเยซูเอง (1 ยอห์น 3:1-3)

นักศาสนศาสตร์อ้างถึงความคิดนั้นในหลากหลายคำนิยาม แต่สิ่งที่เหมือนกันมากที่สุดคือ *การยกย่องสูงสุด* เปโตรกล่าวถึงสิ่งนี้ว่าหมายถึงการเป็น "ผู้มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า" (2 เปโตร 1:4) ยอห์นเขียนไว้ว่า "ลองคิดดู พระบิดาได้ประทานความรักแก่เราเพียงไรที่เราได้ชื่อว่า เป็นลูกของพระเจ้า และเราก็เป็นอย่างนั้น" (1 ยอห์น 3:1, ทำตัวเอนเพื่อนั้น) ในบทนี้ เราจะไปดูกันว่าพระคัมภีร์ถ่ายทอดสารนั้นอย่างไร

บรรดาบุตรชายของพระเจ้าซึ่งเป็นลูกหลานของอับราฮัม

เมื่อพระเจ้าทรงยกบรรดาประชาชาติในโลกให้อยู่ในครอบครองของพวกพระในระดับรอง ณ เหตุการณ์ที่หอบาเบล พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นด้วยรู้ว่าพระองค์จะทรงเริ่มต้นครอบครัวใหม่ที่เป็นมนุษย์ของพระองค์เอง พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัม (ปฐมกาล 12:1-8) ทันทีภายหลังจากเหตุการณ์ที่หอบาเบล (ปฐมกาล 11:1-9) พระเจ้าจะทรงกลับสู่แผนการแห่งสวนเอเดนดั้งเดิมของพระองค์ผ่านทางอับราฮัมและนางซาราห์ภรรยาของเขา

ประชากรของพระเจ้า ซึ่งเป็นบุตรหลานของอับราฮัม... เป็นชาวอิสราเอล ในที่สุดก็ล้มเหลวในการฟื้นฟูการปกครองอันประเสริฐของพระเจ้าขึ้นในโลก แต่บุตรคนหนึ่งนั้น จะประสบความสำเร็จ พระเจ้าจะทรงกลายเป็นมนุษย์ในองค์พระเยซู ซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ของกษัตริย์ดาวิด อับราฮัม และอาดัม และโดยผ่านทางพระเยซู พระสัญญาของพระเจ้าที่ว่าวันหนึ่งจะทรงอวยพรบรรดาประชาชาติที่พระองค์ได้ทรงลงโทษที่หอบาเบลนั้นจะบรรลุผล เปาโลเขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้หลายที่ในพระคัมภีร์ นี่เป็นเพียงสองตอนเท่านั้นคือ

พระองค์ทรงเปิดเผยให้ข้าพเจ้ารู้ความล้ำลึกนั้น ตามที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ย่อๆ แล้ว และเมื่อท่านอ่านถ้อยคำเหล่านั้นแล้ว พวกท่านก็สามารถรับรู้ถึงความเข้าใจของข้าพเจ้าในเรื่องความล้ำลึกของพระคริสต์... นั่นคือคนต่างชาติได้เป็นผู้ร่วมรับมรดก เป็นอวัยวะของกายเดียวกัน และเป็นผู้มีส่วนร่วมในพระสัญญาในพระเยซูคริสต์โดยทางข่าวประเสริฐ (เอเฟซัส 3:3-6, ฉบับ LEB)

เพราะว่าพวกท่านทุกคนเป็นบุตรของพระเจ้าโดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์...จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสรหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์ และถ้าท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม คือเป็นทายาทตามพระสัญญา (กาลาเทีย 3:26-29, ฉบับ LEB)

ดังที่ผมอธิบายไว้ในหลายบทก่อนหน้านี้แล้วว่า ตลอดทั้งพระคัมภีร์เดิมนั้น คนเหล่านั้นที่ไม่ใช่อิสราเอลอาศัยอยู่ในดินแดนที่อยู่ภายใต้การควบคุมครอบครองของบรรดาพระในระดับริบ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงยกประชากรชาติเหล่านั้นให้ ณ เหตุการณ์ที่หอบาเบล ที่หอบาเบลนี้ ชาติต่างๆ (นอกจากอิสราเอล) ได้ถูกตัดสิทธิ์จากการมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ อิสราเอลและอิสราเอลเท่านั้นที่เป็น "ส่วน" แห่งมนุษยชาติของพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:9) คนอิสราเอลนั้นอ้างถึงผู้คนแห่งชาติต่างๆ ที่ถูกตัดสิทธิ์ด้วยคำศัพท์มากมาย โดยใช้การเรียกชื่อในด้านภูมิศาสตร์และเชื้อชาติต่างๆ (ตัวอย่างเช่น คนอียิปต์ คนโมอับ คนอามาเลค) แต่คำอธิบายอันเป็นที่เข้าใจในสมัยพระคัมภีร์ใหม่นั้นคือคนนอกศาสนา อันเป็นคำนิยามที่มาจากคำภาษาละตินสำหรับ "บรรดาประชาชาติ" (*gens*) ถ้าคุณไม่ใช่คนยิว คุณก็เป็นคนนอกศาสนา

เรื่องราวในพระคัมภีร์ใหม่คือว่าพระเยซูซึ่งสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม ทรงสิ้นพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์อีกครั้งเพื่อไถ่ไม่เพียงแต่ลูกหลานที่สืบเชื้อสายจากอับราฮัม (คนอิสราเอล/ยิว) เท่านั้น แต่ยังรวมถึงทุกคนในชาติต่างๆ ที่เมื่อก่อนนี้ได้เคยถูกพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ตัดสิทธิ์ ในข้อพระคำหลายข้อที่อ้างถึงข้างต้นนั้น เปาโลเรียกรวมเอาคนนอกศาสนาเข้ามาไว้ในครอบครัวของพระเจ้าว่าเป็นความลึกลับ มันทำให้เขาประหลาดใจที่ว่าประชากรจากชาติต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงละทิ้งและซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของพระอื่นๆ สามารถเข้ารับมรดกแห่งพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมได้

ในพระคริสต์แล้ว *ทุกคน* ที่ต้อนรับพระกิตติคุณเป็นบุตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าองค์เที่ยงแท้ ซึ่งเป็นพระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ (ยอห์น 1:12; กาลาเทีย 3:26; โรม 8:14) นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมจึงมีการกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ใหม่เกี่ยวกับพวกผู้เชื่อโดยใช้คำศัพท์ครอบครัว (บุตรชาย, ลูกๆ, ผู้รับมรดก) และภาษาแห่งการถูกพระเจ้า "รับเป็นบุตร" (โรม 8:15, 23; เอเฟซัส 1:5; กาลาเทีย 4:4) ภาษาของการรับมรดกนั้นชัดเจนยิ่งและมีเป้าหมาย มันบอกเราว่าเราเป็นใคร นั่นคือเป็นครอบครัวใหม่ของพระเจ้าซึ่งคือครอบครัวที่เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์-มนุษย์ จุดหมายปลายทางของผู้เชื่อคือเป็นสิ่งที่อาดัมกับเอวาเป็นแต่ดั้งเดิม นั่นคือเป็นอมตะ เป็นฉายาที่มีสง่าราศีของพระเจ้า และดำเนินชีวิตอยู่ในการสถิตของพระองค์

แต่แม้สิ่งนั้นก็ไม่แสดงให้เห็นอย่างสมบูรณ์ว่าเราเป็นใคร ส่วนที่น่าประหลาดใจที่สุดคือว่าพระเยซูทรงมองเห็นเราอย่างไร

การกลับมารวมกันเป็นครอบครัวอีกครั้ง

สองบทแรกของหนังสือฮีบรูให้ภาพอันน่าประหลาดใจของครอบครัวผสมของพระเจ้าแก่เรา คือระหว่างสิ่งศักดิ์สิทธิ์กับมนุษย์ สำหรับผมแล้ว นี่เป็นตอนที่น่าตื่นตะลึงที่สุดตอนหนึ่งในพระคัมภีร์

ฮีบรูบทที่ 1 ชี้ให้เห็นว่าพระเยซูทรง "ยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์มากนัก" (ข้อ 4, ฉบับ LEB) ในสภาแห่งสวรรค์ของพระเจ้า นั่น ไม่มีใครเหนือกว่าพระเยซู อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

ในความจริงแล้ว ผู้ประพันธ์ชี้ให้เห็นว่าเนื่องจากไม่มีทูตสวรรค์ใดเหมาะสมจะมาเป็นมนุษย์และสืบทอดมรดกแห่งอาณาจักร บรรดาทูตสวรรค์จึงต้องนมัสการพระเยซู (ข้อ 5-6, ฉบับ LEB) พระเยซูทรงเป็นกษัตริย์

น่าทึ่งที่ว่าเมื่อพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์เป็นเวลาสั้นๆ ช่วงหนึ่ง พระองค์ทรงเป็นเหมือนพวกเรา มนุษย์เป็นสิ่งทรงสร้างที่ต่ำกว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างเช่นทูตสวรรค์ ผู้ประพันธ์พระธรรมฮีบรูถามว่า

มนุษย์เป็นใครเล่าที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นใครเล่าที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา พระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง และพระองค์ทรงสวมมงกุฎแห่งศักดิ์ศรีและเกียรติให้แก่เขา พระองค์ทรงทำให้ทุกอย่างอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา...แต่เราก็เห็นว่าพระเยซู ผู้ทรงถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งนั้น ทรงได้รับพระสิริและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะพระองค์สิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จึงได้วายพระชนม์เพื่อทุกคน (ฮีบรู 2:6-9)

อะไรคือผลลัพธ์ของสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำ? เราอาจบอกว่า*ความรอด* นั้นถูกต้อง แต่ก็พลาดสิ่งที่ผู้ประพันธ์หนังสือฮีบรูต้องการให้เราดู เนื่องจากพระเจ้าทรงมาเป็นมนุษย์ในร่างพระเยซูคริสต์ บรรดาผู้ติดตามพระองค์ที่เป็นมนุษย์ก็จะเป็นเหมือนพระเจ้า และเป็นสมาชิกในครอบครัวเดียวกันนั้นด้วย

วันหนึ่ง ไม่ว่าจะตอนเราเสียชีวิตหรือตอนพระเยซูเสด็จกลับมายังโลก ในรูปแบบสุดท้ายของอาณาจักรในโลกหรือสวนเอเดนแห่งใหม่ พระเยซูจะทรงแนะนำเราต่อสมาชิกที่เหลือของสภาศักดิ์สิทธิ์นั้น และแนะนำสมาชิกสภาศักดิ์สิทธิ์นั้นแก่เรา พระองค์ทรงมาเป็นเหมือนเราเพื่อที่เราอาจจะได้เป็นเหมือนพระองค์ นั่นคือ

ในเรื่องที่พระเจ้าทรงนำบุตรจำนวนมากไปสู่ศักดิ์ศรีนั้น ก็เป็นการเหมาะสมแล้ว ที่พระเจ้าผู้ซึ่งทุกสิ่งดำรงอยู่เพื่อพระองค์และโดยพระองค์ จะทรงทำให้ผู้เบิกทางสู่ความรอดของพวกเขาสมบูรณ์ด้วยความทุกข์ทรมานต่างๆ เพราะทั้งผู้ชำระให้บริสุทธิ์และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มีพระบิดาองค์เดียวกัน ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงไม่ทรงละอายที่จะเรียกเขาเหล่านั้นว่าพี่น้อง ดังที่พระองค์ตรัสว่า

“เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา
เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน...
ตัวเรากับบรรดาบุตรที่พระเจ้าประทานแก่เราอยู่ที่นี้แล้ว”

(ฮีบรู 2:10-13, ฉบับ LEB)

แทนที่พระเยซูจะทรงอับอายต่อหน้า*เอโลฮิม*แห่งสภาของพระเจ้าในการเป็นมนุษย์ นั่นคือทรงอยู่ในสภาพที่ต่ำกว่าพวกเขา พระองค์กลับทรงยินดี เพราะนั่นเป็นส่วนทั้งหมดของยุทธศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ ขณะทรงยืนอยู่ในสภานั้น (“ในที่ประชุมนั้น”) พระองค์ทรงแนะนำเราว่า *ดูนี่สิ มองดูเราสิ และดูลูกๆ ที่พระเจ้าได้ประทานแก่เรา ตอนนี้เราทั้งหมดอยู่ด้วยกันแล้ว และจะอยู่ด้วยกันตลอดนิรันดร์* และนั่นก็เป็นแผนการนับแต่แรกเริ่มแล้ว

การเข้าไปอยู่ในครอบครัวอันศักดิ์สิทธิ์และรุ่งโรจน์ของพระเจ้านั้นเป็นจุดหมายปลายทางของเรา เปาโลเขียนเกี่ยวกับสิ่งนี้ไว้อย่างงดงามในโรม 8:18-23 ว่า

ข้าพเจ้าเห็นว่าความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบัน ไม่ควรจะไปเปรียบกับศักดิ์ศรี ซึ่งจะเผยให้แก่เราในอนาคต เพราะสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว คอยด้วยความปรารถนาอย่างยิ่งให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ...และไม่ใช่เท่านั้น แต่เราเองด้วย ผู้ได้รับพระวิญญาณเป็นผลแรก ตัวเราเองก็ยังคร่ำครวญคอยการที่พระเจ้าจะทรงให้เรามีฐานะเป็นบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเรา

เปาโลกระตุ้นบรรดาผู้เชื่อด้วยข่าวสารแบบเดียวกัน เขาบอกผู้เชื่อชาวโรมันว่าพวกเขาถูก “(พระองค์) ทรงกำหนดไว้ก่อนให้เป็นตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องจำนวนมาก” (โรม 8:29, ฉบับ LEB) เขาบอกคริสตจักรที่โครินธ์ว่า “แต่เราทุกคนไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว และมองดูพระรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วเราก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระองค์โดยมีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป” (2 โครินธ์ 3:18) และว่าความเป็นมนุษย์ของเราจะถูกเปลี่ยน “เพราะว่าสิ่งที่เสื่อมสลายได้นี้ต้องสวมด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายไม่ได้ และสภาพที่ต้องตายนี้ต้องสวมด้วยสภาพที่ไม่ตาย” (1 โครินธ์ 15:53) สำหรับเปโตรแล้ว การเข้าร่วมในสภาแห่งครอบครัวของพระเจ้าหมายถึงการเป็น “ผู้มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า” (2 เปโตร 1:4) ยอห์นกล่าวถึงสิ่งนี้อย่างง่ายๆ ว่า “เราจะเป็นอย่างพระองค์” (1 ยอห์น 3:2)

ทำไมสิ่งนี้จึงสำคัญ

ในฐานะคริสเตียน บางทีเราอาจจะได้ยินมาหลายครั้งแล้วว่าเราต้องเป็นเหมือนพระเยซู เราเป็นเหมือนพระองค์อย่างแน่นอน แต่เมื่อเราได้ยินอย่างนั้น เราก็มักแวบไฉนจะดำเนินการตามนั้น*แต่เพียง* ในแง่ของการเป็นคนดี หรืออาจจะเป็นคน “เลวน้อย” เราเปลี่ยนสิ่งที่ความจริงแล้วเป็นแนวคิดที่เกือบจะเหลือเชื่อหรือยากเกินเข้าใจ นั่นคือว่าวันหนึ่งเราจะเป็นอย่างพระเยซู ให้กลายเป็นหน้าที่ที่เราต้องกระทำ

แทนที่จะรู้สึกผิดเกี่ยวกับว่าเราไม่เหมือนพระเยซูมากเท่าไร และให้คำมั่นสัญญาในใจเราที่จะ “ทำให้ดีขึ้น” เราต้องปล่อยให้พระพรของสิ่งที่พระองค์ทรงทำ และจะทรงทำ จัดระบบวิธีที่เราคิดเกี่ยวกับการเป็นเหมือนพระองค์เสียใหม่ เราสามารถเปลี่ยนการเป็นเหมือนพระคริสต์ให้เป็นการงานที่เราต้องกระทำเพราะกลัวว่าพระเจ้าจะทรงโกรธเรา แต่นั่นเป็นศาสนศาสตร์ที่ไม่ถูกต้อง มันเปลี่ยนพระคุณให้กลายเป็นหน้าที่ หรือไม่เราก็อาจสำนึกพระคุณว่าวันหนึ่งเราจะเป็นอย่างพระเจ้า *ทรง* *ตั้งต้น* ในการสร้างเรา ซึ่งก็คือสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดให้เราเป็น (โรม 8:29) และดำเนินชีวิตในหนทางที่ผู้คนที่ดีกเป็นทาสบรรดาเจ้าแห่งความมิดจะต้องการเข้าร่วมในครอบครัวของพระเจ้า มุมมองหนึ่งมองเข้าไปข้างใน ขณะที่อีกมุมมองหนึ่งมองขึ้นไปยังสวรรค์

ชีวิตคริสเตียน*ตอนนี้*ไม่ได้เกี่ยวกับความกลัวที่ว่า เราจะล้มเหลวในการทำให้พระผู้หนึ่งซึ่งทรงรักเราขณะที่เรายังตกเป็นทาสอยู่ในความมิดนั้นมีความสุข ชีวิตคริสเตียนความจริงแล้วเกี่ยวกับการเข้าใจแนวคิดสองอย่าง นั่นคือ หนึ่ง *การถูกรับเป็นบุตร* เข้าในครอบครัวของพระเจ้า ซึ่งหมายความว่าพระเยซูทรงเป็นพี่ชายของเรา และว่าพระเจ้าทรงรักเราอย่างที่พระองค์ทรงรักพระเยซู และสอง

จุดประสงค์ของเราในแผนการของพระเจ้าเพื่อฟื้นฟูอาณาจักรของพระองค์บนโลก เราเป็นและจะเป็น *สภาพัฒน์* ใหม่ของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของเรา เราเป็นลูกๆ ของพระองค์ที่ถูกกำหนดให้อาศัยอยู่ในที่ที่พระองค์ทรงอยู่ชั่วนิรันดร์ เราเป็นผู้ร่วมงานของพระองค์ที่ได้รับมอบหมายให้ทำงานด้วยการช่วยพระองค์ปลดปล่อยคนเหล่านั้นที่ยังคงถูกครอบครองโดยเจ้าแห่งความตาย และถูกจับเป็นเชลยโดยเจ้าแห่งความมืดที่มองไม่เห็น

นั่นเป็นสิ่งที่พระคัมภีร์บันทึกไว้ นับจากสวนเอเดนถึงสวนเอเดน นั่นเป็นจุดหมายปลายทางของคุณ ชีวิตของคุณตอนนี้ไม่ได้เกี่ยวกับการหาตำแหน่งหรือสถานะของคุณในครอบครัวของพระเจ้า นั่นไม่สามารถได้รับโดยการหา แต่นั่นเป็นของประทาน ชีวิตของคุณตอนนี้กำลังสำแดงการขอบพระคุณสำหรับการถูกรับเป็นบุตร การมีความสุขเพลิดเพลินกับสิ่งนี้ และการนำคนอื่นๆ มาแบ่งปันสิ่งนี้กับคุณ

บทที่สิบหก ปกครองเหนือบรรดาทูตสวรรค์

เป็นสิ่งสำคัญมากต่อความเชื่อของเราที่เราจะเข้าใจว่าเราเป็นใครในฐานะคริสเตียน เราเป็นบุตรชายและบุตรหญิงของพระเจ้า อันเป็นสภาพศักดิ์สิทธิ์ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ซึ่งได้มีส่วนร่วมในอาณาจักรของพระบิดาเรียบร้อยแล้ว แต่ก็ยังมีอะไรมากกว่านั้น ใช่แล้ว เราเป็นสภาแห่งครอบครัวของพระเจ้า แต่เพื่ออะไรล่ะ?

ขณะที่เราอยู่ในอาณาจักรนั้นแล้ว (โคโลสี 1:13) เราก็มองไม่เห็นการเปิดเผยอย่างสมบูรณ์ของอาณาจักรนั้น นั่นคือเรายังไม่ได้เห็นโลกกลายเป็นสวนเอเดน คำพูดที่ดูเหมือนขัดแย้งกันอย่าง “เรียบร้อยแล้ว แต่ยังไม่ได้อันนี้” นี้ปรากฏตลอดทั่วทั้งพระคัมภีร์ในหลากหลายวิธี ในบทนี้ ผมต้องการจะให้คุณสามารถมองเห็นคำว่า “ยังไม่” ที่ตอบคำถาม “เพื่ออะไรล่ะ”

มีส่วนร่วมในอาณาจักร ณ บัดนี้

การที่เราเข้าร่วมในอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า ในความหมายนี้คือเราไม่ได้เป็นเพียงหุ่นยนต์ที่แสดงบทบาทหน้าที่ต่างๆ ที่ตั้งโปรแกรมไว้ให้เราทำ นั่นเป็นการทำลายแนวคิดทั้งมวลของการเป็นฉายาของพระเจ้า...เป็นผู้แทนของพระองค์ เราถูกสร้างให้เป็นเหมือนพระองค์ พระองค์ทรงเสรี ถ้าเราไม่มีเสรีภาพที่แท้จริง เราก็มองไม่เห็นเหมือนพระองค์ได้ และโดยคำจำกัดความนี้ เราก็มองไม่เห็นเหมือนพระองค์ เรามีเสรีภาพที่จะเชื่อฟังและนมัสการ หรือกบฏและทำตามใจตัวเอง และเราก็มองไม่เห็นเกี่ยวกับสิ่งที่เราหว่าน การหว่านของเรานั้นไม่ได้ถูกตั้งโปรแกรมไว้

แต่พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา พระองค์ทรงมีแผนการหนึ่งและแผนการนี้จะสำเร็จ ความสำเร็จของแผนการนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับหรือถูกบีบบังคับให้ปรับเข้ากับเสรีภาพของมนุษย์ เราไม่สามารถทำลายแผนการนี้ได้ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งมีเสรีภาพที่จะเลือก ก็ไม่สามารถทำลายแผนการนี้ได้เช่นกัน

ให้คิดเกี่ยวกับการประชุมสภาแห่งสวรรค์ที่ผมแสดงให้คุณเห็นในบทที่ 1 ดู ผมถามว่าคุณเชื่อสิ่งต่างๆ ที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์หรือไม่ และจากนั้นผมก็นำคุณไปยังการประชุมหนึ่งของพระเจ้ากับสภาแห่งสวรรค์ของพระองค์ที่บ้านที่กใน 1 พงศกษัตริย์ บทที่ 22 พระเจ้าได้ทรงกำหนด (และตั้งนั้นมันจึงต้องเกิดขึ้น) ว่าถึงเวลาแล้วสำหรับกษัตริย์อาหับผู้ชั่วร้ายต้องตาย แต่จากนั้นพระเจ้าก็ทรงปล่อยให้สิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณในสภาของพระองค์ตัดสินวิถีที่จะทำให้สิ่งนั้นบรรลุผล (1 พงศกษัตริย์ 22:19-23)

การกำหนดไว้ล่วงหน้าและเสรีภาพทำงานควบคู่กันและสอดคล้องกันในการปกครองอาณาจักรของพระเจ้า พระประสงค์ของพระองค์จะไม่มีวันถูกทำลายหรือชะงัก พระองค์ทรงสามารถรับความบาปและการกบฏ แต่ยังคงทำสิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนาให้สำเร็จได้ โดยผ่านทางผู้แทนที่มีเสรีภาพอื่นๆ ดังที่ ซี เอส ลูอิสครั้งหนึ่งพูดถึงพระเจ้า (ในหนังสือเรื่อง *Perelandra*) ว่า “ไม่ว่าคุณจะทำอะไร พระองค์จะทรงทำสิ่งนั้นให้เกิดผลดี แต่ก็ไม่ดีเหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมให้กับคุณถ้าคุณได้เชื่อฟังพระองค์”

เราเป็นสภาแห่งครอบครัวของพระองค์ ณ ที่นี้และในตอนนี้อยู่เพื่ออะไรล่ะ? ก็เพื่อมีส่วนร่วมกับการพระเจ้าในการปลดปล่อยผู้คนจากความมืด เพื่อแสดงให้เห็นถึงวิถีที่จะดำเนินชีวิตอย่าง

ยุติธรรมและด้วยความเมตตา โดยเลียนแบบพระเจ้าเพื่อคนเหล่านั้นที่ต้องการเห็นตัวอย่าง เพื่อปกป้องและเผยแพร่วามจริงเกี่ยวกับพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ในโลกที่เป็นปฏิปักษ์ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมครอบครองของบรรดาสายลับศักดิ์สิทธิ์ที่ริษยา และเพื่อมีความสุขเปล็ดเปล็นกับชีวิตอย่างทีพระเจ้าได้ทรงมุ่งหมายไว้

การทรงเรียกเหล่านี้เป็นการฝึกสำหรับอาณาจักรที่จะมา ดังที่เปาโลถามชาวโครินธ์ผู้ได้สูญเสียมุมมองอันศักดิ์สิทธิ์ขณะโต้เถียงกันเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆ ของโลกนี้ว่า “พวกท่านรู้แล้วไม่ใช่หรือว่าเราจะพิพากษา [ปกครอง] พวกทูตสวรรค์?” (1 โครินธ์ 6:3) เขาจริงจัง เปาโลกำลังแนะนำบางสิ่งที่เฉพาะเจาะจงในถ้อยคำนั้น

ถูกตั้งไว้เหนือบรรดาประชาชาติ

รูปแบบสุดท้ายของอาณาจักรนั้นจะมาถึง เมื่อมาถึง เจ้าแห่งความมืดจะถูกทำให้พ่ายแพ้ พวกพระปีศาจเหล่านั้นจะสูญเสียการควบคุมครอบครองเหนือประชาชาติต่างๆ อย่างถาวร และถูกแทนที่โดยสภาและครอบครัวมนุษย์อันทรงเกียรติสิริของพระเจ้า ให้อุบัติสิ่งที่พระเยซูคริสต์ไว้ในหนังสือวิวรณ์ว่า

จงยึดมั่นสิ่งที่มืออยู่นกว่าเราจะมา และคนที่ชนะและปฏิบัติงานของเราจนถึงที่สุด เราจะประทานสิทธิอำนาจเหนือบรรดาประชาชาติให้กับเขา และเขาจะปกครองดูแลคนทั้งหลายด้วยคทาเหล็ก เหมือนอย่างหม้อกระเบื้องที่ถูกตีแตกเป็นเสี่ยงๆ เหมือนอย่างที่เราได้รับอำนาจจากพระบิดาของเราแล้ว และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้กับเขาด้วย (วิวรณ์ 2:25-28)

เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาทรงครอบครองบัลลังก์บนโลกใหม่ ซึ่งเป็นสวนเอเดนโลกแห่งใหม่ พระองค์จะทรงแบ่งปันสิ่งนี้กับพวกพี่น้องของพระองค์ พวกทูตผีที่ปกครองและพวกทูตผีที่มีฤทธิ์เดชจะถูกโยนลงจากบัลลังก์ของพวกมัน และเราจะขึ้นนั่งบัลลังก์แทน อาณาจักรที่พวกมันควบคุมครอบครองจะไม่ถูกยกให้แก่พวกทูตสวรรค์ที่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า เพราะเราจะมีส่วนภาพสูงกว่าบรรดาทูตสวรรค์ในอาณาจักรแห่งสวนเอเดนสุดท้ายของพระเจ้า พระเยซูจะทรงให้มนุษย์ที่เป็นพี่น้องชายหญิงของพระองค์เข้าควบคุมแทน

คุณพิศวงกับคำตรัสสุดท้ายใน วิวรณ์ 2:28 หรือไม่ที่ว่า “เราจะมอบดาวประจำรุ่งให้กับเขาด้วย”? ซึ่งฟังดูแปลกประหลาด แต่ก็กล่าวเกี่ยวกับการปกครองของเราเหนือประชาชาติต่างๆ ร่วมกับพระเยซู ภายหลังจากเจ้าแห่งความชั่วร้ายถูกจัดการแล้ว คำว่า “ดาวประจำรุ่ง” ถูกใช้เพื่ออธิบายถึงบรรดาสังค์กดิ์สิทธิ์ (โยบ 38:7) มันยังเป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์อีกด้วย เนื่องจากพระเมสสิยาห์ทรงบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ บางครั้ง “ภาษาเกี่ยวกับดวงดาว” ก็ถูกใช้เพื่ออธิบายการครองราชย์ที่จะมาถึงของพระองค์ มีกล่าวไว้ใน กันดารวิถี 24:17 ว่า “ดาวดวงหนึ่งจะออกมาจากยาโคบ และพระคทาอันหนึ่งจะมาจากอิสราเอล” (ฉบับ LEB) ในหนังสือวิวรณ์นั้น พระเยซูได้ทรงอธิบายพระองค์เองไว้แบบนี้ว่า “เราเป็นรากเหง้าและเชื้อสายของดาวิด และเป็นดาวประจำรุ่งอันสุกใส” (วิวรณ์ 22:16, ฉบับ LEB)

ถ้อยคำที่บันทึกไว้ใน วิวรณ์ 2:25-28 นั้นทรงพลัง ไม่เพียงแต่พระเยซูคริสต์ว่าพระองค์ทรงเป็นดาวประจำรุ่งแห่งพระเมสสิยาห์ แต่พระองค์ยัง *ประทาน* ดาวประจำรุ่งนั้นแก่เราด้วย นั่นคือพระองค์

ทรงแบ่งปันการปกครองของพระเมสสิยาห์กับเรา วิวรณ์ 3:20-21 ก้าวไปอีกขั้นหนึ่งเพื่อว่าบรรดาผู้เชื่อจะไม่พลาดประเด็น นั่นคือ

นี่แน่ะ เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าใครได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปหาเขาและจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา คนที่ชนะ เราจะให้เขานั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา เหมือนอย่างที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์ (วิวรณ์ 3:20-21, ฉบับ LEB)

เราถูกทำให้เป็นผู้มีส่วนร่วมในพระลักษณะของพระเจ้าเพื่ออะไรล่ะ? ทำไมพระเยซูจึงทรงแนะนำเราต่อสถานี่เราเป็นที่นั่งชายหญิงของพระองค์? *เพื่อว่าพระเจ้าจะทรงสามารถประทานการครอบครองเหนือโลกใบนี้ที่พระองค์ทรงปรารถนามาแต่ดั้งเดิม* สวรรค์จะกลับมายังโลกในสวนเอเดนโลกแห่งใหม่

สวนเอเดนนิรันดร์

นับจากบทแรกๆ ของหนังสือปฐมกาลแล้วที่เอเดนเป็นจุดศูนย์กลางในแผนการของพระเจ้าสำหรับมนุษย์ สำหรับบรรดาฉายาผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่เหลือของพระองค์ และสำหรับอาณาจักรของพระองค์ ดังนั้น จึงไม่เป็นการประหลาดใจหรือเป็นความบังเอิญที่บทสุดท้ายของหนังสือวิวรณ์นำเรากลับไปยังสวนเอเดน นั่นคือ

และท่านสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นแม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิต ไสเหมือนอย่างแก้วผลึก ไหลมาจากพระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดก ไปที่กลางถนนของนครนั้น และริมแม่น้ำทั้งสองฝั่งมีต้นไม้แห่งชีวิต ที่ออกผลสิบสองชนิด มันออกผลทุกเดือน และใบของต้นไม้ นั้นใช้สำหรับรักษาโรคของบรรดาประชาชาติ ทุกสิ่งที่ถูกสาปแช่งจะไม่มีอีกต่อไป พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดกจะตั้งอยู่ที่นั่น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะนมัสการพระองค์ พวกเขาจะเห็นพระพักตร์ของพระองค์ และพระนามของพระองค์จะอยู่บนหน้าผากของเขาทั้งหลาย กลางคืนจะไม่มีอีกต่อไป เขาไม่จำเป็นต้องมีแสงตะเกียงหรือแสงอาทิตย์ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าจะทรงเป็นแสงสว่างของเขาทั้งหลาย และเขาจะครอบครองอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ (วิวรณ์ 22:1-5)

คุณสังเกตเห็นว่าต้นไม้แห่งชีวิตนั้นรักษาชาติต่างๆ? ประชาชาติเหล่านั้นซึ่งครั้งหนึ่งถูกควบคุมครอบครองโดยภูตผีที่ปกครองและภูตผีที่มีฤทธิ์เดช จะถูกปกครองโดยบรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของพระเจ้า นั่นคือ *คุณกับผม*

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ต้นไม้แห่งชีวิตนั้นปรากฏในหนังสือวิวรณ์ เมื่อพระเยซูตรัสกับคนเหล่านั้นที่เชื่อจนถึงที่สุด คำตรัสของพระองค์ที่บันทึกไว้ใน วิวรณ์ 2:7,11 มีว่า “เราจะให้เขา [พวกเขา] กินผลจากต้นไม้ที่ให้ชีวิต ที่อยู่ในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า... [พวกเขา] จะไม่ได้รับอันตรายจากความตายครั้งที่สองเลย” การอ้างถึงต้นไม้แห่งชีวิตนั้นเป็นการกล่าวอย่างชัดเจนถึงสวนเอเดน การตายครั้งแรกหมายถึงการตายฝ่ายร่างกาย ซึ่งเป็นผลจากความบาปของอาดัมและการถูกขับไล่ออก

จากสวนเอเดน เนื่องจากมนุษย์ทุกคน ทั้งผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อ จะฟื้นคืนชีพขึ้นมารับการพิพากษา การตายครั้งที่สองคือการพิพากษาครั้งสุดท้าย (วิวรณ์ 21:8) คนเหล่านั้นที่ดำเนินชีวิตกับพระเจ้าอย่างต่อเนื่องในสวนเอเดนแห่งใหม่จะไม่ทุกข์ทรมานจากการตายครั้งที่สอง

ทำไมสิ่งนี้จึงสำคัญ

คริสเตียนหลายคนมีมุมมองในเรื่องชีวิตหลังความตายอย่างไม่เพียงพอ ไม่ได้มีการกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ถึงทุกสิ่งเกี่ยวกับชีวิตหลังความตายว่าจะเป็นอย่างไร แต่บางแง่มุมนั้นชัดเจน เราจะได้ไปดีดพิณหรือร้องเพลงอย่างไม่สิ้นสุดขณะล่องลอยไปรอบก่อนเมฆ เราจะไม่เพียงแต่นั่งบนโซฟาสวรรค์พูดคุยกับคนที่เรารักซึ่งจากไปแล้วหรือกับพวกผู้เชื่อที่มีชื่อเสียงจากอดีต

แต่เราจะดำเนินชีวิตแบบชาวสวนเอเดน นั่นคือเราจะอยู่อยู่กับการมีความสุขเปลี่ยวเปลี่ยวและเอาใจใส่ต่อสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้าง เคียงคู่ไปกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ที่ยังคงซื่อสัตย์ต่อพระองค์ สวรรค์กับโลกจะไม่อยู่แยกจากกันอีกต่อไป

การรู้จุดหมายปลายทางของเราควรจะหล่อหลอมความคิดของเรา ณ ที่นี้ และในตอนนี้อย่างที่เปาโลกล่าวไว้ว่า “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่มนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” (1 โครินธ์ 2:9, ฉบับ GNT) การรู้ผลลัพธ์ที่น่าตื่นเต้นประทับใจ และมีเกียรติสิรินี้ช่วยให้เรามีมุมมองอย่างสมเหตุสมผลต่อเหตุการณ์ต่างๆ ในปัจจุบันของเรา หลังจากเปาโลเขียนถ้อยคำที่เราเพิ่งอ่านไปนั้นแล้ว เขาก็กล่าวถึงสิ่งนี้ไว้อีกในจดหมายฝากถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่สอง นั่นคือ

สาธุการแด่พระเจ้า พระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาผู้ทรงพระเมตตากรุณา พระเจ้าแห่งการหนุนใจทุกอย่าง พระองค์ผู้ทรงหนุนใจเราในความยากลำบากทั้งหมดของเรา...พี่น้องทั้งหลาย เราอยากให้พวกท่านรู้ถึงความยากลำบากที่เกิดกับเราในแคว้นเอเชีย คือเราเผชิญความทุกข์หนักอย่างยิ่งชนิดที่เกินกำลังจนเราหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้ ที่จริงเรารู้สึกว่าถูกตัดสินใจถึงที่ตายแล้ว ทั้งนี้เพื่อเราจะไม่ไวใจตัวเอง แต่ไวใจพระเจ้าผู้ทรงให้คนทั้งหลายเป็นขึ้นจากตาย (2 โครินธ์ 1:3-9, **ทำตัวเอนเพื่อเน้น?**)

พระเจ้าทรงสามารถพิทักษ์รักษาเราตราบที่มีชีวิต แต่แม้ในความตาย เราก็จะถูกทำให้ฟื้นคืนชีพเพื่อนั่งกับพระเยซูบนพระบัลลังก์ของพระองค์ (วิวรณ์ 3:21)

เราดำเนินชีวิตที่มีมุมมองต่อจุดหมายปลายทางของเราอย่างถูกต้องตามความเป็นจริง หรือเราไม่ดำเนินชีวิตตามนั้น และการตระหนักรู้ของเราถึงจุดหมายปลายทางของเราควรจะเปลี่ยนพฤติกรรมของเรา ถ้าคุณรู้ว่าวันหนึ่งคุณจะต้องแบ่งปันอพาร์ตเมนต์หรือทำงานในสำนักงานเดียวกับคนที่คุณวิจารณ์ ดูถูก หรือรังเกียจ คุณจะใช้ความพยายามมากขึ้นอีกสักนิดในการเป็นผู้สร้างสันติ ผู้หนุนใจ และบางทีแม้แต่เป็นเพื่อนกับคนคนนั้น แล้วมันเป็นอย่างไรล่ะที่เราปฏิบัติต่อเพื่อนผู้เชื่ออย่างเลวร้ายยิ่ง? มันเป็นอย่างไรล่ะที่เราไม่ได้ใช้ความพยายามอย่างมากในการขับเคลื่อนผู้ไม่เชื่อให้ไปหาพระเยซู เหมือนอย่างที่เราทำตัวเป็นศัตรูกับเขาหรือเธออะ? เรามีนิรันดรในมุมมอง หรือไม่มีเราก็ไม่มี

พระเยซูต้องแบ่งปันการปกครองกับคุณมากเท่าไรจึงจะทำให้คุณมีความสุข? คำถามนั้นอาจดูแปลกประหลาด เนื่องจากของประทาน *ใดๆ* เช่นนั้นจากพระเยซูจะเป็นสิ่งดีเลิศ เช่นนั้นแล้ว ทำไมเราจึงแข่งขันกับบรรดาผู้เชื่อเพื่อตำแหน่งหรือสถานะล่ะ? ทำไมเราจึงโต้เถียงกันและกันเพื่อความได้เปรียบ เพื่อ (ได้รับ) ความสนใจ และเพื่อผลประโยชน์ส่วนบุคคลล่ะ? เราไม่ดีไปกว่าชาวโครินธ์ที่เปาโลต้องเตือนให้รู้ถึงจุดหมายปลายทางของพวกเขาหรือ? เราพึงพอใจที่จะปกครองและครอบครองกับพระองค์ หรือไม่เราก็ไม่ต้องการ

คริสเตียนทั้งหลาย ถึงเวลาแล้วที่จะดำเนินชีวิตเสมือนหนึ่งว่าคุณรู้ว่าคุณเป็นใคร และรู้ถึงแผนการที่พระเจ้าทรงมีไว้สำหรับคุณ

อธิบายไว้ในแง่ของ*ความเชื่อ* ในท้ายที่สุดแล้ว พระเจ้าไม่ทรงมองหาความประพจน์ที่ดีกว่าเดิม แต่พระองค์กำลังทรงมองหา*ความเชื่อ...ทรงมองหาความเชื่อสัตย์ต่อความเชื่อ* เมื่อเราเลือกที่จะทำ หัวใจเราให้เห็นพ้องกับพระเจ้าแห่งพระทั้งปวงนั้น พระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด เมื่อเราเลือกสิ่งอื่น วันหนึ่ง เราก็คงเก็บเกี่ยวสิ่งที่เราหว่าน

สำหรับพวกเราในทุกวันนี้ ความเชื่อสัตย์ต่อความเชื่อหมายถึงการรับเอาสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำบนกางเขน เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในร่างมนุษย์ จริยธรรมและความประพจน์ของเรา (การงานของเรา) ไม่ได้เกี่ยวกับการเป็นคนเชื่อสัตย์จงรักภักดีเพียงพอเพื่อพระเจ้าจะทรงยอมรับเรา เราทำตามพระบัญชาของพระองค์เพราะเราได้เลือกพระองค์แล้ว และพระบัญชาของพระองค์จะนำเราไปสู่ความสุขและความพึงพอใจของเรา เพราะพระบัญชาของพระองค์นำเราออกห่างจากการทำลายตนเองและคนอื่นๆ พระบัญชาของพระองค์ทำให้เราเห็นเพียงแวบหนึ่งถึงชีวิตที่ปรองดองกลมเกลียวกับพระเจ้าและสมาชิกที่เหลือในครอบครัวของพระองค์ ซึ่งเป็นครอบครัวของเรา ทั้งที่มองเห็นและมองไม่เห็น ในพระอาณาจักรของพระองค์ ซึ่งก็คือสวนเอเดนแห่งใหม่

จุดประสงค์ของเรา - เราทุกคนมีบทบาทในแผนการของพระเจ้าเพื่อฟื้นฟูสวนเอเดน การเป็นสมาชิกในครอบครัวของเจ้ามีเพียงเงื่อนไขเดียว นั่นคือความเชื่อที่ไม่สั่นคลอนในพระเจ้าแห่งพระทั้งปวง ซึ่งเสด็จมาหาเราในรูปพระเยซูคริสต์ ความเป็นสมาชิกนั้นไม่เพียงแต่มอบสิทธิพิเศษอันยอดเยี่ยมให้แก่เราเท่านั้น แต่ยังจัดเตรียมวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนในชีวิตให้กับเราด้วย

บรรดาสมาชิกในครอบครัวของเจ้ามีพันธกิจหนึ่ง นั่นคือการเป็นตัวแทนของพระเจ้าในการฟื้นฟูการปกครองอันประเสริฐของพระองค์ในโลกใบนี้ และในการขยายสมาชิกภาพในครอบครัวของพระองค์ เราเป็นหนทางของพระเจ้าเพื่อขับเคลื่อนการพลิกกลับอันยิ่งใหญ่ที่เริ่มขึ้นในกิจการบทที่ 2 ซึ่งก็คือการกำเนิด คริสตจักร-พระกาย ของพระคริสต์ จนกว่าจะถึงเวลาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมา เหมือนกับที่ความชั่วร้ายแพร่ไปเหมือนโรคติดต่อโดยผ่านทางมนุษยชาติภายหลังความล้มเหลวในสวนเอเดนแห่งแรกนั้น ดังนั้น พระกิตติคุณจะแพร่ออกไปเหมือนกับยาถอนพิษ โดยผ่านคนหมู่มากที่ติดเชื้อโรคนั้น เราเป็น*พาหนะแห่งความจริง*เกี่ยวกับพระเจ้าแห่งพระทั้งปวง และแห่งความรักของพระองค์ที่มีต่อ*ทุกประชาชาติ* และนำความปรารถนาอันไม่เปลี่ยนแปลงของพระองค์ที่จะสถิตอยู่กับครอบครัวของพระองค์ในพระนิเวศบนโลก ซึ่งพระองค์ได้ทรงประสงค์นับแต่การสร้างโลกแล้ว สวนเอเดน จะกลับมีชีวิตอีกครั้ง

เป็นความจริงทางวิทยาศาสตร์ที่ทวีปต่างๆ ของโลกเคลื่อนห่างออกจากกันทุกปี แต่ความก้าวหน้าของ "การเคลื่อนลอยของทวีป" นั้นสามารถค้นพบได้ด้วยความรู้สึกของมนุษย์ เราเพียงแต่รู้ว่ามันเกิดขึ้นก็เพราะการที่เราสามารถทำการสังเกตภายหลังจาก (ที่เกิด) ความจริงนั้น ดังนั้นก็เหมือนกับการขับเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างมั่นคงและไม่หยุดยั้งของอาณาจักรของพระเจ้า เราไม่สามารถรับรู้ได้ด้วยตาเปล่าถึงวิธีที่ในแต่ละวันนั้น อาณาจักรของบรรดาพระ...ของบรรดาเจ้าแห่งความมืดได้หดเล็กลงไปอย่างไร หรือว่าพระกิตติคุณปลดปล่อยคนเหล่านั้นที่อยู่ภายใต้การควบคุมครอบครอง (ของพระเหล่านั้น) ทีละคน...ทีละคน ได้อย่างไร แต่มันก็เป็น*ความมั่นใจที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้*

กฎแห่งที่เข้าไปสู่การมองเห็นตัวเราเองในภาพนี้คือการยึดไว้อย่างมั่นคงว่าพระเจ้ายังคงทำตามแผนการของพระองค์อยู่ แม้ว่าเราไม่สามารถมองเห็นได้ เราไม่สามารถอ้างว่าเราเชื่อในโลกที่มองไม่เห็น...โลกเหนือธรรมชาติได้อย่างแท้จริง ขณะที่เรา *ไม่เชื่อว่าความสามารถในการจัดการ*

อย่างชาญฉลาดของพระเจ้าที่ปฏิบัติการณ์อยู่ในชีวิตของเราและในเหตุการณ์ต่างๆ ในประวัติศาสตร์แห่งมนุษยชาติ *พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราดำเนินชีวิตด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจ* โดยเชื่อว่าพระหัตถ์ที่มองไม่เห็นของพระองค์กับบรรดาตัวแทนที่มองไม่เห็นที่ซื่อสัตย์และจงรักภักดีต่อพระองค์และต่อเรานั้น (ฮีบรู 1:14) มีส่วนร่วมในสถานการณ์ต่างๆ ของเรา เพื่อว่าเมื่อรวมกัน (ทำงาน) แล้ว เป้าหมายแห่งสวนเอเดนโลกของพระเจ้าจะเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างไม่อาจหยุดยั้งได้

เราแต่ละคนมีความสำคัญต่อหนทางไปสู่อาณาจักรนั้นและการปกป้องคุ้มครองของอาณาจักรนั้นของบางคน ในแต่ละวันที่ผ่านไปทำให้เราสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้คนที่ยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมครอบครองของ (เจ้าแห่ง) ความมืด และยังให้โอกาสเราเพื่อให้กำลังใจกันและกันในงานหนักแห่งการทำให้จุดประสงค์ของเราในโลกที่ไม่สมบูรณ์นี้บรรลุผล *ทุกสิ่งที่เราทำและพูดนั้นมี ความสำคัญ* แม้เราอาจจะไม่รู้เลยว่าทำไมหรืออย่างไร แต่งานของเราไม่ใช่การมองเห็น แต่เป็นการกระทำ การดำเนินด้วยความเชื่อไม่ใช่การอยู่เฉยๆ แต่เป็น (การดำเนินชีวิต) ที่มีวัตถุประสงค์

คำอธิษฐานขอการอภัยโทษบาป

คำอธิษฐานขอการอภัยโทษบาป: ของขวัญอันทรงคุณค่า

คำอธิษฐานขอการอภัยโทษบาปเป็นสิ่งที่เราทุกคนแสวงหาในบางจุดของชีวิต การอภัยโทษบาปเป็นของขวัญอันทรงคุณค่าที่ไม่ใช่ได้รับกันง่ายๆ และก็ไม่ได้ให้กันง่ายๆ ด้วย การอภัยโทษบาปเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต มันปลดปล่อยเราจากความผิดพลาดในอดีตและให้ความหวังแก่เราในอนาคต พระเยซูคริสต์เสด็จมายังโลกโดยวายพระชนม์เพื่อมนุษยชาติก็เพื่อการอภัยโทษบาป

คำอธิษฐานขอการอภัยโทษบาป: ทำให้เป็นไปได้โดยพระเยซูคริสต์

คำอธิษฐานขอการอภัยโทษบาปเป็นคำอธิษฐานที่ส่งขึ้นไปยังพระเจ้า แม้ว่าเราอาจจะได้ทำร้ายกันและกันโดยตรง แต่การล่วงละเมิดทั้งหมดของเราในที่สุดก็ทำให้พระเจ้าทรงเสียพระทัย คุณอาจจะสงสัยว่าเป็นไปได้ได้อย่างไร ช่อบกพร่องของเราจะสามารถทำร้ายองค์พระผู้สร้างจักรวาลผู้ทรงฤทธิ์ไม่จำกัดได้อย่างไร? พระเจ้าทรงสนพระทัยหรือ? ในปฐมกาล บทที่ 6 นั้น เราพบว่าความจริงแล้วพระเจ้าเองทรงเสียพระทัยในความผิดบาปทั้งหมดที่มนุษย์ได้กระทำต่อกัน นั่นคือ *"พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดิน และทรงเห็นว่าเค้าความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนเป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา พระยาห์เวห์เสียพระทัยที่ทรงสร้างมนุษย์ไว้บนแผ่นดินและโทมัสฮิกส์"* (ปฐมกาล 6:5-6)

พระเจ้าผู้ทรงสัตย์พัญญุตรองเสียพระทัยแม้แค่ความคิดชั่วร้าย ดังนั้น การอภัยโทษบาปชั้นสูงสุดต้องมาจากพระเจ้าด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากพระองค์ทรงยุติธรรม การอภัยโทษบาปไม่สามารถให้กันได้โดยไม่คิดมูลค่า ทุกความผิดต้องมีการประเมินและตัดสินเพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นผู้พิพากษาที่ยุติธรรม พระเยซูคริสต์วายพระชนม์บนกางเขนที่เนินเขาโกละโกธาแทนที่เราเพื่อว่าความบาปของเราจะได้รับการอภัย ความทุกข์ทรมานของพระองค์นั้นถูกจ่ายเพื่อการกระทำผิดของเรา *"เพราะว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาที่หลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนจำนวนมาก"* (มัทธิว 26:28)

ในความรักของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงรู้ว่าจิตสำนึกผิดชอบของเราต้องได้รับการปลดปล่อยจากการฟ้องผิดและการประณาม พระองค์ทรงรู้ว่าการอภัยโทษบาปเป็นความต้องการที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา ในปฏิบัติการแห่งความรักชั้นสูงสุดนั้น ไม่เพียงแต่พระเจ้าจะทรงทนทุกข์ต่อความเจ็บปวดแห่งความผิดพลาดของเรา แต่ยังทรงจ่ายราคาเพื่อผลที่ตามมาจากความผิดเหล่านั้นด้วย เพื่อว่าเราอาจจะได้รับการอภัยโทษบาปที่ประทานแก่เราเมื่อเราทำบาป ทุกสิ่งที่เราต้องทำคือการยอมรับของขวัญแห่งการอภัยโทษบาปที่ไม่คิดมูลค่านี้ของพระองค์

คำอธิษฐานขอการอภัยโทษบาป: ขอการอภัยโทษบาปจากพระเจ้า

บางที คุณอาจจะได้พบเว็บเพจนี้โดยบังเอิญขณะมองหาคำอธิษฐานขอการอภัยโทษบาปเพื่อบรรเทาวิญญานที่ทนทุกข์ หรือบางทีคุณอาจกำลังต่อสู้กับการพยายามจะให้ภัยผู้อื่นที่ทำร้ายคุณอย่างมาก สำหรับทุกคนที่ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา การอภัยโทษบาปได้มอบให้ (แก่พวกเขา) แล้วโดยไม่คิดมูลค่า ถ้าเรายอมรับความผิดพลาดของเราและขอการอภัยโทษบาป พระเจ้าจะทรงอภัยให้เราโดยไม่มีคำถามใดๆ นั่นคือ *"ถ้าเรา*

สารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น" (1 ยอห์น 1:9)

โดยหลักการแล้ว ถ้าเราปฏิเสธพระเยซู เราก็ปฏิเสธของขวัญแห่งการอภัยโทษบาปของพระเจ้า ความจริงแล้วเรากำลังพูดว่าเราไม่ได้ปรารถนาจะคืนดีกับพระเจ้า (1 ยอห์น 1:10) แม้ว่าเป็นการเลือกอย่างเสรีของเราเองที่จะไม่ต้อนรับการอภัยโทษบาปจากพระเจ้าก็ตาม แต่ในท้ายที่สุด เราจะต้องรับผิดชอบต่อทุกความบาปที่เราได้กระทำในตอนสิ้นสุดชีวิตนี้ เป็นความปรารถนาแรงกล้าของพระเจ้าที่จะกลับมาปรองดองกับคุณ "เพราะพระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์" (ยอห์น 3:16) ถ้าคุณปรารถนาจะได้รับการอภัยโทษบาปอย่างแท้จริง ให้พิจารณาสิ่งที่พระเยซูตรัสและต้อนรับพระองค์อย่างจริงใจให้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคุณ คุณก็จะได้รับการอภัยโทษบาปและพระเจ้าจะทรงเริ่มงานการเปลี่ยนแปลงขึ้นในชีวิตคุณ

คำอธิษฐานขอการอภัยโทษบาป: รับชีวิตใหม่

คำอธิษฐานขอการอภัยโทษบาปให้ความหวังใหม่และการเริ่มต้นใหม่แก่เรา พระเจ้าทรงลบบาปทั้งหมดของเราทิ้งไป "เพราะเราจะเมตตาต่อการอธรรมของพวกเขา และจะไม่จดจำบรรดาบาปของพวกเขาไว้เลย" (ฮีบรู 8:12)

ถ้าคุณเข้าใจว่าคุณเป็นคนบาป และคุณเชื่อว่าพระเยซูคริสต์เสด็จมาเป็นพระผู้ไถ่บาปเพียงพระองค์เดียว เช่นนั้นแล้วคุณก็เข้าใจคำอธิษฐานขอการอภัยโทษบาป คำถามคือว่าคุณพร้อมจะอธิษฐานคำอธิษฐานนั้นหรือยัง ด้วยการรับของขวัญจากพระเจ้า นั่นคือพระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นพระบุตรของพระองค์? ถ้าคุณพร้อม ให้คุณเชื่อพระคริสต์ สารภาพความบาปของคุณ และมอบชีวิตที่เหลือทั้งหมดของคุณให้กับพระองค์ในฐานะเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นั่นคือ

"พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์รู้ว่าข้าฯ ได้ละเมิดกฎบัญญัติของพระองค์ และความบาปของข้าฯ ก็ได้แยกข้าฯ จากพระองค์ ข้าฯ เสียใจจริงๆ และตอนนี้ข้าฯ ต้องการจะหันจากชีวิตที่เต็มไปด้วยความบาปในอดีตของข้าฯ มาหาพระองค์ โปรดยกโทษให้ข้าฯ ด้วย และช่วยข้าฯ ให้พ้นจากการทำบาปอีก ข้าฯ เชื่อว่าพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์วายพระชนม์เพื่อบาปของข้าฯ ฟิ้นคืนพระชนม์ ยังทรงพระชนม์อยู่ และได้ยืนคำอธิษฐานของข้าฯ ข้าฯ ขอเชิญพระเยซูเข้ามาเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของชีวิตข้าฯ มาปกครองและครอบครองในหัวใจข้าฯ นับจากวันนี้เป็นต้นไป ขอโปรดส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาช่วยให้ข้าฯ เชื่อฟังพระองค์ และให้ทำตามพระประสงค์ของพระองค์ตลอดชีวิตที่เหลืออยู่ของข้าฯ ข้าฯ อธิษฐานขอในพระนามของพระเยซู อาเมน"

"จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ให้หมดทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านทั้งหลาย แล้วพวกท่านจะได้รับของประทานคือพระวิญญาณบริสุทธิ์" (กิจการ 2:38)

ถ้าคุณตัดสินใจต้อนรับพระเยซูในวันนี้ ก็ขอต้อนรับเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า ตอนนี้ มีกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ว่าให้เราทำตามคำมั่นสัญญาของเรา ซึ่งเป็นวิธีที่เราจะเติบโตอย่างใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้น นั่นคือ

- รับบัพติศมาอย่างที่พระคริสต์ทรงบัญชาไว้
- บอกคนอื่นเกี่ยวกับความเชื่อใหม่ของคุณในพระคริสต์
- ใช้เวลากับพระเจ้าทุกวัน ซึ่งไม่ต้องเป็นเวลานาน เพียงแต่พัฒนานิสัยประจำวันในการอธิษฐานต่อพระองค์และอ่านพระคำของพระองค์ ขอพระเจ้าเพิ่มความเชื่อของคุณและความเข้าใจต่อพระคัมภีร์
- แสวงหาการมีสามัคคีธรรมกับสาวกคนอื่นๆ ของพระเยซู เริ่มตั้งกลุ่มเพื่อนผู้เชื่อเพื่อตอบคำถามของคุณและช่วยเหลือคุณ
- หาที่ประชุมท้องถิ่นที่คุณสามารถนมัสการพระเจ้าได้

วันนี้ คุณเป็นสาวกของพระเยซูหรือยัง? กรุณาคลิกที่ **ใช่! หรือ **ไม่ใช่****

คุณเป็นสาวกของพระเยซูแล้วหรือยัง? กรุณาคลิกที่นี่

คุณคิดว่าอย่างไร – เราทุกคนได้ทำบาปและสมควรได้รับการตัดสินพิพากษาจากพระเจ้า พระเจ้าพระบิดาได้ทรงส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์มาเพื่อรับคำตัดสินพิพากษานั้นแล้ว เพื่อคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระองค์ พระเยซูผู้ทรงเป็นองค์พระผู้สร้างและเป็นพระบุตรนิรันดรของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงดำเนินพระชนม์ชีพอย่างปราศจากบาป ทรงรักเรามากจนพระองค์วายพระชนม์เพื่อบาปของเรา ด้วยการรับโทษทัณฑ์ที่เราสมควรได้รับจากนั้นก็ทรงถูกฝังและฟื้นคืนพระชนม์ตามที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ ถ้าคุณเชื่ออย่างแท้จริงและวางใจในสิ่งนี้ในหัวใจคุณ จากนั้นก็ต้อนรับพระเยซูผู้เดียวเท่านั้นเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคุณ โดยประกาศว่า “พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” คุณก็จะรอดพ้นจากคำตัดสินพิพากษาและใช้เวลาอันรันดรอยู่กับพระเจ้าในสวรรค์

คุณจะตอบสนองอย่างไร?

ใช่ วันนี้ฉันกำลังตัดสินใจจะติดตามพระเยซู

ใช่ ฉันเป็นสาวกของพระเยซูแล้ว

ฉันยังมีข้อสงสัย

คำร้องขอของผู้ประพันธ์

หนังสือเรื่อง *สิ่งเหนือธรรมชาติ* นี้เป็นการย่อและตัดทอนจากหนังสือวิชาการที่ลงลึกในรายละเอียดของผมที่ชื่อ *The Unseen Realm: Recovering the Supernatural Worldview of the Bible* (สำนักพิมพ์ Lexham, 2015) หนังสือ *The Unseen Realm* นี้มีจำหน่ายเป็นฉบับภาษาอังกฤษที่ Amazon.com

ผมหวังว่าคุณจะพบว่าหนังสือ *สิ่งเหนือธรรมชาติ* นี้ยกระดับจิตวิญญาณ ผมสามารถให้หนังสือเล่มนี้ฟรีได้ก็เพราะการถวายด้วยใจกว้างขวางของผู้ที่ชื่นชอบเนื้อหาในหนังสือนี้ ขอคุณโปรดพิจารณาถวายให้กับ Miqlat ผ่านทางเว็บไซต์ miqlat.org หรือ nakedbible.org เพื่อให้มีหนังสือฟรีแจกจ่ายได้มากขึ้น

สำหรับการสอนพระคัมภีร์เพิ่มเติม นั้น โปรดเยี่ยมชมโฮมเพจของผม: drmasg.com และฟังผ่านพอดแคสต์ที่ชื่อ Naked Bible ของผม: nakedbiblepodcast.com ชื่อ "Naked Bible" นั้นสะท้อนความปรารถนาของผมที่จะสอนแต่เนื้อหาของพระคัมภีร์ที่ไม่ผ่านการกรองจากประเพณีสมัยใหม่ คณะนิกาย และตัวกรองอื่นๆ ทางศาสนา

ดังที่คุณจะได้พบบนโฮมเพจของผม ผมยังเขียนนิยายวิทยาศาสตร์ในฐานะเป็นวิธีการแนะนำผู้คนสู่ศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ นิยายของผม (ปัจจุบันนี้คือเรื่อง *The Façade* และตอนต่อของมันคือเรื่อง *The Portent*) นั้นมีจำหน่ายเป็นภาษาอังกฤษเท่านั้นผ่านทาง Amazon.com